

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Pag-aalaga sa mga Punong Namumunga ng Diyos

at Iba Pang mga Mensahe

Care for God's Fruit-Trees and Other Messages

H. A. Ironside

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Care for God's Fruit-Trees and Other Messages*, ni H. A. Ironside.

Orihinal na edisyon: Revised Edition 1945, Loizeaux Brothers, Inc., 19 West 21st Street, New York.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Paunang Salita

Ang aklat na hawak mo ngayon ay binubuo ng iba't ibang artikulo at sermon na isinulat o ipinangaral ko sa iba't ibang panahon nitong mga nakaraang taon. Tinipon ang mga ito dahil sa taimtim na pakiusap ng mga kaibigang nag-akalang may kaunting pakinabang ang mga ito, at ipinadadala ko ang mga ito ngayon na may tapat na hangarin na gamitin nawa ng Diyos ang mga ito upang mabuksan ang ilan sa mahahalagang bagay ng Kanyang Salita sa mga hindi gaanong nagkaroon ng pagkakataong mag-aral ng Biblia, o sa mga, dahil sa abalang buhay, ay maaaring nakaligtaan ang ilan sa mga bagay na binibigyang-diin dito. Laging bago ang Salita ng Diyos sa mga natutong umibig dito at kumain mula sa mahahalaga nitong pahina. Hindi ko sinasabing may anumang lubhang orihinal sa mga sulating ito, ngunit ipinadadala ko ang mga ito na inaalala ang salitang ito: “Ang pagsulat sa inyo ng gayon ding mga bagay, sa akin ay tunay na hindi nakababagabag, ngunit sa inyo ay panatag” (Filipos 3:1).

Kung kalugdan ng Diyos na gamitin ang mga ito upang patibayin ang pananampalataya ng sinuman, o upang akayin sila sa mas malalim na pagkakilala sa Kanyang katotohanan—ang katotohanang nagpapabanal sa pang-araw-araw na pamumuhay—ituturing kong masaganang gantimpala na iyon sa lahat ng pagod na ibinuhos ko sa paghahanda ng mga ito.

H. A. Ironside

Moody Memorial Church, Chicago, Ill.

Kabanata 1: Ang Kapangyarihan ng Kanyang Pagkabuhay na Muli

“Kung kayo nga ay muling binuhay na kasama ni Cristo, hanapin ninyo ang mga bagay na nasa itaas, na kinaroroonan ni Cristo, na nakaupo sa kanan ng Diyos” (Colosas 3:1).

Mula nang sandaling ihayag ng Diyos, sa Kanyang biyaya, ang Kanyang Anak kay Saulo na taga-Tarso, at baguhin ang mang-uusig na Fariseong iyon upang maging nag-aapoy na apostol sa mga Gentil, ang dakila at masidhing hangarin ni Pablo ay nasabi niya sa mga salitang ito: *“Upang makilala ko Siya, at ang kapangyarihan ng Kanyang pagkabuhay na muli”* (Filipos 3:10). Hinihiling ko na pag-isipan natin ang kahanga-hangang pananalitang ito mula sa tatlong pananaw.

Kapangyarihan para sa Bagong Kapanganakan

Una, ang Diyos ay Diyos ng pagkabuhay na muli. Gumagawa Siya gamit ang Kanyang dinadala, hindi ang Kanyang natatagpuan. Ang kadakilaan ng kapangyarihan ay nasa Kanya at wala sa atin. Siya na lumikha ng lahat ng bagay sa pamamagitan ni Jesu-Cristo, kaya't ang nakikitang sansinukob ay umiral sa pamamagitan lamang ng salita ng Kanyang kapangyarihan, ay Siya ring Diyos na gumagawa ngayon sa isang sangnilikhang winasak ng kasalanan, at ipinapakita ang Kanyang makapangyarihan-sa-lahat na biyaya. Ang kapangyarihan ding iyon na bumuhay sa patay na katawan ng Panginoong Jesu-Cristo mula sa libingan ang siyang

kapangyarihang nagbibigay-buhay sa mga patay na kaluluwa upang lumakad sa panibagong buhay.

Sa pagkabuhay na muli ng ating Panginoong Jesu-Cristo, may bahagi ang bawat Persona ng Diyos. Siya ay “binuhay mula sa mga patay sa pamamagitan ng kaluwalhatian ng Ama.” Siya ay “pinatay sa laman, ngunit binuhay ng Espiritu,” ibig sabihin, ng Espiritu Santo. Siya Mismo ang nagsabi: “Gibain ninyo ang templong ito, at sa tatlong araw ay itatayo Ko ito.” At muli: “Iniaalay Ko ang Aking buhay, upang ito'y kunin Kong muli... May kapangyarihan Akong ialay ito, at may kapangyarihan Akong kunin itong muli.”

Gayundin naman, sa bagong kapanganakan ng mga taong naliligaw, sa pagbibigay-buhay sa mga patay sa mga pagsuway at mga kasalanan, may bahagi ang buong Diyos. Ang Ama ang nagbalak ng ating kaligtasan. Ang Anak ang namatay upang tayo'y matubos. Ang Espiritu Santo ang sumusumbat at umaakit sa kaluluwa patungo kay Cristo. Sinabi ni Jesus: “Walang taong makalalapit sa Akin, malibang ilapit siya ng Amang nagsugo sa Akin,” at, “Ang lahat ng ibinibigay sa Akin ng Ama ay lalapit sa Akin.” Ngunit “ang Espiritu ang nagbibigay-buhay; ang laman ay walang pakinabang.” Ang ating kaligtasan ay buong-buong mula sa Diyos. Ang kapangyarihan ding iyon na gumawa kay Cristo upang buhayin Siyang muli mula sa mga patay ang siyang kapangyarihang kumikilos sa kaligtasan ng bawat tao. Sa pamamagitan ng pananampalataya, siya ay nagiging anak ng Diyos.

Kapangyarihan para sa Paglilingkod

Ikalawa, ito lamang ang kapangyarihan para sa tunay na paglilingkod Cristiano. Walang halaga ang lakas ng laman. Mas

masahol pa nga ito kaysa walang halaga, sapagkat humahadlang ito sa pagkilos ng Espiritu ng Diyos. Ang lingkod ni Cristo ay nangangailangan, higit sa lahat, na lubos na umasa sa banal na kapangyarihang iyon na tanging makapagpapabunga sa mabuting binhi at makapagbibigay-buhay sa pamamagitan ng mensahe. Ang malaking layunin ng marami ngayon ay maipatupad ang isang uri ng programa na sa palagay nila ay mabisa upang makuha ang pansin ng mga tao at madala sila sa isang uri ng pasya. Ngunit ang tunay na lingkod ni Cristo ay hindi tinawag upang bumuo ng programa, ni upang ipatupad ang programang binuo ng iba, kundi upang mamuhay sa gayong pakikipag-isa sa muling nabuhay na Cristo na makikilala niya sa pang-araw-araw na paraan ang kapangyarihan ng Kanyang pagkabuhay na muli. Sa gayon ay makikita niya ang paggawa ng Banal na Trinidad habang siya, mahina at walang magawa, at marahil ay isang basag na sisidlan, ay naghahayag ng Salita ng buhay sa gitna ng isang tanawin ng kamatayan.

Walang sinumang may kaunting kaalaman sa pagbibigay-buhay na gawain ng Espiritu Santo sa ngayon ang nag-aalinlangan sa katotohanan at katiyakan ng pagkabuhay na muli ni Cristo. Ganoon din kalaking kapangyarihan ang kailangan upang ibaling ang mga tao mula sa kasalanan tungo sa katuwiran, mula sa kapangyarihan ni Satanas tungo sa Diyos, at mula sa espirituwal na kamatayan tungo sa buhay kay Cristo, gaya ng kapangyarihang kinailangan upang buhayang muli ang patay na katawan ng Panginoong Jesus. Para sa mapagmasid na Cristiano na masayang naglilingkod sa kanyang Panginoon, puno ng himala ang buhay, at bawat isa ay nagpapakita sa ilang antas ng kapangyarihan ng pagkabuhay na muli ni Cristo.

Kapangyarihan para sa Tagumpay

Ikatlo, ang kapangyarihang ito ng pagkabuhay na muli ang siyang lakas para sa banal na pamumuhay. Kapag kinukuha ko ang aking tamang lugar bilang isang ipinako sa krus na kasama ni Cristo, at itinuturing ko ang aking sarili na tunay na patay sa kasalanan at buháy sa Diyos sa Kanya, saka kumikilos sa akin ang kapangyarihan ng Kanyang pagkabuhay na muli upang makabangon ako sa panibagong buhay. Ang buhay na walang hanggan ay higit pa sa walang katapusang pag-iral. Ang lahat ng tao, ligtas man o naliligaw, ay mananatiling umiiral magpakailanman. Ang buhay na walang hanggan ay higit pa sa kawalang-kamatayan. Ang lahat ng mananampalatayang buháy pa sa pagbabalik ng Panginoon ay magbibihis ng kawalang-kamatayan, gaya rin ng lahat ng natutulog kay Cristo na magbibihis ng kawalang-kabulukan. Ngunit ang tinutukoy nito ay ang katawan, hindi ang bagong buhay na taglay na natin ngayon kay Cristo. Ang buhay na walang hanggan ay ang mismong buhay ng Diyos, na ibinibigay sa mananampalataya sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Ang buhay na ito ay may sarili nitong mga pagmamahal at mga hangarin. Kasuklam-suklam dito ang kasalanan. Kagalakan nito ang kabanalan. Pag-ibig ang pagpapahayag nito. Ganoon katotoo na ito ang buhay ng Diyos, gaya ng inihayag kay Cristo, na Siya Mismo ay tinatawag na “ang buhay na walang hanggan, na kasama ng Ama, at nahayag sa amin.” Kaya’t nasusulat: “Ang may Anak ay may buhay; at ang walang Anak ng Diyos ay walang buhay.” Ang pagkakaroon ng buhay na ito ay nagbibigay ng kakayahang makilala at makipag-isa sa mga Persona ng Diyos. Sa Kanyang dakilang panalangin bilang Pinakapunong Saserdote, sinabi ng ating Panginoon sa Ama: “Ito ang buhay na walang hanggan, na makilala nila Ikaw, ang iisang tunay na Diyos, at si Jesu-Cristo

na Iyong sinugo.” Ipinapahayag nito ang kakayahang taglay natin bilang mga may-ari ng buhay na iyon. Ang ganitong buhay ay natatamasa lamang kapag pumapasok tayo, sa pang-araw-araw na paraan, sa pakikisama sa mga paghihirap ni Cristo, at nakikilala Siya gaya ng pagkakilala sa Kanya ng mga kaisa Niya sa Kanyang pagtatakwil ng sanlibutan, at ng mga tumatanggap sa lugar ng kamatayan sa lahat ng bagay na Kanyang kinamatayan bilang Tao. Ibig sabihin, nararanasan natin ang kamatayan sa sanlibutan, kamatayan sa kautusan, *kamatayan* sa kasalanan, upang makapamuhay tayo ng isang makalangit na buhay dito sa ibaba sa kalayaan ng biyaya, at maipakita ang kabanalang ang Espiritu lamang ang nagbibigay. Ito nga ang pagkakilala sa kapangyarihan ng Kanyang pagkabuhay na muli.

Ito ang katotohanang idiniin ng apostol sa batang mangangaral na si Timoteo nang sumulat siya upang himukin ito na “manghawak sa buhay na walang hanggan.” At ito ang mithiing, sa aking paniniwala, ay nasa harapan ng karamihan sa mga Cristiano mula pa sa mismong sandali ng kanilang pagbabagong-loob; gayunman, marami sa kanila ang kailangang umamin nang may kalungkutan na tila hindi nila ito naaabot sa aktuwal na buhay. Ano, kung gayon, ang problema? Bakit kakaunti sa atin ang nakakikilala sa kapangyarihan ng Kanyang pagkabuhay na muli sa ating pang-araw-araw na buhay? Maaari ba akong muling magmungkahi ng tatlong bagay?

Mga Sanhi ng Pagkatalo

Una, napakatagal bago natin marating ang dulo ng ating sarili! Kahit natanto na natin na “ang laman ay walang pakinabang” pagdating sa pagkamit ng kaligtasan o pag-aaring-ganap,

iniisip pa rin natin na, bagaman naligtas sa pananampalataya kay Cristo, gagawin tayong ganap sa pamamagitan ng laman. Kaya sinisikap nating pigilan ang ating makalamang likas at pasakupin ito sa Diyos sa pamamagitan ng kautusan, na nakakalimutang ipinahayag ng Espiritu Santo: “Ang kaisipang makalaman... ay hindi napapasakop sa kautusan ng Diyos, at hindi nga maaari.”

Kaya't nagpupumilit tayo, walang saysay na sinisikap na bigyang-lugod ang Diyos sa antas na pantao lamang, “ginagawa ang ating munting makakaya” upang gumawa para sa Kanya at luwalhatiin ang Kanyang pangalan, para lamang matuklasan sa wakas na ang lumang likas nating ito ay kasinghina pa rin, at hindi na maitutuwid, sa dulo ng maraming taon ng patotoong Cristiano gaya noong simula. Ang pagkatuklas na ito ay may hilig na ihulog tayo sa pag-aalinlangan at kalungkutan, at magpaisip sa atin kung tayo ba ay talagang nagbagong-loob, o kung ang lahat ba ay isang walang-pag-asang pagkukunwari. Sa ganitong mga panahon ay natutukso tayong sumuko sa labanan, tumigil sa pagpapatotoo para kay Cristo, at bumalik sa mababang antas ng sanlibutang iyon na pinagsikapan nating takasan. Ngunit “Siya na nagsimula ng mabuting gawa sa inyo ay tatapusin ito hanggang sa araw ni Jesu-Cristo.” Siya, ang pinagpalang Espiritu Santo, ay mahigpit na humahawak sa atin. Sa kaibuturan ng ating puso ay alam natin, sa pamamagitan ng panloob na patotoo, na tayo ay lumipat na mula sa kamatayan tungo sa buhay; na may naganap na malaking pagbabago; at na, gaano man kahindi kasiya-siya ang aktuwal nating karanasan, tayo ay mga anak ng Diyos. Sa marami ay nagkakaroon ng hilig na ipalagay na wala talagang paraan upang makatakas sa walang-pag-asang labanang ito habang tayo ay nasa katawan pa. Humahantong ito sa pagkakampante sa mababang antas ng

pamumuhay Cristiano, na para bang iyon na ang pinakamabuting maaasahan natin sa kasalukuyang kalagayan. Gayunman, palaging sinisikap ng Espiritu ng Diyos na gawin tayong hindi kuntento sa ganoong kalagayan at pananabikin tayo sa isang bagay na mas mabuti. Unti-unti nating nararating ang lugar kung saan handa na tayong aminin na walang pag-asa ang laman: “Nalalaman ko na sa akin (samakatuwid бага'y sa aking laman) ay hindi tumatahan ang anumang mabuting bagay.”

Pagkatapos, ikalawa, may isa pang hakbang, isang hakbang na karaniwang napakabagal nating gawin. Kailangan nating matutunan na, kung paanong tayo ay naligtas sa pamamagitan ng dugo ng krus, gayundin naman ay pumapasok tayo sa isang buhay ng tagumpay sa pamamagitan ng kamatayan ng krus. Minsan, nang tanungin si George Muller kung paano niya ipinaliliwanag ang kahanga-hangang paraan ng paglalagay ng Diyos ng Kanyang tatak sa kanyang gawain sa loob ng maraming taon, sumagot siya nang ganito ang diwa: “May dumating na araw na namatay si George Muller, at saka nagsimulang gumawa ang Diyos.” Ito ang karanasang kailangan nating lahat na pasukin. Sa paghatol ng Diyos, tayo ay namatay na kasama ni Cristo; ang Kanyang kamatayan ay ating kamatayan; ngunit napakabagal nating maunawaan ito sa aktuwal na buhay at magsabi ng “Amen” sa ipinahayag na ng Diyos na totoo. Marahil ay sumusubok tayo—sumusubok na mamatay sa laman, sumusubok na mamatay sa pagkamakasarili, sumusubok na mamatay sa ambisyon. Ngunit ay naku, natutuklasan natin sa oras ng kagipitan na buháy na buháy pa rin tayo gaya ng dati! Napakalaking bagay kapag natutunan natin sa karanasan, sa harapan ng Diyos, na tayo ay namatay na, at kapag sa pananampalataya ay masasabi ng

kaluluwa: “Ako’y napako sa krus na kasama ni Cristo.” Saka natatapos ang pakikipagbuno, sapagkat wala nang inaasahan sa isang taong patay.

Paano Magtagumpay

Gayunman, sa Salita ng Diyos ay hinihimok tayong magpunyagi, at “makipaglaban ng mabuting pakikipaglaban ng pananampalataya.” Paano natin ito gagawin kung tayo ay patay na? Ah, ngayon ay dumarating tayo sa ikatlong punto, sa ipinapahayag ng apostol sa ating teksto. Tinawag tayo upang makilala si Cristo, ang buháy na Cristo, at ang kapangyarihan ng Kanyang pagkabuhay na muli na kumikilos sa atin, dinadaig ang ating mga kaaway, tinatalo ang sanlibutan, ang laman, at ang diyablo, at inaakay tayo sa isang buhay ng masagana at matagumpay na pananagumpay. Saka bumubulalas ang kaluluwa: “Gayunma’y nabubuhay ako; at hindi na ako, kundi si Cristo ang nabubuhay sa akin: at ang buhay na ikinabubuhay ko ngayon sa laman ay ikinabubuhay ko sa pananampalataya sa Anak ng Diyos, na umibig sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa akin.” Sa ganito ay natatamo ang hinahanap ng kaluluwa. Natatamasa ang buhay ng pagkabuhay na muli kahit sa isang katawang may kamatayan, at nakikita ang muling nabuhay na Cristo sa mga binili Niya ng Kanyang dugo. Tunay na ito ay lubos na kaligayahan—isang patikim ng magiging atin magpakailanman sa lungsod ng Diyos!

Kabanata 2: Paghiwalay, Ayon at Hindi Ayon sa Kasulatan

Ang paksa ko ay tungkol sa ating mga pananagutan bilang bayan ng Diyos sa sanlibutang ito, kung saan tinawag tayo upang paliwanagin ang ating ilaw sa harap ng mga tao, upang makita nila ang ating mabubuting gawa at luwalhatiin ang ating Ama na nasa Langit. Dalawang teksto ang gagamitin ko. Ang una ay 2 Corinto 6:17, “Kaya nga, magsilabas kayo sa gitna nila, at magsihiwalay kayo, sabi ng Panginoon; at huwag kayong magsihipo ng anumang bagay na marumi; at kayo’y aking tatanggapin.” Ang isa naman ay Judas, talata 17 hanggang 19, “Ngunit kayo, mga minamahal, alalahanin ninyo ang mga salitang sinabi noong una ng mga apostol ng ating Panginoong Jesu-Cristo; kung paanong sinabi nila sa inyo na sa huling panahon ay magkakaroon ng mga manunuya, na magsisilakad ayon sa kanilang sariling masasamang pita. Ang mga ito ang mga nagsisihiwalay, mga makalaman, na walang Espiritu.”

Dalawang Uri ng Paghiwalay

Malinaw na dalawang magkaibang uri ng paghiwalay ang itinuturo dito. Sa unang talata, tiyak na iniuutos sa mga mananampalataya na humiwalay sa isang tao at sa isang bagay. Ngunit sa ikalawang talata ay makikita natin na may isang makalamang paghiwalay na magiging isa sa mga natatanging tanda ng mga tumatalikod sa katotohanan ng Diyos sa mga huling araw, kaya't pag-iisipan natin ang pagkakaiba ng paghiwalay na ayon sa Kasulatan at ng paghiwalay na hindi ayon sa Kasulatan.

Nais kong tingnan ninyo ang buong kabanata ng 2 Corinto 6, at lalo na ang talata 14, “Huwag kayong makipamatok nang kabilan sa mga di-sumasampalataya, sapagkat anong pakikisama mayroon ang katuwiran at ang kalikuan? O anong pakikipag-isa mayroon ang liwanag at ang kadiliman?” Wala akong duda na ibinalik ng Espiritu ng Diyos ang isipan ng apostol sa mga salita sa Deuteronomio, kung saan, kasama ng mga tagubiling ibinigay sa Israel, ay makikita natin ito, “Huwag kang mag-aararo sa isang baka at isang asno na magkasama” (Deuteronomio 22:10). Ang asno ay isang maruming hayop, at ang baka ay malinis, at ang laman nito ay maaaring kainin at ihandog bilang hain. Sinasabi sa atin ni Apostol Pablo na ang baka ay larawan ng lingkod ni Cristo. Mababasa natin sa 1 Corinto 9:9, “Huwag mong bubusalan ang bibig ng baka habang gumigiik ng trigo” (tumutukoy ito sa makalumang paraan ng paggiik sa pamamagitan ng mga baka). Nagtanong ang apostol, “Ang mga baka ba ang pinag-iingatan ng Diyos? O sinasabi ba Niya ito nang buong-buo dahil sa atin?” Ang ibig sabihin nito ay hindi lamang na dapat kang mag-alala sa mga baka, kundi kung ang isang kapatid ay ginugugol ang kanyang panahon sa paglilingkod sa espirituwal na pangangailangan ng mga tao, dapat mong tiyakin na may sapat siyang ikabubuhay. Hindi maaasahang ibigay niya ang lahat ng mayroon siya sa paggawa para sa ibang tao at wala nang matira para sa kanyang pamilya.

Kaya ang baka ay larawan ng lingkod ni Cristo— “Huwag kang mag-aararo sa isang baka at isang asno na magkasama”—hindi mo dapat pagsamahin sa iisang pamatok ang malinis at ang marumi sa paglilingkod. Makikita mo pa itong ginagawa ngayon sa Silangan, isang asno sa isang panig at isang baka sa kabila. Ngunit napaka-hindi pantay na kaayusan nito, sapagkat ang isa ay gustong humila pasulong at ang isa naman ay

gustong humila paurong, at nahihirapan ang nag-aararo na gumawa ng tuwid na bungkal. Kinuha iyon ng apostol at inilapat sa atin, “Huwag kayong makipamatok nang kabilan sa mga di-sumasampalataya,” kaya makikita natin doon ang isang panawagan sa paghiwalay, sapagkat ang hindi pantay na pamatok sa paglilingkod ay salungat sa kalooban ng Diyos.

Isang Nakamamatay na Pagkakamali

Isang araw ay sinabi sa akin ng isang lalaki na siya ay mag-aasawa na, at tinanong ko, “Aba, nagbagong-loob na ba ang dalaga?” “Hindi pa po,” sabi niya; “pero napakabait at napakaganda niyang dalaga, at sigurado akong pagkatapos naming ikasal ay magiging maayos ang lahat; lalapit din siya kay Cristo.” Sinabi ko, “Kung hindi siya lalapit kay Cristo bago kayo ikasal, habang tinitingala ka pa niya na parang isang maliit na diyos, malamang na hindi na siya maaakay kay Cristo pagkatapos, kapag natuklasan na niya kung gaano ka katao.”

Minsan ay sinabi ng isang Puritano, “Kung ikaw ay anak ng Diyos at nag-asawa ka ng anak ng diyablo, asahan mong magkakaproblema ka sa iyong biyenang.” Malinaw na tumutukoy sa pag-aasawa ang talatang ito, at sa palagay ko ay pagpapala kung ang bawat Cristianong ministro ay magsasabi, “Hinding-hindi ako makikibahagi sa pagsasama sa iisang pamatok ng isang anak ng Diyos at ng isang anak ng diyablo.” “Huwag kayong makipamatok nang kabilan sa mga di-sumasampalataya.” Hayaang iyan ang unang tanong na lutasin, binata, kapag naghahanap ka ng mapapangasawa, at ikaw, dalaga, kapag pinahihintulutan mong hanapin ka, hayaang ito ang unang tanong sa iyong isipan: Ang taong ito ba na lumalapit upang makuha ang aking pagtingin ay isang nakakikilala sa Panginoong Jesu-Cristo?

Naaalala ko ang isang ginang na lumapit sa akin sa California at nagsabi, “G. Ironside, gusto kong ikuwento sa inyo ang buhay ko, at kung sakaling gusto ninyong ulitin ito kapag nagsasalita kayo tungkol sa paghiwalay, malaya kayong gawin iyon.” Sinabi niya: “Bilang batang Cristiano, napakasaya kong dalaga; ang puso ko ay puno ng mga bagay ni Cristo; Siya ang lahat-lahat sa akin. Pagkatapos ay nakilala ko ang isang lalaking sa tingin ko ay napakatapat, napakabuti, napakalalaki, napakamarangal, kaya nang tanungin ko siya kung siya ay Cristiano at sinabi niyang ‘Hindi,’ pero nangakong sasapi siya sa alinmang iglesyang kinabibilangan ko basta pakasalan ko lang siya, naging hangal ako at inakala kong makukuha ko siya para kay Cristo pagkatapos naming ikasal. Sumama siya sa akin sa iglesya hanggang dalawang linggo pagkatapos naming ikasal, at saka sinabi, ‘Tapos na ako sa relihiyosong pagkukunwaring ito; wala na akong kinalaman dito. Kung kailangan mong ituloy iyan, lumakad ka sa iyong daan at lalakad ako sa akin.’ Mula noon ay kinailangan kong lumakad sa sarili kong daan. Pero hindi pa iyon ang pinakamasama, sapagkat nang dumating ang mga anak, gusto ko silang palakihin para sa Diyos, pero ang asawa ko, na nagbabasa ng mga aklat ng mga di-sumasampalataya at palayo nang palayo sa pananampalataya ng kanyang matandang ina, ay nagsabi, ‘Hindi, hindi kailanman palalakihin ang mga batang ito sa relihiyosong pamahiin,’ at kinailangan kong makita silang dinadala sa sanlibutan gayong gusto ko sila para sa Diyos. Ngayon, bawat isa sa anim nila ay lubos na tutol sa Ebanghelyong napakahalaga sa akin.”

Ang hindi pantay na pamatok sa pag-aasawa! Napakabigat na bagay nito! “Pero,” sabi mo, “ang kalagayan ko ay nakapamatok na ako nang hindi pantay sa isang di-sumasampalataya.” Iisa lang ang dapat mong gawin ngayon, at iyon ay lumapit sa

Diyos, at kung nagkamali ka sa pagsuway sa Kanyang Salita, ipagtapat mo ang iyong kasalanan at umasa ka sa Kanya, sa Kanyang biyaya, na pumasok Siya at tulungan kang mamuhay sa paraang makukuha mo ang taong iyon para kay Cristo. Ngunit kung, sa kabilang dako, ikaw ay nakuha para kay Cristo matapos kang mapamatok nang ganoon, sinasabi ng Salita ng Diyos, “Sapagkat paano mo nalalaman, O asawang babae, kung maililigtas mo ang iyong asawa? O paano mo nalalaman, O lalaki, kung maililigtas mo ang iyong asawa?” (1 Corinto 7:16). Mamuhay ka para sa Diyos sa tahanan sa paraang makikita ng iyong kabiyak na may tunay sa patotoo ng iyong buhay. Mababasa natin sa 1 Pedro 3 na ang Cristianong asawang babae ay pinagbibilang mamuhay sa harap ng kanyang asawa upang, “Kung ang ilan ay hindi sumusunod sa Salita, sila rin naman ay mahikayat nang walang salita sa pamamagitan ng pamumuhay ng kanilang mga asawang babae.” Dalawang magkaibang kaisipan ang narito. “Kung ang ilan ay hindi sumusunod sa *Salita* (ang Biblia) sila rin naman ay nang walang *salita*” (sa literal, *nang walang isang salita*, o sa mas malinaw na pagsasabi, upang sila ay *nang walang pagbubunganga*) ay mahikayat sa pamamagitan ng pag-uugali ng kanilang mga asawang babae.” Hindi magtitiis ang di-ligtas na asawang lalaki sa walang-tigil na pagbubunganga sa kanya; hindi iyon nakatutulong sa kanya. Sa halip na pagalitan siya tungkol sa kanyang masasamang gawi, lumapit ka sa Diyos sa panalangin at mamuhay ka nang napakatamis sa harap niya na maaakit siya sa iyong Tagapagligtas.

Minsan ay sinabi sa akin ng isang maliit na babaeng Cristiana, “Alam ninyo, hindi ko maintindihan kung bakit hindi ko mapa-Cristiano si John. Lagi ko siyang kinukulit. Hindi siya pumapasok ng bahay na hindi ko sinasabihan, ‘John, dapat

kang mahiya sa sarili mo. Diretso kang papunta sa Impiyerno at isinasama mo pa ang mga bata.' Pero nagagalit lang siya.” “Hindi ko siya masisisi,” sabi ko; “ako man ay magagalit din.” Madalas, kapag hindi mo sila makuha sa pananalita, makukuha mo sila sa pamamagitan ng iyong buhay.

Ngunit ang hindi pantay na pamatok na ito ay hindi lamang tumutukoy sa ugnayan ng mag-asawa kundi sa napakarami pang ibang ugnayan. Ilang panahon na ang nakalipas, sinabi sa akin ng isang Cristianong negosyante, “May napakagandang pagkakataon ako na makipagsosyo sa negosyo sa isang lalaking kasama ko sa trabaho sa iisang kompanya, at alam ninyo, gusto ko sana, kung hindi lang sa isang talata, ‘Huwag kayong makipamatok nang kabilan sa mga di-sumasampalataya.” Sinabi ko, “Ipagkaloob nawa ng Diyos na hindi ka kailanman manghina, sapagkat diyan mismo lubusang natalo ang maraming anak ng Diyos.” Matutuklasan mo na ang kasosyo mo, na may ibang pamantayan, ay makagagawa ng maraming bagay na ikaw, kung isa kang tunay na Cristiano, ay hindi makagagawa. Hindi mo ba nakikita?—magkakaroon ng walang-tigil na alitan; mararamdaman mo ang pamatok na iyon na kumikiskis sa iyong mga balikat at sumusugat sa iyong leeg.

Mga Lihim na Samahan (Lodge)

At mayroon pang lahat ng uri ng ugnayan sa mga lihim na samahan. Apatnapung taon na akong nangangaral ng Ebanghelyo at marunong akong makipagkamay nang mainit at taos-pusong kamay ng Cristiano, pero hindi ako marunong ng alinman sa mga magagarbong pakikipagkamay na iyon, at ito ang talatang pumigil sa akin na matutunan ang mga iyon: “Kaya nga, magsilabas kayo sa gitna nila, at magsihiwalay kayo, sabi ng Panginoon, at huwag kayong magsihipo ng anumang bagay

na marumi.” Sinasabi nila, “Pero, G. Ironside, lalawak nang husto ang inyong impluwensiya kung magiging miyembro lang kayo ng ganitong samahan.” Sinasabi ko, “Cristiano ba silang lahat?” “Hindi,” sagot nila, “pero mabubuting tao sila.” “Pero sinasabi ng Aklat ko, ‘Huwag kayong makipamatok nang kabilan sa mga di-sumasampalataya.’” “Aba, pero alam ninyo, kung sasapi lang kayo at magiging isang Leon o isang Tigre o isang Buwitre o anuman, malaki ang maitutulong nito sa inyong gawain.” “Pero,” sabi ko, “ang lahat ba ng mga Tigreng ito at iba pang kakaibang nilalang ay mga anak ng Diyos, na hinugasan mula sa kanilang mga kasalanan sa mahalagang dugo ng Panginoong Jesu-Cristo?” Iyan ang aking mga utos; ang aking mga tagubilin ay nasa Aklat—“Magsilabas kayo sa gitna nila, at magsihiwalay kayo, sabi ng Panginoon, at huwag kayong magsihipo ng anumang bagay na marumi.” Iyan ang nagpapanatili sa akin sa labas. Lumalapit sila at nakikipagkamay at ginagawa ang kakatwang maliliit na bagay sa aking kamay, at sinasabi ko, “Kapatid, hindi ko alam kung ano ang lahat ng iyan, pero kilala ko ang Panginoong Jesu-Cristo bilang aking Tagapagligtas. Kabilang ako sa G. A. R., ang Grand Army of the Redeemed (Dakilang Hukbo ng mga Tinubos), at bawat mananampalataya ay miyembro niyan.”

Halo-halong Pagkamiyembro sa Iglesya

Posible ring pumasok sa isang hindi pantay na pamatok kahit sa pakikisama sa iglesya, at iyan ang isa sa pinakamalalaking pagkakamali sa lahat. Hindi kailanman inilaan ng Panginoong Jesu-Cristo na ang Iglesya ng Diyos ay maging isang katawan ng mga ligtas at di-ligtas. Obra maestra ng diyablo na madala sila sa pakikisama sa iglesya nang hindi ipinanganak na muli. Nang palawakin ng Iglesya ang kanyang mga hangganan upang

tanggapin ang mga tao bago pa sila sumuko sa Panginoon, nakagawa ito ng malaking pagkakamali—“Mayroon kang pangalang ikaw ay nabubuhay, ngunit ikaw ay patay” (Apocalipsis 3:1). Mga miyembro ng isang Cristianong iglesia, taglay ang pangalan ni Cristo, na diumano ay may buhay na walang hanggan, pero patay pa rin sa kanilang mga kasalanan! Sa sulat ni Judas, binanggit ng apostol ang isang uri ng mga tao na *makalawang namatay*. “Pero,” sabi mo, “paano mangyayari iyon?” Sa Efeso 2:1 ay mababasa natin na sila ay “Patay sa mga pagsuway at mga kasalanan”; iyan ang likas na tao na malayo sa Diyos. Ngunit ikalawa, ayon sa Apocalipsis 3, ay mababasa natin, “Mayroon kang pangalang ikaw ay nabubuhay, ngunit ikaw ay patay,” patay sa isang huwad na pagpapanggap na Cristiano, at iyan ang pinakamabigat na bagay sa lahat. Ang mga di-nagbagong-loob na ito sa loob ng nagpapanggap na Iglesia ni Cristo ang may pananagutan sa paglaganap ng pagtalikod sa pananampalataya sa Iglesia ng Diyos ngayon. Siyempre, hindi sila kuntento sa lumang Ebanghelyo, sa pagpapatakbo ng mga bagay sa paraang ginawa ng mga ninuno na ang tanging layunin ay parangalan si Cristo at pagpalain ang mga kaluluwa, kaya’t gusto nilang bigyang-lugod ang likas na tao. Ngunit hindi gawain ng Espiritu ng Diyos na bigyang-lugod ang likas na tao; ang Kanyang gawain ay ipakita sa likas na tao na siya ay naliligaw, wasak, at walang pag-asa, at hindi mo siya matutulungan sa pakikipamatok sa kanya sa pakikisama sa iglesia.

“Anong pakikipag-isa mayroon ang liwanag at ang kadiliman?” Kung ikaw ay Cristiano, ikaw ay anak ng liwanag. “Pero,” sabi ng ilan, “kung maipapasok lang natin sa iglesia ang mga di-nagbagong-loob na ito, maliligtas sila.” Hindi pa ako nakarinig ng sinumang naglagay ng ilang bulok na mansanas sa isang

bariles ng magagandang mansanas upang gawing mabuti ang lahat. Isang araw ay may isang batang lalaking nag-uwi ng ilang linnet, inilagay ang mga ito sa mga hawla, at isinabit sa magkabilang panig ng hawla ng kanaryo, at ipinaliwanag sa kanyang ina na sa ganoong paraan ay maririnig nila ang awit ng kanaryo, at sa pagsisikap na gayahin ito ay matututo silang umawit na gaya ng kanaryo. Masyadong matalino ang ina upang makipagtalo sa kanya kaya't wala siyang sinabi. Makalipas ang ilang oras ay pumasok ang bata at ang ina sa bahay at biglang napabulalas ang bata, "O inay, makinig kayo, ang kanaryo natin ay sumisiyap na parang linnet!" Hindi nagtagal at nawala sa kanaryo ang sarili nitong awit at nagsimulang gayahin ang mga linnet. Sa Iglesya ng Diyos, hindi kailanman napabubuti ng hindi pantay na pamatok ang taong makamundo. Ang pagpapasok sa kanya sa iglesya, ang paghahalo ng ligtas at di-ligtas, ay nagpapasama sa iglesya. Kaya't dapat may maingat na pagsubok sa lahat ng naghahangad na makisama sa bayan ng Panginoon upang malaman kung sila ba ay ipinanganak na muli at kung sinisikap ba nilang lumakad ayon sa Banal na Salita ng Diyos.

Nang lumabas ang bayang Israel sa Egipto, may kasama silang halo-halong karamihan na hindi kailanman tinubos ng dugo, ngunit nagsabi, "Sasama kami sa inyo paakyat sa lupain ng Canaan." Ang mga taong ito ay walang-tigil na pinagmumulan ng gulo; nahulog sila sa masasamang pita at ang kanilang mga pagbubulung-bulong ay nakaapekto sa bayang Israel hanggang sa sabihin nila, "Sawang-sawa na kami sa manang ito; walang makain kundi mana." Ang mana ay larawan ni Cristo, at ang talagang sinasabi nila ay, "Wala nang makain kundi si Cristo! Naaalala namin ang mga pipino, at ang mga melon, at ang mga puero, at ang mga sibuyas, at ang mga bawang na kinakain

namin sa Egipto.” Oo, mahaba ang alaala nila sa ilang bagay pero napakaikli sa iba. Hindi mo sila naririnig na nagsasabing, “Naaalala namin ang latigo ng mga tagapagpatrabaho, ang paggawa ng laryo nang walang dayami.” Hindi, nakalimutan na nila ang mga bagay na iyon.

Mga pipino at mga melon! Kawawang pagkain upang patibayin ang katawan! Mabuti ang kaunting melon o pipino, pero isipin mo ang isang taong nabubuhay lamang sa mga iyon.

Nagpapalakas at nagpapatibay ang mana, ngunit ang iba ay gaya ng mga babasahin ng sanlibutan: kaunti lamang ay sobra na. Ngunit ang Aklat na ito ay makakain nang tatlong beses isang araw.

Ang mga sibuyas at bawang at puero, alam mo, ay hindi makakain nang palihim nang hindi naaamoy sa harap ng madla. Pare-pareho silang nag-iiwan ng kanilang amoy. Gaya sila ng mga makamundong kalayawang inaakala ng isang Cristiano na mapagpapakasasaan niya nang palihim at walang makaaalam. Ginugugol niya ang kanyang mga gabi sa mga makamundong libangan at pagkatapos ay sa Linggo ay mukhang napakabanal at napakabait, pero ang sinumang may espirituwal na pagkakilala ay nakaaalam na may mali; nasa kanyang hininga ang baho ng sanlibutan, at natatanto nila na hindi siya nabuhay para sa Diyos nang palihim. Sisirain ng halo-halong karamihan ang anumang patotoo para sa Diyos. Tayo ay mga anak ng liwanag; makapupunta tayo sa tao na nasa kadiliman dala ang Ebanghelyo, ngunit sinasabi ng Salita, “Huwag kayong makibahagi sa mga gawang walang bunga ng kadiliman, kundi bagkus ay sawayin ninyo ang mga ito” (Efeso 5:11).

“Anong pagkakasundo mayroon si Cristo at si Belial?” Ang “Belial” ay nangangahulugang *kawalang-kabuluhan*; isa itong

magarbong pangalan para sa diyablo. Anong pagkakasundo mayroon ang Isang karapat-dapat at ang isang walang kabuluhan, si Satanas? Ikaw ay alinman sa lingkod ni Cristo o lingkod ni Belial, at hindi magkakaroon ng anumang pinagkakasunduan hangga't hindi ka tumatalikod kay Satanas at sa paglilingkod sa kanya at tinatanggap ang Panginoong Jesu-Cristo bilang iyong sariling Tagapagligtas.

Tapat sa Salita ng Diyos

“Anong bahagi mayroon ang sumasampalataya at ang di-sumasampalataya?” Inalok ng isang binata ng kasal ang isang dalaga, at sinipi ng dalaga ang talatang ito at nagsabi, “Hindi ko magagawa; kailangan kong maging tapat sa Salita ng Diyos; habang nasa kalagayan ka ng kinaroroonan mo, hindi kita mapapakasalan, sapagkat sinasabi ng Kasulatan, ‘Anong bahagi mayroon ang sumasampalataya at ang di-sumasampalataya (infidel)?’” “Aba,” sabi niya, habang napatayo, “iniinsulto mo ba ako? Naniniwala ako sa isang Diyos at naniniwala akong ang Biblia ay Salita ng Diyos.” “Ah,” sabi ng dalaga, “pero ang salitang isinaling *infidel* ay simpleng kabaligtaran lamang ng *mananampalataya*—anong bahagi mayroon ang isang mananampalataya at ang isang di-mananampalataya?”

At muli, mababasa natin, “Anong pagkakasundo mayroon ang templo ng Diyos at ang mga diyus-diyosan?” Ano ang templo ng Diyos ngayon? Ito ang kalipunan ng Kanyang bayan. Nananahan Siya sa atin sa pamamagitan ng Kanyang Espiritu Santo, at maiisip mo bang maluluwalhati mo ang Diyos sa pagpapatuloy sa pakikisama sa bagay na nagdudulot ng kahihiyan sa Kanyang pangalan? Kaya dumarating ang utos, “Magsilabas kayo sa gitna nila, at magsihiwalay kayo, sabi ng Panginoon, at huwag kayong magsihipo ng anumang bagay na

marumi; at kayo'y aking tatanggapin.” Alam mo, ang Diyos ay Ama ng lahat ng mananampalataya, ngunit hindi Siya nagiging Ama sa bawat mananampalataya gaya ng nais Niya. Nagkaroon ka na ba ng anak na sumusuway, at alam mong nalulubog na siya sa malalim na tubig at gusto mo siyang tulungan, pero sinabi mo, “Kung tutulungan ko siya ngayon, lalo ko lang siyang palalakasin sa kanyang kahangalan,” kaya kinailangan mong maghintay at magmasid? Ikaw ang kanyang ama sa buong panahong iyon, pero hindi ka maging ama sa kanya sa paraang gusto mo. At saka dumating ang araw na lumapit siya sa iyo at nagsabi, “Naging napakahangal ko; sana ay nakinig ako sa inyo; pero ngayon ay lumalapit ako sa inyo upang aminin ito, at sa biyaya ng Diyos ay magiging iba na ang mga bagay.” Gaano ka kasayang nagsabi, “Handa akong sumuporta sa iyo at tulungan ka sa anumang bagay na tama.” Gayundin, sinasabi ng Diyos, “Lumakad ka nang hiwalay para sa Akin at tatanggapin kita.”

Huwad na Paghiwalay

Ngunit ngayon ay kailangan nating pag-isipan ang isa pang uri ng paghiwalay. May makikita kang mga taong nagsasabi na itinuturo ng Biblia ang paghiwalay, kaya't humihiwalay sila sa lahat ng bagay na hindi tumutugma sa kanilang sariling kakaibang mga kuru-kuro. Nakakita na ako ng taong ginawang pamantayan ng lahat ang kanyang mga kuru-kuro. Sa Kawikaan 18:1 ay mababasa natin: “Ang taong humihiwalay ay humahanap ng sariling nasa, at nakikialam sa lahat ng karunungan.” Huwag kang maging uri ng Cristiano na sinisikap gawing hukom ng lahat ng iba ang iyong budhi. Minsan ay itinanong, “Ano ang budhi?” at mabilis na sumagot ang isang batang babae: “Ito po ay isang bagay sa loob ko na nagsasabi sa akin tuwing may ginagawang mali ang kuya ko.” May mga taong

ganyan. Nababagabag sila tungkol sa *kanilang* budhi sa *iyong* mga gawain. “Ang budhi ko,” sabi nila, “ay hindi papayag dito.” Pero huwag mong subuking gawing pamantayan ng lahat ng iba ang iyong budhi. Lumakad ka mismo kasama ng Diyos, at kilalanin mo na ang iyong mga kapatid ay kasingtapat mo. Saka natin masasabi sa ating mga kapatid, “Kaya nga, tayong lahat na sakdal, ay magkaroon ng ganitong pag-iisip, at kung sa anumang bagay ay may iba kayong pag-iisip, ito man ay ihahayag sa inyo ng Diyos” (Filipos 3:15).

Ang paghiwalay na ayon sa Kasulatan ay paghiwalay mula sa sanlibutan, sa kabulukan, at sa kasamaan. Ang makalamang paghiwalay ay ang pagpanig sa mga paaralan ng opinyon lamang at ang paghiwalay sa mga taong hindi kapareho mo ng pananaw. Napakalaking pagtitiis ang dapat nating ipakita sa isa't isa. Bigyan nawa tayo ng Diyos ng biyaya na magpakita ng pagtitiis at magpatuloy nang nagkakaisa sa paghahanap ng kaluwalhatian ng ating Panginoong Jesu-Cristo.

Kabanata 3: Si Jose, Isang Larawan ni Cristo

Ang kuwento ni Jose na nasa Genesis (kabanata 37 hanggang 50) ay laging sariwa at nakagagalak. Bata man o matanda ay natutuwang basahin ito. Kahit tingnan lang natin ito bilang larawan ng mga kaugalian at mga taong matagal nang nawala sa mundo, may kakaibang sariwang ganda ito na humihipo sa puso at kahanga-hangang humahawak sa ating pansin.

Pero sa pag-aaral ng Kasulatan, hindi lang ang literal na kahulugan ang mahalaga, kahit na lagi itong mahalaga. Ang bawat bahagi ng Salita ng Diyos ay may espirituwal na kahulugan din, may larawan (tipo), at may aral tungkol sa mga panahon ng pakikitungo ng Diyos. At sa pagkatao at mga karanasan ni Jose, mayroon tayong napakagandang larawan ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Karaniwan, kapag sinasabi nating ang isang tao sa Lumang Tipan ay larawan ni Cristo, ang tinutukoy natin ay ang kanyang tungkulin o katungkulan, hindi ang kanyang personal na ugali. Halimbawa, si David, sa kanyang katungkulan, ay kapansin-pansing larawan ng ating Tagapagligtas; si Solomon din, bilang hari ng kapayapaan, ay larawan Niya na maghahari pa bilang Hari ng mga hari at Panginoon ng mga panginoon. Pero hindi masasabing ang dalawang lalaking ito ay larawan ni Cristo sa kanilang personal na pagkatao. Iba ang kay Jose. Ang kanyang buhay ay nagniningning sa mga pahina ng Banal na Kasulatan na halos walang kapintasan. Hindi naman sa wala talaga siyang kasalanan, dahil nasa kanya rin ang parehong masamang likas na nasa bawat anak ni Adan. Pero hindi minarapat ng Diyos na banggitin ang anumang pagkukulang o dungis na maaaring

nakita ng Kanyang banal na mata sa tapat na lingkod na ito. Sa halip, ang idiniin Niya ay ang katapatan ni Jose at ang makadiyos niyang pamumuhay.

Kung pag-aaralan natin siya bilang larawan ni Cristo, una nating mapapansin na siya ay

Ang Minamahal ng Puso ng Ama

Malinaw itong makikita sa unang bahagi ng kabanata 37. Mababasa natin na mas mahal ni Israel si Jose kaysa sa lahat ng iba niyang anak dahil anak niya ito sa kanyang katandaan, at iginawa niya ito ng balabal na may iba't ibang kulay. Dito ay may higit pa sa pahiwatig tungkol sa Isa na mula pa sa walang hanggan ay kagalakan ng Diyos Ama, ang Isa na lagi Niyang hinahangad na itaas at luwalhatiin, dahil ang ating Panginoong Jesu-Cristo ay kasama na ng Ama mula pa sa walang hanggan. May ilang nagdududa rito, lalo na ang ilang ayaw kumilala na Siya ay matatawag na "Walang Hanggang Anak." Pero kung hindi Siya ang Walang Hanggang Anak, wala ring Walang Hanggang Ama. Magandang itinanong ng banal na si J. G. Bellett, "Wala bang sinapupunan ang Ama noong nakaraang walang hanggan?" At malinaw ang sagot sa Juan 1:18, "Ang bugtong na Anak, na nasa (o nananahan sa) sinapupunan ng Ama." Ang pananalitang ito ay nagpapakita ng relasyong puno ng malapit na pagmamahal, ng pinakamalalim na pagsinta. Minahal Siya ng Ama bago pa itinatag ang sanlibutan, at lagi Siyang nagagalak na parangalan Siya.

Pagkatapos, makikita natin kay Jose ang mapanaginiping may

Mga Pahiwatig ng Darating na Kaluwalhatian

Nakita niya sa pangitain ang kanyang mga kapatid at ang buong sambahayan ng kanyang ama na yumuyukod sa kanya,

at ito rin ang pangitaing ibinigay sa ating Panginoong Jesu-Cristo. Ang Kanyang kagalakan ay nasa mga anak ng tao, at lagi Niyang inaabangan ang panahon na, bilang Taong itinaas, Siya ang magiging daan ng pagpapala para sa lahat ng Kanyang mga kapatid at sa sambahayan ng Kanyang Ama. Ang katagang "Kanyang mga kapatid" ay hindi lang tumutukoy sa Israel, dahil mababasa natin sa sulat sa mga Hebreo, "Hindi Siya nahihiyang tawagin tayong mga kapatid." Ang lahat ng tinubos ay nagagalak na kilalanin ang Kanyang kapamahalaan at masayang yumuyukod bilang pagpapasakop sa Kanyang paanan. Pero higit pa rito ang kasama sa kaisipan ng Kanyang darating na pagkataas, dahil "Sa pangalan ni Jesus ay luluhod ang bawat tuhod, ng mga nasa langit, ng mga nasa lupa at ng mga nasa ilalim ng lupa, at ipahahayag ng bawat dila na si Jesu-Cristo ay Panginoon, sa ikaluluwalhati ng Diyos Ama."

Sa una niyang aktibong paglilingkod, si Jose ay makikita nating umalis sa bahay ng ama at humayo

Hinahanap ang Kanyang mga Kapatid

Ang puso ng kanyang ama ay nasa mga anak na nag-aalaga ng kawan, una sa Shechem at pagkatapos ay sa Dothan. Sa kanila humayo si Jose, sinugo ng ama upang tingnan ang kanilang kalagayan at ipahayag ang malasakit ng ama sa kanila.

Napakalinaw na ipinapakita nito ang misyon ng Panginoong Jesu-Cristo, na dumating "hindi upang hatulan ang sanlibutan, kundi upang ang sanlibutan ay maligtas sa pamamagitan Niya;" na dumating mula sa bahay ng Ama papunta sa madilim na sanlibutang ito ng kasalanan, hinahanap ang Kanyang mga kapatid upang ipahayag sa kanila ang Pangalan ng Ama at ipakita ang pag-ibig ng Ama. Higit pa sa pahiwatig nito ang makikita natin sa paglalakbay ni Jose sa malayong Dothan. Pero

habang nagpapatuloy ang kuwento, buong-buo nang lumilitaw ang trahedya ng

Pagtanggi sa Anak

sa pakikitungo sa kanya ng mismong mga taong hinanap niya para pagpalain. Lalo nila siyang kinapootan dahil sa pag-ibig ng kanyang ama, at kinasuklaman dahil sa kanyang mas mataas na kabutihan. Galit din sila dahil sa mga panaginip na iyon ng kaluwalhatian, kaya nang papalapit siya ay sinabi nila sa matinding galit, "Narito, dumarating ang mapanaginipin. Halikayo ngayon, patayin natin siya, at ihagis natin sa isang balon, at sasabihin natin, Isang mabangis na hayop ang lumapa sa kanya; at makikita natin kung ano ang mangyayari sa kanyang mga panaginip." Kaya sa pangit na kuwento ng kanilang pagkapoot at pagtanggi, may higit pa tayong nakikita kaysa anino lang ng pakikitungong gagawin pa ng Israel at ng mga Hentil sa minamahal na Anak ng Diyos. Siyempre, hindi lahat ng detalye ay eksaktong tugma sa mga karanasan ng ating pinagpalang Panginoon at ng Kanyang mga kapatid sa laman na hindi sumampalataya, pero malinaw na iisa ang kuwento: ang pag-ibig ng puso ng Ama, ang pananabik ng Anak, at ang malupit na pagwawalang-halaga ng mga taong buong lambing Niyang minahal. Lahat ito ay malinaw na nakikita. Kinapootan at itinakwil ng mga taong dapat sanang masayang tumanggap sa kanya, si Jose ay inihagis sa balon, na larawan ng kamatayan, at pagkatapos ay ipinagbili sa mga Hentil at dinala sa Egipto. Siyempre, sa ating Panginoon, ipinagbili muna Siya at saka ipinako sa krus, pero ang dalawang kuwento ay parehong nagsasabi tungkol sa kabulukan ng puso ng tao at sa pag-ibig ng puso ng Diyos. Nagbago ang tagpo, at sunod nating makikita si Jose bilang

Ang Tinukso

at dito, kitang-kita kung paano inilalarawan ng kanyang mga karanasan ang mga pagsubok at tagumpay ng ating Panginoon na "tinukso sa lahat ng paraan na gaya natin, gayunma'y walang kasalanan." Sa kaso ni Jose, mayroon tayong taong makasalanan ang likas pero nagtagumpay sa oras ng pagsubok dahil sa takot sa Panginoon. "Paano ko magagawa ang napakalaking kasamaang ito at magkasala laban sa Diyos?" Ito ang kanyang lakas. Lagi niyang inilagay si Jehova sa harapan niya, kaya hindi siya natinag nang dumating ang oras ng pagsubok. Sa kaso naman ng ating Panginoon, Siya ay ang Isang walang kasalanan, at ang Kanyang pagkatukso ay pagpapatunay lang nito. "Banal, walang malay sa masama, walang dungis, hiwalay sa mga makasalanan," hindi maisip na ang kasalanan ay maghahari kailanman sa Kanya. Matatag Siyang tumayo laban sa bawat pag-atake ng masama, at lagi Niyang masasabi, "Dumarating ang prinsipeng ng sanlibutang ito, at wala siyang anuman sa Akin." Sa pagkatukso at tagumpay ni Jose, malinaw nating nakikita ang paraan kung paano tayong lahat makapagtatagumpay. Kapag ang Salita ng Diyos ay iniingatan natin sa ating puso, iingatan tayo nito upang hindi tayo magkasala laban sa Kanya.

Pero hindi lang sa bahay ni Potiphar nasubok si Jose. Doon, tinukso siya sa gitna ng karangyaan. May isa pang pagsubok nang, dahil sa maling paratang, nagdusa siya alang-alang sa katuwiran sa bilangguan. Pero doon napatunayan ang kanyang katapatan, at iningatan siya ng takot sa Diyos. Kasingliwanag ang kanyang ningning sa piitan gaya ng sa malaking bahay. Minsang sinabi ni D. L. Moody, "Ang tunay na pagkatao ay kung ano ang isang tao kapag nasa dilim," at kahanga-hanga itong makikita sa buhay ni Jose. Ginapos nila siya ng mga kadenang

bakal, pero ang selda ng bilangguan ay silid-hintayan lang pala patungo sa palasyo ng hari.

Tunay siyang sugo ni Jehova sa bilangguan, habang ipinapaliwanag ang mga panaginip ng katiwala ng kopa at ng panadero, gaya noong ikinuwento niya ang sarili niyang panaginip matagal na panahon bago iyon. Kitang-kita na hindi naputol ang kanyang pakikipag-isa sa Diyos. Kasingdali para sa kanya ang magpaliwanag ng panaginip gaya ng makakita ng pangitain, dahil nasa ilalim siya ng pamamahala ng Espiritu Santo.

At sa takdang panahon, nakikita natin siyang

Itinaas sa Kaluwalhatian

Siya na hinamak at itinakwil, siya na kinapootan at tinanggihan, itinuring na patay at ipinagbili bilang alipin, pinaratangan nang walang katarungan at ibinilanggo, ay lumabas sa takdang panahon upang makasama ni Faraon sa trono, bilang tagapag-ingat ng buhay ng mga Egipcio at ng buong sambahayan ng kanyang ama.

Ang kanyang asawang Hentil na si Asenath ay tila nagpapahiwatig na ang ating Panginoon, habang itinatakwil ng Israel, ay nakatagpo ng Nobya mula sa mga Hentil. At ang dalawang anak ni Jose na sina Manases (*nakalilimot*) at Efraim (*mabunga*) ay nagsasabi kung paano niya nalimutan ang lahat ng kanyang kalungkutan dahil sa pagiging mabunga ng kanyang paglilingkod sa pamamagitan ng Espiritu sa gitna ng mga Hentil. Dumating ang araw na ang buong Egipto at ang mga tao mula sa malalayong lupain ay yumukod sa kanyang paanan, humihingi ng butil na bubuhay sa kanila. Nang dumaing sila kay Faraon at sinabi, "Bigyan mo kami ng

pagkain," ang sagot niya ay, "Pumunta kayo kay Jose," dahil si Jose ang tagapag-ingat ng lahat ng nakaimbak na butil ng Egipto. Ganoon din ngayon, at sa buong darating na Milenyo, ang lahat ng pagpapala ay nakasentro kay Cristo, at sa bawat kaluluwang naghahanap ay sinasabi ng Ama,

"Pumunta Kayo kay Jesus"

"Walang ibang pangalan sa silong ng langit na ibinigay sa mga tao na sa pamamagitan nito ay dapat tayong maligtas" maliban sa Pangalang isinulat sa itaas Niya nang Siya ay nakabitin, itinakwil, sa krus ng Kalbaryo. At salamat sa Diyos, walang ibang pangalang kailangan, dahil sinabi Niya, "Ibinigay sa Akin ang lahat ng kapangyarihan sa langit at sa lupa." Itinaas Siya sa kanan ng Diyos, nagsasalita ng kapayapaan sa lahat ng nagtitiwala sa Kanya at nagbibigay ng biyaya sa bawat kaluluwang naghahanap.

Kahanga-hangang natupad ang mga panaginip ni Jose nang dumating ang kanyang mga kapatid sa matinding pangangailangan, yumuyukod sa kanyang paanan, at masayang tumatanggap mula sa kanyang kamay ng magpapanatili sa kanilang buhay sa katawan. Ganoon din ngayon, Siya na higit na dakila kaysa kay Jose ay nagbibigay ng buhay na walang hanggan sa mga makasalanang wala nang maibabayad, na yumuyukod sa harapan Niya, ipinagtatapat ang kanilang kasalanan at kinikilala ang Kanyang biyaya.

Ang malambot na puso ni Jose, ang malalim niyang habag sa kanyang mga kapatid, ay pinakamalinaw na makikita nang ipakilala niya ang sarili sa kanila, at muli nang pagdudahan nila ang kanyang pag-ibig pagkamatay ng kanilang ama. Gaya ng Isa na kanya lamang anino, si Jose ay taong madaling lumuha.

Nang makita niya ang kanyang mga kapatid, hindi niya napigilang umiyak. At nang matakot sila na aalalahanin niya ang kanilang mga kasalanan pagkatapos mailibing si Jacob, ang kawalan nila ng tiwala sa kanyang pag-ibig ay muling nagpahagulgol sa kanya nang hindi mapigilan. Gustung-gusto niyang pinagkakatiwalaan siya; hindi niya matiis na pinagdududahan siya. At dito, napakalinaw niyang inilalarawan ang pagkatao ng Panginoong Jesus.

Pero malayong kulang ang larawan kumpara sa tunay, at ang aklat ng Genesis ay nagtatapos sa kamatayan ni Jose at sa paglalagay ng kanyang katawan sa isang kabaong sa Egipto. Salamat sa Diyos, Siya na tinutukoy ni Jose ay buhay at hindi na mamamatay kailanman. Pero kung paanong nag-utos si Jose tungkol sa kanyang mga buto, at dinala ng Israel ang mga butong iyon sa buong ilang hanggang sa wakas ay inihimlay nila sa lupain ng Canaan, gayundin ang isang bayang manlalakbay ngayon ay tinatawagang laging dalhin sa katawan ang pagkamatay ng Panginoong Jesus, upang ang buhay din ni Jesus ay mahayag sa atin. Ang mga buto ni Jose ay alaala ng kamatayan. Ipagpalagay nating may isang dayuhang nakapansin sa kanyang kabaong na buong galang na dinadala sa ilang at nagtanong tungkol dito. Maaaring ganito ang isinagot sa kanya: "Nasa matinding kagipitan kami, at malamang ay mamamatay sa taggutom, pero iniligtas kami ni Jose na aming kapatid, na dati naming itinakwil. Namatay ang aming tagapagligtas, at dinadala namin ang alaalang ito sa ilang upang makahanap ng pahingahan sa lupaing aming pupuntahan."

At tayo rin ay may bagay na nagpapaalala sa atin ng kamatayan ng ating Tagapagligtas: "Sa tuwing kakainin ninyo ang tinapay

na ito at iinumín ang saróng ito, ipinahahayag ninyo ang kamatayan ng Panginoon hanggang sa Siya'y dumating." Balang araw, tapos na tayo magpakailanman sa mga alaala ng kamatayan, kapag nakarating na tayo sa kapahingahang nakalaan para sa bayan ng Diyos. At doon ay makakasama natin ang ating pinagpalang Panginoon sa buo Niyang kapuspusan, na magiging kagalakan ng ating puso sa walang hanggang kaligayahan, habang ang isang sanlibutang binago ay makakakita sa Kanya na nakaluklok sa pinakamataas na kaluwalhatian, at ang lahat ng bayan ay pakakainin ng Kanyang kabutihan at yuyukod sa Kanyang paanan sa taimtim na pagsamba.

Kabanata 4: Apat na Dakilang Katotohanan

*"Kung si Cristo sa Kanyang trono ay hindi nagpaalam,
Tunay na malungkot ang kampanang tumutunog sa
pumanaw;
Kung si Cristo sa krus ay hindi naghirap at namatay,
Tunay na madilim ang pagtawid sa malungkot na alon ng
kamatayan.
Kung si Cristo mula sa libingan ay hindi nagtagumpay at
bumangon,
Tunay na mapanglaw ang mga piitan ng kakila-kilabot na
bilangguang iyon;
Kung si Cristo ay hindi buhay at namamagitan sa
kaitaasan,
Kamatayan nga ang ating hantungan, kamatayang hindi
kailanman mamamatay"*

—H. G. T. Parke

Ang mga talatang ito sa itaas ay isinulat ng isang kawawang tao, isang lulong sa droga, na napadpad sa isang bulwagan ng Salvation Army maraming taon na ang nakaraan at lumapit kay Cristo. Kitang-kita na binigyan siya ng Espiritu ng Diyos ng napakalinaw na pagpapahalaga sa apat na aspeto ng gawain ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na pinagbabatayan ng Kasulatan ng apat na dakilang katotohanan. Ito ang gusto kong bulay-bulayin, sa pag-asang ang sumulat at ang mga mambabasa ay mas lubos na makapasok sa kabuuan ng banal na plano ng pagtubos.

Pagkakatawang-tao

Isipin muna natin ang pagkakatawang-tao. Ang salita mismo ay nangangahulugang isang Persona na higit sa likas ang nakipag-isa sa sangkatauhan, at ito nga ang talagang nangyari nang ang walang hanggang Anak ng Diyos ay naging Tao sa kaganapan ng panahon. Ang pagkakatawang-tao ay higit pa sa basta pagkakaroon ng katawan ng tao. Sinasabi sa atin ng Kasulatan, "Ang Salita ay naging laman, at nanahan [nagtolda] sa gitna natin, (at nakita namin ang Kanyang kaluwalhatian, ang kaluwalhatiayang gaya ng sa bugtong na Anak ng Ama), puspos ng biyaya at katotohanan" (Juan 1:14, R.V.). Ang dalawang pagbabago mula sa Authorized Version na nasa Revised, gaya ng alam ng bawat nag-aaral ng orihinal na wika, ay talagang may sapat na batayan. Hindi Siya "ginawang" anuman. Siya ay "naging laman." Kusang-loob Niya itong ginawa. Siya na mula sa walang hanggan ay nasa anyo ng Diyos, na hindi itinuring na pagnanakaw ang maging kapantay ng Diyos, ay hinubad ang panlabas na anyo ng pagka-Diyos, at kinuha ang anyo ng isang alipin. Nang dumating Siya sa wangis ng tao, at nadamtan nga bilang Tao, ay lalo pa Niyang ibinaba ang Kanyang sarili, naging masunurin hanggang kamatayan, at anong kamatayan—ang kamatayan sa krus. Sa paggawa nito, pinag-isa Niya ang pagka-Diyos at ang pagkatao sa paraang hindi Siya tumigil kahit kaunti sa pagiging Diyos, pero naging Tao Siya sa pinakabuong kahulugan. May tunay Siyang espiritu ng tao. "Nagbuntong-hininga Siya sa espiritu at nabagabag," sabi sa atin, at sa krus ay sumigaw Siya, "Ama, sa mga kamay Mo ay ipinagkakatiwala Ko ang Aking espiritu." Naririnig natin Siyang nagsasabi, "Ngayon ay nababagabag ang Aking kaluluwa," at mababasa natin na "ibinuho Niya ang Kanyang kaluluwa hanggang kamatayan." Ang Kanyang katawan ay hindi multo o anino lang, gaya ng

itinuro ng ilan noong unang panahon, kundi tunay na katawan ng tao, ang makalupang sisidlan na tinirahan ng Isang mula sa langit, upang Siya ay mapatay dahil sa ating mga kasalanan. Lahat ng ito ay kasama sa katotohanan ng pagkakatawang-tao.

Pero kahit tunay na Tao, Siya ay Taong walang kasalanan, at hindi lang walang kasalanan sa isip at gawa, kundi hindi talaga maaaring magkasala. Dahil Siya ay tunay na Diyos gaya ng tunay na Tao, hindi maisip na sa Kanyang pagkatao ay gagawa Siya, sa anumang kalagayan, ng anumang salungat sa Kanyang pagka-Diyos, at ang Diyos ay hindi maaaring magkasala. Kaya tinupad Niya ang mga larawan noong una: Siya ang Korderong walang kapintasan at walang dungis; gaya ng dumalagang baka na hindi pa napapasanan ng pamatok, hindi Siya kailanman napasailalim sa pamatok ng kasalanan. Kasinglinis Siya sa loob gaya ng sa labas, kaya tumutugma Siya sa handog na susunugin na kailangang buksan at suriin sa bawat bahagi, at maihahandog lang sa Diyos kung matagpuang ganap pati sa loob.

Para mangyari ito, hindi Siya maaaring dumating sa sanlibutan sa likas na paraan ng pagsilang, dahil kung ganoon ay magiging tagapagmana Siya ng lahat ng kakila-kilabot na pamana ng kasalanan at kahinaan na tatak ng sangkatauhan na nagmula sa nagkasalang si Adan. Ipinaglihi Siya sa pamamagitan ng Espiritu Santo, isang natatanging paglikha sa sinapupunan ng birhen, kaya pumasok Siya sa sanlibutang ito sa pintuan ng pagsilang, pero bilang Ikalawang Tao, ang Panginoon mula sa langit. Dito makikita ang kahalagahan ng doktrina ng pagsilang mula sa birhen, na iginigiit ng ilan ngayon na wala raw tunay na kinalaman sa pagiging Tagapagligtas Niya. Pero ang Kanyang pagkakatawang-tao ay kailangang walang kasalanan

at walang posibilidad na magkasala, kung hindi ay hindi Siya magiging Tagapagligtas ng mga makasalanang. Kung may kahit kaunting kasamaan o hilig sa kasamaan sa loob Niya, kakailanganin din Niya ng Tagapagligtas para sa sarili Niya, at hindi Siya makatatayo sa puwang para sa atin.

Nagsasalita tayo tungkol sa Kanyang pagkakatawang-tao na walang kasalanan. Sa kabilang banda, mali talagang gamitin ang katagang "ang immaculate conception (kalinis-linisang paglilihi)" para sa kahanga-hangang hiwagang ito. Ang katagang ito ay basta-basta ginagamit ng maraming Protestante na hindi nakauunawa, o nakalimot na kung alam man nila dati, na ito ang pangalang ibinigay ng Iglesya Katolika Romana sa doktrina nila tungkol sa paglilihi sa pinagpalang birheng si Maria na walang kasalanan pero likas na paraan. Walang ganitong katagang ginamit kailanman sa Biblia, at hindi rin ito kabilang sa teolohiyang Protestante kaugnay ng pagkakatawang-taong walang kasalanan ng ating Panginoong Jesu-Cristo.

Ang mga katotohanang ito ay kailangang idiin higit kailanman ngayon, dahil kung mawala ang mga ito sa ating paningin, malilito ang ating pag-iisip, at lalo pa tayong malilito habang pinag-iisipan natin ang gawain ng Kanyang krus. Kailangan Siyang maging kung sino Siya upang magawa Niya ang Kanyang ginawa. Kung Siya ay kahit kaunting mas mababa kaysa sa Diyos na nahayag sa laman, hindi Niya maihahandog ang Kanyang sarili sa kapangyarihan ng Walang Hanggang Espiritu para sa ating pagtubos. Kung iba Siya sa Isang tungkol sa Kanya ay isinulat, "Hindi Siya nakakilala ng kasalanan," hindi Siya maaaring gawing kasalanan para sa atin.

Hindi tayo naligtas sa pamamagitan ng Kanyang pagkakatawang-tao, at ang ating pakikipag-isa sa Kanya ngayon ay hindi dahil kinuha Niya ang ating pagkatao, kundi dahil pinag-isa tayo sa Kanya, ang niluwalhating Tao sa langit, sa pamamagitan ng Espiritu Santo. Gayunman, napakahalaga na panghawakan natin nang mahigpit ang katotohanang "ang Diyos ay na kay Cristo, ipinakikipagkasundo ang sanlibutan sa Kanyang sarili." Kailangang mauna ang Bethlehem bago ang Kalbaryo. Naging Tao Siya upang mamatay para sa mga tao.

Pampalubag-loob na Handog (Propitiation)

Sa ikalawang kabanata ng Hebreo, sinasabi sa atin sa talatang 17, "Kaya sa lahat ng bagay ay nararapat na Siya'y maging katulad ng Kanyang mga kapatid, upang Siya'y maging maawain at tapat na dakilang saserdote sa mga bagay na nauukol sa Diyos, upang gumawa ng pakikipagkasundo para sa mga kasalanan ng bayan." Ang salitang isinalin dito na "pakikipagkasundo" ay mas tamang isalin na "pampalubag-loob na handog," gaya sa 1 Juan 2:2 at 4:10: "Siya ang pampalubag-loob na handog para sa ating mga kasalanan;" "Isinugo ng Diyos... ang Kanyang Anak upang maging pampalubag-loob na handog." Ang salitang ito ay ginamit sa salin sa Griego ng Lumang Tipan, na ginawa noong ikatlong siglo bago si Cristo, na karaniwang tinatawag na Septuagint at isinusulat na LXX, upang isalin ang salitang Hebreo na paulit-ulit na lumilitaw sa Lumang Tipan. Sa English Version, isinalin ito sa maraming iba't ibang paraan, at ilan sa mga ito ay ang sumusunod:

1. "Pitch" (alkitran), sa Genesis 6:14, na ginamit para sa "pantakip" ng arka.

2. "Appease" (palubagin), ginamit sa Genesis 32:20, kung saan literal na ang ibig sabihin ay "takpan ang mukha."
3. "Atonement" (pagtubos sa sala), ginamit sa maraming lugar sa Levitico 16, at lalo na sa Levitico 17:11.
4. "Satisfaction" (kabayaran), ginamit sa Bilang 35:31.
5. "Ransom" (pantubos), ginamit sa Job 33:24.
6. "Put it off" (ilayo ito), o gaya ng nasa gilid ng pahina, "expiate" (pawiin ang sala), ginamit sa Isaias 47:11.
7. "Reconciliation" (pakikipagkasundo), ginamit sa Daniel 9:24.
8. "Pacified" (napayapa), ginamit sa Ezekiel 16:63.

Kung pagsasama-samahin natin ang lahat ng saling ito sa Ingles, hindi pa rin nito lubos na naipapahayag ang tunay na kahulugan ng salitang ito, pero nagbibigay ito ng kahanga-hangang liwanag sa doktrina ng Kasulatan tungkol sa pampalubag-loob na handog. Sinasabi nito sa atin na sa kamatayan ni Cristo ay nakasumpong ang Diyos ng pantubos para sa makasalanang tao, at na may pantakip na inilaan upang ingatan tayo sa bagyo ng paghatol. Natubos na ang ating mga kasalanan; lubos nang nabayaran ang banal na katarungan para sa ating mga kasamaan. Napalubag na ang paghatol ng Diyos; napawi na ang kasalanan, at napayapa na ang Diyos sa atin sa lahat ng ating ginawa, dahil sa kaganapan ng gawain ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Ngayon, Siya mismo ang ating pampalubag-loob na handog, at lumalapit tayo sa Diyos sa pamamagitan Niya lamang.

Pagkabuhay na Muli

Pero kahit naalis na ang kasalanan sa pamamagitan ng kamatayan ng ating Panginoong Jesu-Cristo, kaya ang bawat

mananampalataya ay inaaring-ganap sa pamamagitan ng Kanyang dugo, sa pamamagitan ng Kanyang pagkabuhay na muli natin nalalaman na nasiyahan ang Diyos sa gawaing tinapos ng Kanyang Anak nang pumalit Siya sa ating lugar sa paghatol at pasanin ang ating mga kasalanan sa Kanyang sariling katawan sa ibabaw ng puno. Siya ay "ibinigay dahil sa ating mga pagsuway, at muling binuhay para sa ating pagkaaring-ganap." Hindi sa inaaring-ganap tayo ng Kanyang pagkabuhay na muli, kundi pinatutunayan ng Kanyang pagkabuhay na muli na natapos na ang gawaing nag-aaring-ganap, at natatanggap natin ang lahat ng pakinabang nito kapag nagtiwala tayo sa Isang Muling Nabuhay. Saanman pumunta ang mga apostol, ipinangangaral nila si Jesu-Cristo at ang pagkabuhay na muli. Kung paanong ang pagkakatawang-tao na walang pampalubag-loob na handog ay hindi makapagligligtas sa atin, gayundin ang pampalubag-loob na handog na walang pagkabuhay na muli ay kulang. Walang makatitiyak na nasiyahan ang Diyos sa gawain ng Kanyang Anak kung hindi nilagot ni Cristo ang mga gapos ng kamatayan at bumangon nang may tagumpay mula sa libingan.

Higit pa rito, kung nanatili Siyang bihag sa mga bisig ng kamatayan, lalabas na kasinungalingan ang buo Niyang patotoo at ang Kanyang plano ng pagtubos. Kailangang-kailangan na Siya ay muling mabuhay sa ikatlong araw. Ito ang nagpatunay na Siya nga ang tunay na Anak ng Diyos at ang lubos na sapat na Handog para sa kasalanan. Kaya ngayon, ang mensaheng ipinahahayag sa buong sangkatauhan ay gaya pa rin noong una: "Kung ipahahayag mo ng iyong bibig na si Jesus ay Panginoon, at sasampalataya ka sa iyong puso na Siya'y muling binuhay ng Diyos mula sa mga patay, maliligtas ka. Sapagkat sa puso nananampalataya ang tao tungo sa katuwiran; at sa bibig

nagpapahayag tungo sa kaligtasan." Ang Isang Muling Nabuhay ang itinaas ng Diyos upang maging Prinsipe at Tagapagligtas. Ginawa Siyang Panginoon at Cristo upang magbigay ng pagsisisi at kapatawaran ng mga kasalanan sa lahat ng bumabaling sa Kanya nang may pananampalataya.

Pamamagitan

Bilang muling nabuhay na Cristo, may espesyal na paglilingkod ngayon ang ating Panginoon para sa lahat ng mananampalataya rito sa lupa, bilang ministro ng santuwaryo sa langit. Kaya sinasabi sa atin, "Kaya naman lubos Niyang maililigtas [ibig sabihin, magpakailanman] ang mga lumalapit sa Diyos sa pamamagitan Niya, yamang Siya'y laging nabubuhay upang mamagitan para sa kanila." Naglilingkod Siya sa kabanal-banalang dako bilang ating dakilang Punong Saserdote sa harapan ng Diyos, kaya ang bawat mananampalataya ay may ganap na kinatawan sa harap ng walang hanggang trono. Naroon din Siya bilang ating Tagapagtanggol sa Ama, iniingatan ang mga paa ng Kanyang mga banal, at tinitiyak na maibabalik ang bawat Cristianong nagkukulang.

Madalas nating sabihin, at tama naman, ang tungkol sa natapos na gawain ni Cristo. Siyempre, ang tinutukoy nito ay ang gawain ng pampalubag-loob na handog, gaya ng nakita na natin. Dito ay walang maidaragdag, at wala ring maaaring bawasin. Ganap na ito. Ang subukang dagdagan ito ay pagsiralang sa Kanyang natapos na gawain. Pero sa kabilang banda, tama rin namang magsalita tungkol sa hindi pa natatapos na gawain ni Cristo, dahil nagsimula Siya ng isang paglilingkod para sa Kanyang bayan nang Siya'y umakyat sa langit, na nagpapatuloy mula noon, at hindi matatapos hangga't may

kahit isang banal pang natitira sa lupa, sa lugar ng pagsubok at posibleng pagkabigo. May halimbawa tayo ng Kanyang pamamagitan sa Juan 17, kung saan makikita natin ang Kanyang dakilang panalangin bilang Punong Saserdote. Sa kahanga-hangang kabanatang iyon, inaasahan na Niya ang krus, at pinahihintulutan tayong makinig nang may paggalang sa malalambing na salitang binibigkas Niya para sa Kanyang mga sarili hanggang sa wakas ng panahon. Sa Juan 13, nakikita natin Siyang kumikilos bilang Tagapagtanggol, hinuhugasan ang maruruming paa ng Kanyang mga alagad, at sa gayon ay inilalarawan ang gawaing ginagawa Niya mula nang bumalik Siya sa kaluwalhatian. Siya pa rin ang Lingkod na may bigkis sa baywang, at mananatili Siyang ganoon hangga't kailangan natin Siya. "Kung ang sinuman ay magkasala, may Tagapagtanggol tayo sa Ama, si Jesu-Cristo na Matuwid," at "Siya ang pampalubag-loob na handog para sa ating mga kasalanan: at hindi lamang para sa atin, kundi para rin sa mga kasalanan ng buong sanlibutan." Ang Kanyang pagtatanggol ay nakabatay sa Kanyang pampalubag-loob na handog.

Kung hindi dahil sa kasalukuyang paglilingkod na ito ng ating Panginoong Jesu-Cristo, ang unang kasalanang magawa ng isang mananampalataya pagkatapos ng kanyang pagbabalik-loob ay sisira sa kanyang pakikipag-isa sa Diyos, at wala nang paraan upang maibalik pa ang pakikipag-isang iyon. Kailangang tandaan na may dalawang tali na nagbubuklod sa bawat banal sa Tagapagligtas, at ito ay ang pagkakaisa (union) at ang pakikipag-isa (communion). Ang tali ng pagkakaisa ay hindi mapuputol. Kapag nabuo na, hindi na ito masisira kailanman. Ang tali naman ng pakikipag-isa ay talagang maselan. Ang pinakamaliit na kasalanan ay puputol dito, at hindi na ito mabubuo muli kung hindi dahil sa pamamagitan ng ating

Panginoong Jesus. Sinasagot Niya ang bawat paratang ng kaaway. Iniharap Niya ang ating kaso sa Ama. Sa pamamagitan ng Espiritu Santo, inilalapat Niya ang Salita sa ating budhi, at sa gayon ay inaaakay Niya tayo sa pagsisisi, pagtatapat, at panunumbalik.

Napakalubos ng ating kaligtasan! Napakaganda ng inilaan ng Diyos! Ang Anak na nagkatawang-tao ay Siya mismong naging ating pampalubag-loob na handog. Ang pagkabuhay na muli ang nagpapatunay ng ating pagkaaring-ganap, at ang Kanyang pamamagitan ang nagdadala sa atin hanggang sa dulo ng paglalakbay.

Kung may magtanong, "Bakit kailangan natin ng tagapagtanggol?" ang sagot ay, "Dahil may tagapagparatang tayo, si Satanas, 'ang tagapagparatang sa ating mga kapatid... na nagpaparatang sa kanila sa harapan ng ating Diyos araw at gabi.'" Pero "sino ang magsasakdal laban sa mga hinirang ng Diyos? Ang Diyos ang nag-aaring-ganap. Sino ang hahatol? Si Cristo na namatay, oo, at higit pa rito, ang muling nabuhay, na nasa kanan ng Diyos, na Siya ring namamagitan para sa atin" (Roma 8:33, 34). Sinasagot ni Jesu-Cristo ang bawat paratang ng kaaway. Ang Kanyang gawain bilang pampalubag-loob na handog ang sagot sa bawat pagsasakdal. At ibibigay Niya ang lahat ng kinakailangang biyaya upang tugunan ang kasalukuyang pangangailangan at panumbalikin ang kaluluwa ng Kanyang mga banal na nagkukulang, hanggang sa masayang oras na tatawagin Niya tayong lahat upang salubungin Siya sa itaas at makibahagi sa kagalakan ng bahay ng Ama.

Kabanata 5: Ang Ebanghelyo ng Laging Tapat na Lingkod

Kawili-wiling pansinin ang natatanging layunin ng Espiritu Santo sa paglalarawan Niya sa ating pinagpalang Panginoong Jesu-Cristo sa bawat isa sa apat na Ebanghelyo. Sa mga ito, may apat tayong larawang iginuhit ng panulat tungkol sa ating Tagapagligtas. Ibinigay kay Mateo na ipakilala Siya lalo na bilang Hari, ang Mesiyas ng Israel; kaya naroon ang talaan ng angkan na nagpapatunay na Siya ang Anak ni David at Anak ni Abraham. Ito rin ang dahilan kung bakit napakarami ng pagbanggit at pagsipi niya sa mga Kasulatan ng Lumang Tipan. Ipinakikilala naman Siya ni Lucas bilang ang ganap na Tao, ang walang katulad na Anak ng Tao na naparito upang hanapin at iligtas ang nawawala. Isang natatanging katangian ng kanyang tala ay ang mga usapan ni Jesus sa hapag-kainan. May iba pa bang pagtitipon kung saan mas nagiging panatag ang isang tao at mas nabubuksan niya ang kanyang puso kaysa sa isang salu-salo? At sa Lucas, nakikita natin ang ating Panginoon sa maraming ganitong pagkakataon. Sinusundan ni Lucas ang Kanyang angkan pabalik hanggang kay Adan sa pamamagitan ni Heli, ang ama ni Maria at kung gayon ay biyenang ni Jose (Lucas 3:23). Tahasang sinasabi sa atin ni Juan na ang layunin niya ay ipakitang si Jesus ang Cristo, ang Anak ng Diyos, at upang “sa inyong pananampalataya ay magkaroon kayo ng buhay sa pamamagitan ng Kanyang pangalan.” Ipinakikita ni Juan na Siya ang Walang Hanggang Salita na naging tao para sa ating pagkatubos.

Kung Bakit Walang Talaan ng Angkan sa Marcos

Kay Marcos naman iniatas ng Diyos na ipakita sa atin ang Anak ng Diyos na kumikilos sa mapagpakumbabang biyaya at buongpusong pagpapasakop sa Ama, bilang ang ganap na Lingkod at Propeta ng Banal. Agad siyang sumusugod sa kanyang paksa. Sa maikling labing-anim na kabanata, ipinakikita niya ang abalang Lingkod na gumagawa ng isang gawa ng awa pagkatapos ng isa pa, nagmamadali mula sa isang lugar patungo sa iba habang ginagawa Niya ang ipinag-uutos ng Kanyang Ama. Dahil hindi naman natin pinapansin ang mga ninuno ng isang lingkod kundi ang kanyang kakayahan, walang talaan ng angkan sa Ebanghelyong ito, kundi isang kahanga-hangang tala ng pagkilos sa paggawa ng mabuti at sa pagpapakilala ng kalooban ng Diyos. Madalas nang ituro na gumagamit si Marcos ng isang salita na isinalin sa iba't ibang paraan, “kaagad,” “pagdaka,” “agad-agad,” at “di-nagtagal,” nang mahigit apatnapung beses, at ang salitang ito ay matatagpuan lamang nang halos ganoon ding bilang sa lahat ng iba pang bahagi ng Bagong Tipan. “Ang gawain ng hari ay nangangailangan ng pagmamadali,” at si Jesus ay laging abala sa dakilang gawain na dahilan ng Kanyang pagparito sa sanlibutan.

Iba-iba rin ang paglalarawan sa sakripisyo sa krus sa bawat Ebanghelyo, at ito ay ayon sa mga handog sa Levitico (Levitico 1 hanggang 7). Isinasalaysay ni Juan ang pagkamatay ng Panginoon bilang handog na susunugin: ang Anak na nag-aalay ng Kanyang buhay upang luwalhatiin ang Ama sa mismong lugar kung saan labis Siyang nilapastangan dahil sa kasalanan. Inilalarawan ni Lucas ang dakilang sakripisyong iyon bilang handog pangkapayapaan: si Cristo na gumagawa ng kapayapaan sa pamamagitan ng dugo ng Kanyang krus upang

ang Diyos at ang tao ay magkasundo at magkaroon ng banal na pakikisama sa isa't isa. Si Mateo naman, gaya ng nararapat sa isang ang paksa ay ang pamamahala ng Diyos, ay malinaw na iniuugnay ang gawa sa krus sa handog para sa pagkakasala, kung saan masasabi ng Panginoon, gaya sa Awit 69, "Aking isinauli ang hindi ko kinuha."

Ngunit sa salaysay ni Marcos, tumititig tayo nang may paggalang at pagkamangha sa Banal na ginawang kasalanan para sa atin upang tayo ay maging katuwiran ng Diyos sa Kanya. Ang dakilang handog para sa kasalanan ang nasa harap natin: si Cristo na namatay hindi lamang dahil sa mga pagkakasalang nagawa, kundi dahil sa kung ano tayo bilang mga makasalanan ayon sa likas, na ipinakikita lamang ng ating mga gawa.

Binibigyang-diin ko ang mga puntong ito dahil sa mga kahangalang itinuro ng marami, halimbawa, na ang Marcos daw ang unang pagtatangkang alalahanin at isalaysay ang kuwento ni Jesus, at na ito ay pinalawak at binago ng mga sumulat ng ibang mga Ebanghelyo, na maaaring sila o hindi sila ang mga taong nakakabit ang pangalan sa mga ito. Ngunit makatitiyak tayo na ang lahat ng ganitong haka-haka ay walang saysay at walang kabuluhan. Nakatatak ang isip ng Diyos sa bawat pahina ng mga talaang ito, at ang mismong mga pagkakaiba nila (ngunit hindi kailanman pagsasalungatan), gayundin ang kanilang pagkakatugma, ay katibayan lamang ng pagkasi ng Diyos.

Ang Layunin ng Ebanghelyo ni Marcos

Ang pinakamataas na layunin ni Marcos ay ipakita sa sanlibutan ng mga Hentil ang masigasig na pag-ibig ng Diyos

kay Jesus na Cristo, na naglilingkod sa mga taong nangangailangan, humahanap sa mga makasalanan at nagliligtas sa lahat ng nagtiwala sa Kanya. Kung ang isang tao ay walang ibang bahagi ng Kasulatan kundi ang maikling Ebanghelyong ito, sapat na ang laman nito upang ipakita sa sinumang nababagabag na puso at budhi ang daan ng buhay at kapayapaan.

Na si Marcos, sa pananaw ng tao, ay maaaring may utang kay Pedro sa malaking bahagi ng impormasyong isinulat niya, ay hindi na kailangang pagdudahan; ngunit ang lahat ng nasusulat ay inayos ng Espiritu ng Diyos, at iyon ay may tiyak na layunin.

Ibinigay kay Isaias na magpropesiya tungkol sa Mesiyas bilang ang Nagdurusang Lingkod ni Jehova (Isaias 52 at 53). Inihula ni Moises ang pagbangon ng isang Propeta na ang salita sa lahat ng usapin ay siyang huling pasya (Deuteronomio 18:15-19). Si Marcos ang ebanghelistang pinili ng Espiritu Santo upang ilarawan ang ating Panginoon sa dalawang tungkuling ito, bilang Lingkod at Propeta. Ngunit hindi natin dapat isipin na ibig sabihin nito ay binabalewala ang iba pang aspeto ng Kanyang pagkatao at katangian. Hindi Siya kailanman naging higit na makahari kaysa noong Siya ay naglilingkod, ni higit na Diyos kaysa noong kusang-loob Niyang nilimitahan ang Kanyang sarili.

Si Peter the Great, matapos niyang itayo sa malaking halaga ang Imperyo ng Russia, ay nagpasyang kailangan niya ng hukbong-dagat. Ngunit walang sinuman sa Russia ang marunong gumawa ng barko. Kaya iniwan muna ni Peter ang kanyang trono, hinirang ang kanyang asawang si Catherine bilang tagapamahala, hinubad ang kanyang maharlikang kasuotan, at nagbihis ng gaya ng isang karaniwang

manggagawa. Naglakbay siya patungong Holland at England, at sa mga bansang iyon ay natutunan niya ang pagkakarpintero ng barko sa pagtatrabaho sa malalaking gawaan ng barko, katabi ng mga taong hindi man lang sumagi sa isip ang karangalan ng mukhang magaspang na manggagawang kasama nilang nagpapagal araw-araw. Hindi nabawasan ang pagiging emperador ni Peter noong siya ay gumagawa gamit ang martilyo at palakol kaysa noong siya ay bumalik sa kanyang trono.

Sa pag-aaral ng anumang aklat ng Bibliya, mabuting malinaw sa isip ang mga pangunahing bahagi nito, o balangkas. Ang balangkas na ibinigay rito ay maaaring makatulong sa atin tungkol sa Ebanghelyong ito.

Binibigyang-diin sa kabuuan ang propetikong ministryo ni Cristo, ngunit lalo na sa ikatlong bahagi, kung saan sa Kabanata 13, gaya ng sa Mateo 24 at Lucas 21, dinadala Niya tayo sa mga huling bagay, tinatanaw sa mata ng Propeta ang mga kalagayang alam Niyang mananaig hanggang sa Kanyang pagbabalik sa kaluwalhatian upang itatag ang Kanyang kaharian. Kapansin-pansin na kapag Siya ay nagsasalita sa ganitong katangian ng lingkod bilang Propeta ni Jehova, ipinahahayag Niya ang paglimita Niya sa Kanyang sarili: “Ngunit tungkol sa araw na yaon o oras ay walang nakaaalam, kahit ang mga anghel sa langit, kahit ang Anak, kundi ang Ama” (13:32). Bilang ang ganap na Lingkod, pinili Niyang huwag malaman ang hindi minabuti ng Ama na ihayag (Deuteronomio 18:15, 18, 19).

Ang Pinagmulan ni Marcos

Si Juan Marcos ay anak ng isang mayamang babae na nagngangalang Maria, malamang ay isang balo, na ang tahanan ay sapat ang laki upang maging tagpuan ng maraming naunang alagad pagkatapos ng pagbuhos ng Espiritu noong Pentecostes (Mga Gawa 12:12).

Sumama si Marcos kina Pablo at Bernabe, na kamag-anak niya, sa Cyprus, ngunit kalaunan ay bumalik siya sa Jerusalem, isang bagay na lubos na hindi sinang-ayunan ni Pablo (Mga Gawa 12:25; 13:13; 15:37-39). Gayunman, nang lumaon ay nakabawi si Marcos at naging pinagkakatiwalaang ministro ni Cristo at kasama nina Pablo at Pedro (2 Timoteo 4:11; 1 Pedro 5:13). Ganyan talaga ang Diyos, na piliin si Marcos, ang dating hindi tapat na lingkod, upang isalaysay ang kuwento ng laging tapat na Lingkod, ang Kanyang sariling pinagpalang Anak!

Ayon sa isang kilalang tradisyon ng unang Iglesia, ang sarili ni Marcos ang tinutukoy niya nang isalaysay niya ang kuwento ng “isang binata” na sumunod kay Cristo hanggang sa Kanyang pagpasok sa bahay ng pinakapunong saserdote, at nang tangkain siyang hulihin ng mga bantay, iniwan niya sa kanilang mga kamay ang kayong linong nakabalot sa kanyang katawan at tumakas sa kanila nang hubad (Marcos 14:51, 52). Ang katotohanang walang ibang Ebanghelista na nagtala ng pangyayaring ito ay maaaring hindi sapat na batayan upang iugnay ito kay Marcos mismo; gayunman, sa kabilang banda, dahil malawak itong tinanggap noong mga unang araw, maaaring ito nga ang totoo. Kung gayon, ipinahihiwatig nito na ang batang si Juan Marcos ay nakinig sa pagtuturo ng Panginoon habang Siya ay nasa Jerusalem, at ang kanyang puso ay napalapit sa Kanya hanggang sa inakala niyang handa

na siya kahit mamatay na kasama Niya; ngunit sa oras ng pagsubok, tumakas siya, gaya ng ibang mga alagad. Gaano karami ang tunay na umiibig sa Panginoon ngunit kulang sa moral na tapang na magpapatatag sa kanila na manatili sa Kanya anuman ang kapalit! Habang iniisip natin ang mabuting binatang ito at ang mga hrap na hinarap niya sa tunay na pagsisimula sa paglilingkod sa Panginoon, at naaalala pa rin natin na kalaunan ay pinatunayan niyang siya ay isang mahusay na ministro ni Cristo, mapalalakas ang ating loob na mapagtagumpayan ang sarili nating mga takot at pagkukulang, at umasa sa Diyos na gawin tayong tunay na mga sugo ng Ebanghelyo ng Kanyang Anak. Habang pinag-aaralan natin ang tala tungkol sa Kanya na nagsabi, “Ako’y nasa gitna ninyo na gaya ng naglilingkod” (Lucas 22:27), nawa’y yumuko ang ating mga puso sa mapagpakumbabang pagpapasakop sa harap Niya, at nawa’y tunay nating isuko ang ating sarili sa Kanya bilang ang Isang ngayon ay nabuhay mula sa mga patay, upang maglingkod sa gayunding mapagpakumbabang espiritu na naging tanda Niya noong Siya ay narito, kontento na sa pagsang-ayon ng Ama, kahit dumaan pa tayo sa sanlibutang ito na halos hindi kilala at hindi pinapansin.

Kabanata 6: Mga Maiikling Tala sa Ebanghelyo ni Juan

Sa Ebanghelyo ni Juan ay nabubuksan sa atin, nang higit kaysa sa alinmang bahagi ng Kasulatan, ang iba't ibang kaluwalhatian ng Anak ng Diyos. Hangad ko na ang mga “maiikling talang” ito, sa pagtuturo at patnubay ng Espiritu, ay maging kapakinabang sa ilan sa mahal na bayan ng Panginoon, upang akayin sila sa mas malinaw na pagkaunawa at mas malalim na pagpapahalaga sa mga kayamanan nito.

Likas na nahahati ang aklat sa dalawang bahagi. Ang unang labindalawang kabanata ay nagpapakilala sa Panginoong Jesu-Cristo, ang Walang Hanggang Anak na naging tao, sa isang sanlibutang nangangailangan. Ang huling siyam na kabanata ay nagpapakita sa Kanya sa iba't ibang aspeto upang pagbulay-bulayan ng Kanyang sariling minamahal na bayan.

Ang bawat bahagi ay nagsisimula sa “Kanyang sarili.” Sa kabanata 1, talata 11, pagkatapos ng kahanga-hangang panimula na nagpapasok sa atin sa maluwalhating lihim ng hiwaga ng Kanyang dakilang Persona, mababasa natin na “Siya’y naparito sa Kanyang sarili, at Siya’y hindi tinanggap ng Kanyang sariling kababayan.” Ang unang pananalita ay walang kasarian sa orihinal, at maaaring isalin na, “sa Kanyang sariling mga bagay,” o, “sa Kanyang sariling mga pag-aari.” Ang ikalawa ay tumutukoy sa mga tao. Naparito Siya, dala ang biyaya at katotohanan, sa sanlibutang ginawa ng Kanyang mga kamay, at sa bansang ang pinakamataas na kaluwalhatian ay ang templong Siya ang Panginoon; ngunit sayang, hindi Siya tinanggap ng Kanyang sariling bayan. Sila ay Kanya sa pamamagitan ng paglalang, at pagkatapos ng krus, sa

pamamagitan din ng pagbili, gaya ng lahat ng tao sa sanlibutang ito na pasan ang kasalanan ngayon. Ngunit wala silang puso para sa Kanya; sapagkat ang Kanyang pagdating, ang Kanyang mga daan, ang Kanyang mga salita, at ang Kanyang buhay ay paghatol sa kanilang kasalanan, kahit pa, sa pinakamayamang biyaya, nag-alok Siya ng buhay at kapayapaan.

Ang ikalawang bahagi ay nagsisimula rin sa “Kanyang sarili,” gaya ng nakikita natin sa 13:1: “Yamang inibig Niya ang Kanyang sarili na nangasa sanlibutan, ay inibig Niya sila hanggang sa katapusan.” Napakahalaga nga nito. Bagaman tinanggihan Siya ng karamihan, isang maliit na pangkat ang “nailapit ng pag-ibig na walang sukat” sa Kanya. Siya ang naging Tagapagligtas nila at ang Sentro ng kanilang mga puso. Kaya sa mas ganap na kahulugan kaysa sa kabanata 1, sila ay naging “Kanyang sarili.” Hindi lamang sila Kanya sa pamamagitan ng paglalang at pagbili, kundi pati na rin sa pamamagitan ng pagtubos (sapagkat inaabangan na ang krus sa ikalawang bahaging ito), at Kanya rin sa pamamagitan ng kaloob ng Ama, gaya ng pitong beses na binanggit sa Kanyang panalangin bilang Pinakapunong Saserdote sa kabanata 17. At hindi lamang iyon, sapagkat napasuko Niya ang kanilang mga espiritu at itinali sila sa Kanyang sarili; kaya sila ay Kanya rin sa pamamagitan ng pagpapasuko. Sa limang kahulugang ito, sila ay nakaugnay sa Kanya.

Bagaman gawa ng tao ang paghahati sa mga kabanata at talata, nakikita natin sa bawat kabanata ang isang natatanging pagpapahayag ng Kanyang sarili na, kapag hinawakan ng kaluluwa, ay nagbubukas sa kabanata at naghahayag ng

kahanga-hangang kagandahan ng banal na galeriyang ito ng mga larawan.

Isang Pagpapahayag sa mga Hindi Ligtas

Sa unang bahagi, may labindalawang paraan ng pagpapakilala sa Panginoong Jesus sa sanlibutan.

Dalawang ulit sa kabanata 1 ang sigaw ng Bautista, “Narito ang Kordero ng Diyos.” Dito nakatuon ang pansin. Siya ang Kordero para sa sakripisyo at para sa halimbawa.

Sa ikalawang kabanata, ipinakikilala Siya bilang ang Manlalalang, na ginagawang alak ng kagalakan ang tubig, at sa gayon ay “inihayag ang Kanyang kaluwalhatian.”

Sa kabanata 3, ipinakikita Siya bilang ang Handog para sa kasalanan, ang katuparan ng larawan ng ahas na tanso. Nang itaas, nagbibigay Siya ng buhay sa lahat ng nagtitiwala sa Kanya (*ihambing sa 2 Corinto 5:21*).

Sa nauuhaw na babaeng Samaritana, sa ikaapat na kabanata, ipinakikilala Niya ang Kanyang sarili bilang ang Tagapagbusog sa mga kaluluwang nagugutom, na nagbibigay ng tubig na buhay na walang tigil na bumubukal hanggang sa buhay na walang hanggan.

Ang Hukom ang nasa kabanata 5, na gayunma’y lumalakad sa gitna ng mga tao sa biyaya, nagbibigay ng lakas sa mga walang magawa. Di-magtatagal, kung gaano kadali Niyang pinagaling ang paralitiko sa isang salita, gayundin Niya tatawagin ang lahat ng patay upang humarap sa Kanya.

Sa kabanata 6, Siya ang Tinapay ng Diyos na bumaba mula sa langit, gaya ng mana noong unang panahon, ang pagkaing

nananatili, gaya ng tubig na buhay, hanggang sa buhay na walang hanggan.

Sa kabanata 7, sa huling araw ng pormal at walang buhay na kapistahan ng mga tabernakulo, ipinahayag ni Cristo na Siya ang nagbibigay ng Espiritu Santo, kaya napasigaw ang ilan, “Kailanman ay walang taong nagsalita nang gaya ng taong ito,” habang ang iba naman ay nanunuya at nangungutya.

Ipinakikita Siya ng kabanata 8 bilang ang Ilaw ng sanlibutan, na mula sa Kanyang harapan ay nagmamadaling umalis ang mga mapagpaimbabaw na Fariseo, samantalang ang nagsisising makasalanang, na naiwang mag-isa kasama Niya, ay nakarinig ng Kanyang mga salita, “Hindi rin naman kita hinahatulan: humayo ka, at mula ngayon ay huwag ka nang magkasala.”

Ngunit kung Siya ay Ilaw lamang, kaunti ang maitutulong nito sa mga bulag; kaya sa sumunod na kabanata, Siya rin ang Tagapagbigay-liwanag “na ang kaluwalhatian ay sumisinag sa nakapikit na mga talukap” ng lalaking ipinanganak na bulag at “nagbibigay-liwanag sa mga ito magpakailanman,” at umaabot din sa kaibuturan ng kanyang moral na pagkatao.

Sa kabanata 10, sumigaw ang ating Panginoon, “Ako ang Mabuting Pastol,” at sa sunud-sunod na magagandang larawan, gayundin sa malinaw at taimtim na mga pahayag tungkol sa kamatayang Kanyang daranasin, tinitiyak Niya sa puso ng Kanyang mga tupa ang Kanyang walang-sawang pag-aalaga.

Ang natatanging paksa ng kabanata 11 ay si Cristo bilang ang Pagkabuhay na Muli at ang Buhay; samantalang sa ikalabindalawang kabanata, Siya ang Batong Panukat ng bawat puso, na, kapag itinaas mula sa lupa, ay ilalapit ang lahat ng tao sa Kanya, maging sa biyaya o sa paghatol.

Mapapansin na ang bawat bagong pagpapahayag ng Kanyang mga kaluwalhatian ay dagdag na pagsubok sa tao. Sa bawat pagkakataon, may mga pusong kumakapit sa Kanya, at naiiwan ang karamihan na lalong lumalalim ang pagkapoot, hanggang sa wakas ay kailangan Niyang sabihin, habang tanaw ang krus, “Ngayon ang paghatol sa sanlibutang ito.” Inialok na Siya sa mga tao sa bawat posibleng katangian. Kung tatanggihan Siya, wala nang iba pang inilalaan ang Diyos para sa kanila kundi lubos na kahatulan.

Isang Pagpapahayag sa mga Mananampalataya

Kung babaling naman tayo sa ikalawang bahagi ng aklat, makikita natin ang dagdag pang mga kaluwalhatiayang ipinakikilala sa puso ng mga nahikayat ng naunang pagpapakilala.

Ang Panginoong Jesu-Cristo ang Tagapagtanggol sa kabanata 13, na pinananatiling malinis ang mga paa ng Kanyang bayan habang tinatahak nila ang kanilang landas bilang mga manlalakbay, sa pamamagitan ng “paghuhugas ng tubig sa pamamagitan ng Salita.”

Sa ikalabing-apat na kabanata, higit sa lahat, Siya ang Darating, na ang Kanyang pagbabalik ang magiging pag-asa ng lahat ng Kanya.

Ang Tunay na Puno ng Ubas, ang pinagmumulan ng lahat ng bunga para sa Diyos Ama, ang katangiang taglay Niya sa kabanata 15; samantalang sa sumunod, Siya ang Nagsusugo sa Mang-aaliw, na kukuha sa mga bagay ni Cristo at ipakikita ang mga ito sa atin.

Habang binabasa natin ang kabanata 17, pinahihintulutan tayong makinig sa mga hinaing ng kaluluwa ng Anak ng Diyos

habang sinisimulan Niya ang Kanyang paglilingkod bilang Pinakapunong Saserdote, bilang ang Tagapamagitan, na pasan ang lahat ng Kanyang bayan sa Kanyang mga balik at sa Kanyang puso, gaya ni Aaron noong unang panahon.

Ang mga kabanata 18 at 19 ay napakalapit ang ugnayan upang paghiwalayin, na nagpapakita sa Kanya sa Kanyang ganap na pagsunod hanggang kamatayan bilang ang Handog na Susunugin, na “umibig sa atin, at ibinigay ang Kanyang sarili dahil sa atin, na isang handog at haing mabangong samyo sa Diyos.”

Sa kaluwalhatian ng pagkabuhay na muli, lumitaw Siya sa kabanata 20 bilang ang Sentro ng pagtitipon ng Kanyang mga banal, “sa gitna” nila kapag sila ay magkakasama sa Kanyang pangalan, nagsasalita ng kapayapaan at ipinakikita ang Kanyang mga kamay at ang Kanyang tagiliran!

Ang huling kabanata ay nagpapakilala sa Kanya bilang ang Tagapagpanumbalik ng ating mga kaluluwa, isang katangian kung saan madalas na kinailangang makatagpo Siya ng bawat banal.

Kaya sa kabuuan ng bahaging ito ng Salita ng Diyos, inaakay ang kaluluwa nang hakbang-hakbang upang “makilala Siya, at ang kapangyarihan ng Kanyang pagkabuhay na muli,... na naging katulad Niya sa Kanyang kamatayan.” Nawa’y lalong mapuno ang ating mga puso ng Kanyang sarili hanggang sa makita natin ang Kanyang mukha at makasama Siya sa tahanan magpakailanman.

Kabanata 7: Pamumuhay sa Buhay ng Pagkabuhay na Muli

“Kung kayo nga’y muling binuhay na kasama ni Cristo, hanapin ninyo ang mga bagay na nasa itaas, na kinaroroonan ni Cristo, na nakaupo sa kanan ng Diyos. Ilagak ninyo ang inyong pagmamahal sa mga bagay na nasa itaas, huwag sa mga bagay na nasa lupa. Sapagkat kayo’y nangamatay na, at ang inyong buhay ay nakatagong kasama ni Cristo sa Diyos. Kapag si Cristo, na siyang ating buhay, ay mahayag, kayo naman ay mahahayag na kasama Niya sa kaluwalhatian” (Colosas 3:1-4).

Madalas nating marinig ang tungkol sa mas mataas na buhay, ang matagumpay na buhay, ang pinagpalang buhay, at iba pang katulad na pananalita, na lahat ay higit o kulang na ayon sa Kasulatan. Ngunit sa katunayan, para sa mananampalataya ay iisa lamang ang buhay: “Ang mayroon ng Anak ay mayroon ng buhay; ang walang Anak ng Diyos ay walang buhay” (1 Juan 5:12, R.V.). Maaaring mas mataas ang pagpapakita ng buhay na ito sa ilan kaysa sa iba, ngunit ang buhay mismo ay ang buhay na walang hanggan na kasama ng Ama at nahayag sa atin, at ang buhay na ito ay dumarating sa atin sa pamamagitan ng pananampalataya sa nabuhay na muling si Cristo. Kaya ang buhay ng pagkabuhay na muli ang tinatawag na ipakita ng mananampalataya habang siya ay lumalakad sa mundong ito.

Sa loob ng apatnapung araw matapos lumabas ang ating Panginoon mula sa mga patay, lumakad Siya sa buhay ng pagkabuhay na muli sa sanlibutang ito bago Siya umakyat sa Ama; at ang apatnapung araw na iyon ay nagpapahiwatig ng

buhay na dapat nating ipakita. Sapagkat namatay tayo kasama ni Cristo, ngunit tayo ay ibinangon sa Kanyang pagkabuhay na muli, at tinatawag tayo ngayon na ipakita ang buhay na iyon ng pagkabuhay na muli sa mundong ito ng kamatayan.

Ang Israelita noong unang panahon ay kailangang magsuot ng taling asul sa palibot ng laylayan ng kanyang kasuotan (Bilang 15:38-40), at kapag tinitingnan niya ito, aalalahanin niya na siya ay pag-aari ng Diyos ng langit, sapagkat ang asul ay kulay ng langit, at na sinabi ng Panginoon, “Kayo’y magpakabanal, sapagkat Ako’y banal.” Ang taling asul na iyon ay nakapalibot sa laylayan ng kasuotan, sa mismong bahaging pinakamalapit na sumasayad sa lupa. Napakamakahulugan nito! Tayo ay mga anak ng Diyos sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo Jesus, tinatawag na ipakita ang makalangit na katangian saan man tayo pumunta. Sa lahat ng pakikitungo natin sa ating kapwa, dapat nating ipakita ang taling asul, na siyang tanda ng buhay ng pagkabuhay na muli. Sa tahanan man, sa iglesya, sa negosyo, o sa lipunan, dapat tayong maging iba sa mga walang ganitong banal na buhay. Si Thoreau, ang naturalista at pilosopo, sa pagtatanggol sa ilan sa kanyang mga kakatwang ugali, ay minsang sumulat, “Kung hindi ako sumasabay sa hakbang ng iba, iyon ay dahil iba ang tunog ng tambol na naririnig ko.” Mabuting masabi rin ito ng Cristiano. Kung ang ating panloob na tainga ay nakatono sa musika ng langit, naririnig natin ang tambol ng kalangitan; kaya talagang hindi maiiwasang lumabas tayo sa paningin ng sanlibutan na wala sa hakbang ng lahat ng nangyayari rito sa ibaba na salungat sa Espiritu Santo na nananahan sa atin. Ngunit habang sumasabay tayo sa hakbang ng ibang tambol na iyon, isasabuhay natin ang buhay ng pagkabuhay na muli sa ikaluluwalhati ng ating Panginoong Jesu-Cristo.

Kabanata 8: Ang Pakiusap ng Mesiyas sa Israel at sa mga Bansa

“Sino sa inyo ang natatakot sa Panginoon, na sumusunod sa tinig ng Kanyang lingkod, na lumalakad sa kadiliman at walang liwanag? magtiwala siya sa pangalan ng Panginoon, at umasa sa kanyang Diyos. Narito, kayong lahat na nagsisipagpaningas ng apoy, na nagsisipalibot sa inyong sarili ng mga siklab, lumakad kayo sa liwanag ng inyong apoy, at sa gitna ng mga siklab na inyong pinaningas. Ito ang tatanggapin ninyo mula sa Aking kamay; kayo’y hihiga sa kapanglawan” (Isaias 50:10, 11).

Dumarating sa atin ang mga salitang ito sa pagtatapos ng isang kahanga-hangang paglalarawan sa ating Panginoong Jesu-Cristo, na nakita sa mata ng propesiya pitong daang taon bago Siya dumating sa sanlibutan. Kawili-wiling pansinin, habang binabasa ang aklat ni propeta Isaias, na siya ay naglingkod noong mga araw nina Uzias, Jotam, Ahaz, at Ezekias, mga hari ng Juda, at ng iba pang mga hari ng Israel na nabuhay noong ikawalong siglo bago dumating sa sanlibutan ang Panginoong Jesus. At sa pagtanaw sa darating na mga taon, nakikita ni Isaias sa pananampalataya ang Darating, at si Cristo ay inilalarawang nagsasalita sa ating lahat nang ganito sa mga talata dalawa at tatlo: “Bakit, nang Ako’y dumating, ay walang tao?” (walang taong sumalubong sa Kanya, walang taong kumilala sa Kanya) “nang Ako’y tumawag, ay walang sumagot? Umikli na ba ang Aking kamay, upang hindi makatubos? o wala na ba Akong kapangyarihang magligtas? Narito, sa Aking saway ay tinutuyo Ko ang dagat, ginagawa Kong ilang ang mga ilog:

bumabaho ang kanilang isda, sapagkat walang tubig, at namamatay sa uhaw. Dinaramtan Ko ang langit ng kadiliman, at ginagawa Kong telang-sako ang kanilang takip.”

Sino ang nagsasalita sa mga talatang ito? Maliwanag na ang makapangyarihang Diyos mismo, na noong mga nakaraang taon ay gumawa ng napakaraming kahanga-hangang pagliligtas para sa bayan ng Israel. Siya ang tumuyo sa dagat nang tumakas ang Israel kay Faraon at sa kanyang mga hukbo, nang sila ay lumabas sa Ehipto nang may matibay na kamay. Siya ang nagpaorong sa tubig ng Jordan, nang pagkatapos ng apatnapung taong paglalaglag ng Israel sa ilang ay papasok na sila sa lupang pangako. Siya rin ang Diyos na may hawak sa mga elemento. Sinasabi Niya, “Dinaramtan Ko ang langit ng kadiliman, at ginagawa Kong telang-sako ang kanilang takip.” Walang alinlangan na ang nagsasalita rito ay ang Diyos mismo. Gayunman, tingnan ninyo ang sumunod na talata. Siya rin mismo ang nagsasalita sa sumunod na talata, ngunit ngayon ay nagsasalita Siya bilang tao. Paano mangyayari iyon? Paano Siya makapagsasalita bilang Diyos sa isang talata, at bilang Tao sa kasunod? Iyon ay dahil lamang ang nagsasalita rito ay si Emmanuel, “*ang Diyos ay sumasa atin,*” tunay na Diyos at gayundin tunay na Tao.

At ngayon, nagsasalita bilang ang Nagkatawang-tao, sinasabi Niya, “Binigyan Ako ng Panginoong Diyos ng dila ng mga tinuruan, upang Aking malaman kung paano aalalayan ng salita sa tamang panahon ang napapagod; ginigising Niya tuwing umaga, ginigising Niya ang Aking pakinig upang makinig na gaya ng alagad” (talata 4). Isipin ninyo, ang Siya ring nagsasabing, “Dinaramtan Ko ang langit ng kadiliman, at ginagawa Kong telang-sako ang kanilang takip,” ay nagsasabi

ngayon, “Binigyan Ako ng Panginoong Diyos ng dila ng isang alagad. Binubuksan Niya ang Aking mga tainga, nagsasalita Siya sa Akin tuwing umaga, upang malaman Ko kung paano aaliwin ng Salita ang napapagod.” Ayon, nakikita ninyo, naroon ang Diyos na nagkatawang-tao; ang Diyos na naging Tao, at araw-araw na nakikipag-isa sa Ama, tinuturuan ng Ama. Sinabi ni Jesus, “Hindi Ko sinasalita ang Aking sariling mga salita, kundi ang mga salita Niyang nagsugo sa Akin.” At, naku, napakaganda ng pag-aliw Niya sa mga napapagod sa pamamagitan ng Salita! Nakarinig na ba kailanman ng mga salitang gaya nito sa paglipas ng mga siglo: “Magsiparito sa Akin, kayong lahat na nangapapagal at nangabibigatang lubha, at kayo’y Aking papagpapahingahin”? Ilang milyong kaluluwa na ang nakarinig ng mga salitang iyon at lumapit sa Kanya, at, naku, gaano sila naaliw! Anong kapayapaan, anong kapahingahan ng puso at budhi ang natagpuan nila sa paanan ng Panginoong Jesu-Cristo!

Isinulat ng isang makata:

*“Sa Iyong paanan, Panginoong Jesus,
Dito ang lugar ko;
Dito natuto ng matamis na aral,
Katotohanang nagpalaya sa akin nang husto.*

*“Laya sa sarili, Panginoong Jesus,
Laya sa daan ng tao;
Mga tanikala ng isip na dating gumapos,
Hindi na muling gagapos dito.*

*“Wala kundi Ikaw, Panginoong Jesus,
Ang sumupil sa ligaw kong kalooban;*

*Kung hindi dahil sa Iyong biyaya, Panginoong Jesus,
Ligaw pa rin ako hanggang ngayon.”*

Narinig mo na ba ang Kanyang tinig? Nagsalita na ba Siya sa iyong puso? Inilapit ka na ba Niya sa Kanyang sarili?

Natagpuan mo na ba ang aliw na ikinagagalak Niyang ibigay?

Nabubuhay tayo sa nakakatakot na mga araw. Halos ayaw na nating hawakan ang pahayagan at tingnan kung ano ang huling nangyari sa mundo. Isang nakakatakot na sakuna ang sumusunod sa isa pa, at nanlulupaypay ang puso ng mga tao sa takot at sa paghihintay sa mga bagay na darating sa lupa.

Gayunman, kahit sa mga araw na tulad nito, totoo pa rin ang salita, “Iyong iingatan siya sa lubos na kapayapaan, siya na ang pag-iisip ay nakatuon sa Iyo.” Alam Niya kung paano aaliwin ng Salita ang napapagod. Naku, dinaanan na Niya ang landas na iyon. Dumaan Siya sa pagsubok, sa kalungkutan at sa pagtangi.

At sa mga sumunod na talata, naririnig natin Siyang nagsasabi nito: “Binuksan ng Panginoong Diyos ang Aking pakinig, at Ako’y hindi naghimagsik, ni tumalikod man. Ibinigay Ko ang Aking likod sa mga nanghahampas, at ang Aking mga pisngi sa kanila na nagsisibunot ng balbas: hindi Ko ikinubli ang Aking mukha sa kahihiyan at sa pagluluraan” (mga talata 5, 6). Narito ang tinanggihang Tagapagligtas na nagsasalita. Para bang si Isaias ay nakatanaw sa paglipas ng mga taon sa pamamagitan ng teleskopyo ng pananampalataya, at nakikita niya ang pinagpalang Panginoon doon sa bulwagan ng paghatol ni Pilato; at doon ay tinutuya ng mga kawal ni Herodes; nakikita niya ang mga bastos na taong dumudura sa Kanyang mukha at sinasampal Siya at kinokoronahan Siya ng mga tinik, at sa

bawat iba pang paraan ay binubuhusan Siya ng kahihyan at pagkaalipusta. Ngunit sa panig Niya, walang hinanakit. Hindi Siya nagpababa ng paghatol sa kanilang mga ulo gaya ng maaari Niyang gawin, sapagkat ito ang araw ng biyaya at naparito Siya upang ipakilala ang kagandahang-loob ng Diyos sa mga makasalanang may sala. Kaya ipinagkatiwala Niya ang Kanyang sarili sa Ama, at sinasabi Niya, “Sapagkat tutulungan Ako ng Panginoong Diyos; kaya hindi Ako malilito: kaya’t pinatigas Ko ang Aking mukha na parang batong pingkian, at alam Kong hindi Ako mapapahiya” (talata 7).

Naaalala ninyo na tinanggihan na Siya noon sa Judea at pagkatapos ay bumalik Siya sa Galilea, kung saan mas handang tumanggap sa Kanya ang mga tao. Ngunit sa wakas, sa panahon ng huling paskuwa na Kanyang dadaluhan, nang malapit na Siyang ihandog, matatag Niyang itinuon ang Kanyang mukha na pumunta sa Jerusalem. At alam Niya ang naghihintay sa Kanya; pupunta Siya roon upang mamatay. Sinabi Niya sa Kanyang mga alagad, “Ang Anak ng Tao ay kailangang tanggihan at walang kabuluhang ituring at magtiis ng maraming bagay sa lahing ito; Siya ay uusigin at ipapako sa krus, at sa ikatlong araw ay muli Siyang babangon.” Walang anumang bagay na kailanman ay ikinagulat ni Jesus. Ang mismong layunin ng Kanyang pagparito sa sanlibutan ay laging nasa harap Niya. Sinabi Niya, naaalala ninyo, “Ang Anak ng Tao ay naparito hindi upang paglingkuran, kundi upang maglingkod, at ibigay ang Kanyang buhay na pantubos sa marami.” Pinatigas Niya ang Kanyang mukha na parang batong pingkian upang pumunta sa krus, at Siya ay napabulalas, “Narito, tutulungan Ako ng Panginoong Diyos; sino siya na hahatol sa Akin? Narito, silang lahat ay malulumang parang damit; kakainin sila ng tanga” (talata 9). Ang tao ay nabubuhay

lamang sa kanyang maikling araw at pagkatapos ay wala na siya, ngunit si Jesus ay ang Walang Hanggan na sa biyaya ay pumalit sa lugar ng makasalanang sa krus ng Kalbaryo.

At ngayon, sa palagay ko, sa talatang pinagsimulan ko, kinakausap Niya ang isang sanlibutang halos kapareho ng kalagayan nito ngayon; ang puso at isip ng mga tao ay puno ng mga tanong: “Bakit ito pinapayagan ng Diyos?” at “Bakit Niya pinapayagan iyan?” at “Bakit hindi Siya nakikialam?” at “Bakit hindi Niya ito pinatitigil?” at “Bakit hindi Niya hinahadlangan ang isa pang bagay na iyon?” Ngunit pakinggan ninyo ang sinasabi Niya: “Sino sa inyo ang natatakot sa Panginoon, na sumusunod sa tinig ng Kanyang lingkod, na lumalakad sa kadiliman at walang liwanag?” Pakiramdam mo ba ngayon na para bang kadiliman ang nakapalibot sa iyo at hindi mo makita ang iyong daan, at para kang nasa makapal na ulap? Naku, pakinggan mo ito: “Magtiwala siya sa pangalan ng Panginoon, at umasa sa kanyang Diyos.” Isinulat ng isang makata:

*“Mas nanaisin kong lumakad sa dilim kasama ng Diyos
Kaysa lumakad nang mag-isa sa liwanag.”*

At tinatawag tayong magpahinga sa Salita ng Diyos: “Sapagkat tutulungan Ako ng Panginoong Diyos; kaya hindi Ako malilito,” at muli, “Ako’y magtitiwala at hindi matatakot.”

“Naku,” sabi naman ng isa, “ang problema ko ay kailangan kong aminin na natatakot ako kung minsan.” Sige, sinasabi ng isa pang talata, “Sa panahong ako’y natatakot, ako’y magtitiwala sa Iyo.” Kaya sa lahat ng panahon at sa lahat ng kalagayan, maaari lang tayong magtiwala sa Kanya. “Ipagkatiwala mo ang iyong lakad sa Panginoon; magtiwala ka rin sa Kanya, at Kanyang isasagawa.”

“Naku,” sabi naman ng iba, “ang problema ko ay hindi ko Siya kilala nang ganoon. Ang mga salitang ito ay para sa mga natatakot sa Panginoon, ang mga salitang ito ay sinabi lamang tungkol sa Kanyang mga lingkod, at ako ay narito sa labas, nasa kadiliman at kalituhan ng isip, at hindi ko Siya kilala. Estranghero Siya sa akin. Hindi ko Siya kakilala.”

Kung gayon, mahal na kaibigan, inaanyayahan ka naming makilala Siya at magkaroon ng kapayapaan. Nais Niyang makilala mo Siya, maging kakilala mo Siya. Inaanyayahan ka Niyang lumapit sa Kanya. Sinasabi Niya, “Oh, bawat nauuhaw, magsiparito kayo sa tubig, at siyang walang salapi; magsiparito kayo, bumili kayo, at kumain; oo, magsiparito kayo, bumili kayo ng alak at gatas nang walang salapi at walang bayad.” At naaalala mo noong Siya ay narito sa lupa, sinabi Niya, “Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa inyo, Ang nakikinig ng Aking salita, at sumasampalataya sa Kanya na nagsugo sa Akin, ay may buhay na walang hanggan, at hindi na papasok sa paghatol, kundi lumipat na sa buhay mula sa kamatayan.”

Narinig mo na ba ang Kanyang tinig? “Naku,” sabi mo, “madalas ko na itong narinig. Nakinig na ako sa mga sermon sa buong buhay ko at hindi pa ito kailanman tumalab sa akin.”

Oo, narinig mo ito sa panlabas na tainga, ngunit hindi mo pa ito kailanman narinig sa tainga ng kaluluwa. Hindi mo pa kailanman pinakinggan nang mabuti ang tinig ng Panginoong Jesu-Cristo. “*Makinig* kayo, at ang inyong kaluluwa ay mabubuhay.” Hindi mo ba taimtim na pagsisikapan ngayon na pakinggan ang tinig ng Anak ng Diyos? Alam kong may sariling mga teorya at sariling mga paraan ang mga tao, at tumatalikod sila sa tinig ng Diyos at sinusubukan ang kahit ano at lahat ng iba pa bago sila lumapit sa Kanya. Pakinggan ang Kanyang mga

salita ng babala: “Narito, kayong lahat na nagsisipagpaningas ng apoy, na nagsisipalibot sa inyong sarili ng mga siklab” (sinusubukan mong magsindi ng sarili mong apoy na magbibigay sa iyo ng liwanag sa mga suliranin ng buhay at magpapalinaw sa iyong landas sa madilim na mundong ito), at sinasabi Niya nang may pang-uuyam, “Lumakad kayo sa liwanag ng inyong apoy, at sa gitna ng mga siklab na inyong pinaningas.” Ngunit mamamatay rin ang lahat ng iyon. Di-magtatagal ay makikita mong mawawala ang lahat, at ang liwanag na sinindiha mo ay papalitan ng kadiliman. “Ito ang tatanggapin ninyo mula sa Aking kamay; kayo’y hihiga sa kapanglawan.” Tanggapin mo ang Panginoong Jesu-Cristo, pakinggan mo ang tinig ng Anak ng Diyos, ilagak mo ang tiwala ng iyong puso sa Kanya at magkakaroon ka ng liwanag ng buhay. Sa gayon ay matatagpuan mo ang iyong daan sa sanlibutang ito; mapapasaiyo ang Susi sa lahat ng kaguluhan at kapighatian sa lupa. Ngunit kung tatalikod ka sa Kanya, kung susundin mo ang sarili mong daan at ang sarili mong walang kabuluhan at hungkag na mga isipin, wala kang matatamo kundi kabiguan sa huli. “Ito ang tatanggapin ninyo mula sa Aking kamay; kayo’y hihiga sa kapanglawan.”

Kabanata 9: Ang Hukuman ni Cristo

Sinasabi sa atin sa Juan 5:22 na “hindi humahatol ang Ama sa kanino man, kundi ibinigay Niya ang buong paghatol sa Anak,” kaya sa ganitong paraan, bawat trono ng paghatol ay masasabing Hukuman ni Cristo. Bilang Taong muling nabuhay, Siya ay itinalaga ng Diyos na Hukom ng lahat (Mga Gawa 17:31). Ang mga buhay at ang mga patay ay magsusulit sa Kanya, at kasama rito ang lahat ng tao, ligtas man o hindi ligtas (1 Pedro 4:5; Mga Gawa 10:42). Pero kung ang pag-uusapan ay ang paghatol na nagpaparusa, hindi kailanman papasok doon ang mga mananampalataya. Para sa kanila, tapos na ang lahat ng ganoong paghatol (Juan 5:24). Pero kahit napakagandang katotohanan nito, dahil ang lahat ng ating kasalanan ay hinarap na sa krus ni Cristo, isang seryosong katotohanan pa rin na tayong lahat ay haharap sa Hukuman ni Cristo.

Sa ating Authorized Version, dalawang beses ginamit ang salitang ito. Sa Roma 14:10, binabalaan tayo na huwag nating hatulan ang isa’t isa ngayon. Ganito ang mababasa natin: “Ngunit ikaw, bakit mo hinahatulan ang iyong kapatid? O ikaw naman, bakit mo hinahamak ang iyong kapatid? Sapagkat tayong lahat ay haharap sa Hukuman ni Cristo.” May ilang lumang kopya ng sulat na ang nakasulat dito ay “Diyos” sa halip na “Cristo,” at sa talata 12 sinasabi sa atin, “Kaya nga, ang bawat isa sa atin ay magsusulit ng kanyang sarili sa Diyos.” Pero si Cristo ay Diyos, kaya pareho rin ang kahulugan alinmang salita ang gamitin. At sa 2 Corinto 5, sinasabi sa atin ng apostol kung paano niya sinikap na ipamuhay ang kanyang buhay at ingatan ang kanyang patotoo dahil sa katotohanang ito. Sinasabi niya sa mga talata 9 at 10, “Kaya nga pinagsisikapan namin na, kami

man ay nasa tahanan o wala, ay maging kalugud-lugod kami sa Kanya. Sapagkat tayong lahat ay kailangang humarap sa Hukuman ni Cristo, upang tanggapin ng bawat isa ang nararapat sa mga ginawa niya habang nasa katawan, maging mabuti man o masama.” Hangarin niyang mamuhay nang ganoon para makapagsulit siya nang may kagalakan sa dakilang hukumang iyon. Malinaw sa Kasulatan na napakalaki ng pagkakaiba ng Hukuman ni Cristo at ng paghatol sa dakilang tronong puti, kung saan ang masasamang patay ay mananagot sa kanilang mga kasalanan at hahatulan ayon sa kanilang mga gawa (Apocalipsis 20:11-15). Ang una ay mangyayari sa pagbabalik ng ating Panginoon bago dumating ang maluwalhating panahon ng kaharian; ang huli ay sa katapusan ng panahon. Sinasabi Niya sa Apocalipsis 22:12, “Narito, Ako’y madaling dumarating, at dala Ko ang Aking gantimpala, upang ibigay sa bawat tao ayon sa kanyang gawa.” At sa 1 Corinto 4:5 mababasa natin, “Kaya huwag kayong humatol ng anuman bago dumating ang panahon, hanggang sa dumating ang Panginoon, na Siyang maglalantad sa liwanag ng mga bagay na nakatago sa dilim, at maghahayag ng mga balak ng mga puso; at kung magkagayon, ang bawat isa ay tatanggap ng papuri mula sa Diyos.” Ang ating mapagpalang Panginoon ay katulad ng isang maharlikang lalaki na naglakbay sa malayong lupain para tanggapin ang isang kaharian para sa Kanyang sarili, at saka babalik. Habang wala Siya, ang Kanyang mga lingkod ay dapat abala sa mga bagay na para sa Kanya. Gagamitin nila ang ipinagkatiwala Niya sa kanila para sa Kanyang kaluwalhatian. Pagbalik Niya, magsusulit sila sa Kanya tungkol sa kanilang paglilingkod.

Mabuting tandaan na ang mga mananampalataya ay nasa kanilang niluwalhating katawan na kapag nagsusulit sila.

Pagkatapos ng pagkabuhay na muli ng mga banal na natutulog at ng pagdagit sa mga buhay pa, saka tayo ihahayag sa harap ng ating mapagpalang Panginoon, para tumanggap ng Kanyang pagsang-ayon o para malaman na may mawawala sa atin dahil sa hindi karapat-dapat na pamumuhay. Sa 1 Corinto 3 makikita natin ang pangunahing bahagi ng Kasulatan na tumatalakay sa paghatol na ito. Kapag maingat nating binasa ang mga talata 11 hanggang 15, magiging malinaw kung ano talaga ang ilalantad sa araw na iyon:

“Sapagkat walang sinumang makapaglalagay ng ibang pundasyon maliban sa nailagay na, na walang iba kundi si Jesu-Cristo. Ngayon, kung ang sinuman ay magtayo sa pundasyong ito ng ginto, pilak, mamahaling bato, kahoy, dayami, pinaggapasan, ang gawa ng bawat isa ay mahahayag; sapagkat ihahayag ito ng araw na iyon, dahil ihahayag ito sa pamamagitan ng apoy; at susubukin ng apoy ang gawa ng bawat isa kung anong uri ito. Kung ang gawa ng sinuman na itinayo niya roon ay manatili, tatanggap siya ng gantimpala. Kung ang gawa ng sinuman ay masunog, may mawawala sa kanya; pero siya mismo ay maliligtas, gayunma’y parang dumaan sa apoy.”

Pansinin ninyo, ito ay tungkol lamang sa mga nagtatayo sa nag-iisang pundasyon, ang ating Panginoong Jesu-Cristo. Kaya sila ay mga taong ligtas na. Sila ay ipinanganak na muli at idinugtong na sa Panginoon, at sa Kanya sila magsusulit sa araw ni Cristo. Ang *gawa* ng bawat isa ang mahahayag; ang gawang iyon ay maaaring pagtatayo ng ginto, pilak at mamahaling bato sa matibay na pundasyon, o kaya naman ay kahoy, dayami, pinaggapasan. Ang nanunuring apoy ng walang hanggang kabanalan ng Diyos ang susubok sa gawa ng bawat

isa kung anong uri ito. Hindi sinasabing “kung gaano ito karami.” Ang *uri* ng gawa, at hindi ang *dami* nito, ang tinitingnan. Ang ginto, pilak at mamahaling bato ay larawan ng mga bagay na mahalaga, na ayon sa Salita ng Diyos, at may gantimpala para rito. Ang kahoy, dayami at pinaggapasan ay larawan ng mga bagay na lubos na walang halaga o pansamantala lamang ang halaga, at lahat ng ito ay matutupok sa apoy ng paghatol sa araw na iyon. Anumang ayon sa laman ay masisira; walang gantimpala para roon. Sa halip, may mawawala sa atin. Lahat ng sa Espiritu, at kaya ay ayon sa Banal na Salita ng Diyos, ay mananatili, at doon tayo gagantimpalaan.

Ito ay mga seryosong bagay na dapat laging tandaan ng bawat isang nagsisikap maglingkod sa anumang paraan sa ating Panginoong Jesu-Cristo. Walang duda, maraming gawain na sinasabing ginagawa sa Kanyang pangalan pero salungat naman sa Kanyang Salita, na marahil ay nakakaakit ng maraming pansin at pinapalakpakan ng mga taong hindi espirituwal, na hindi marunong kumilala kung alin ang talagang mula sa Diyos at alin ang galing lamang sa tao. Lahat ng ito ay masusunog sa Hukuman ni Cristo. Napakaraming tinatawag na gawain ng iglesya ang matutupok ng apoy sa araw na iyon! Maraming bagay na inakala nating ayon sa kalooban ng Diyos ang mapapatunayang produkto lamang pala ng makinarya ng relihiyosong organisasyon, at marami rito ay walang kahit isang talata ng Banal na Kasulatan na sumusuporta. Kapag tumayo na tayo sa harap ng kagalang-galang na *bema* ni Cristo, lahat ay ilalantad sa liwanag. Lahat ng pagkamakasarili, lahat ng makalamang pagmamataas, lahat ng sigla ng laman, lahat ng pagtitiwala sa sarili na kadalasang nasa likod ng ating paglilingkod ay mahahayag, at lahat ng ito ay

mawawalan ng halaga kapag hinahanap na ng ating mapagpalang Panginoon ang mga bagay na maaari Niyang gantimpalaan.

Sa kabilang banda, maraming bagay na minamaliit ng mga mapagmataas at mapusok na kapatid ang makikita noon sa tunay nitong anyo, at sa maraming nakatagong banal, na nilampasan lamang dahil inakalang hamak at walang ginagawang talagang mahalaga, sasabihin ng Panginoon, gaya ng sinabi Niya tungkol kay Maria ng Betania noong unang panahon, “Ginawa niya ang kanyang makakaya.” Makikita Niya ang ginto, pilak at mamahaling bato sa mababang-loob pero tapat na paglilingkod ng “mga tahimik sa lupain” (Awit 35:20), na kuntentong malampasan at hindi pansinin dito sa lupa, pero ang tanging taimtim na hangarin ay ang makamit ang Kanyang pagsang-ayon.

*“Siya’y darating! O, kay taimtim
Kapag tinig ng Hukom ay dininig,
At sa sarili Niyang liwanag ipakita
Bawat isip, gawa at salita.*

*Mga gawang akala nati’y kapuri-puri,
Ipakikitang kasalanan lamang pala;
Maliliit na gawang ating nalimutan,
Sasabihin Niyang para sa Kanya pala.”*

Mahal ng Diyos ang katapatan at ang tunay. “Kilala Niya mula sa malayo ang palalo.” Nananahan Siya sa puso ng mapagpakumbaba, at ang maaamo sa lupa ang lumuluwalhati sa Kanya, samantalang ang mga mapagmataas at umaasa sa sarili ay naglalagay ng kahihyan sa Kanyang pangalan.

Gayunpaman, makakakita Siya sa bawat mananampalataya ng anumang maaari Niyang sang-ayunan, sapagkat sinasabi sa atin, “At kung magkagayon, ang bawat isa ay tatanggap ng papuri mula sa Diyos.” Pero kahit masunog pa ang lahat ng gawa ng isang tao, sinasabi sa atin ng Espiritu ng Diyos na ang mananampalataya mismo ay maliligtas, gayunma’y parang dumaan sa apoy. Pero sino bang nakakakilala sa nagliligtas na biyaya ng Diyos at nagpapahalaga sa pag-ibig ni Cristo ang gugustuhing humarap sa Kanya nang ganoon? Para sa Kanya tayo dapat magpagal. Ang Kanyang kaluwalhatian ang dapat laging nasa harap natin, at kapag tinanggap na natin ang ating mga gantimpala mula sa Kanyang kamay, iyon ay dahil sa kagalakang nakita Niya mismo sa ating paglilingkod.

Ang lugar ng gantimpala ay ang darating na maluwalhating kaharian ng ating mapagpalang Tagapagligtas. Kapag lumabas na Siya bilang ating saserdote ayon kay Melchizedek para umupo bilang hari sa Kanyang trono, nangako Siya na maghahari tayong kasama Niya. Ang tanging kondisyon ay ito: *kung tayo ay nagtitiis na kasama Niya ngayon, magkakaroon tayo ng bahagi na kasama Niya sa araw na iyon.* Ang pananalitang ito ay ginamit para takutin ang puso ng ilang maseselang kaluluwa. Sa takot na hindi sila sapat na nagtitiis para maging karapat-dapat sa isang lugar sa kaharian, umiiwas sila sa Hukuman ni Cristo na para bang ito ay lugar ng kaparusahan; pero mabuting tandaan na hindi sinasabing, “Kung tayo ay magtiis *para* sa Kanya, maghahari tayong kasama Niya,” kundi “Kung tayo ay magtiis *na kasama* Niya.” Lahat ng tunay na Cristiano ay nagtitiis *na kasama* ni Cristo, kahit na marahil ang ilan sa atin ay hindi pa gaanong nagtiis *para* sa Kanya. Pero hindi maaaring taglay natin ang bagong kalikasan at hindi tayo magtiis sa isang sanlibutang tulad nito,

kung saan napakaraming bagay na sumusugat sa puso at nagpapalungkot sa espiritu.

“Nalulungkot, oo, nalulungkot
Sa malalim na sala’t dusa ng mundo.
Paano ko lalampasan nang walang pansin
Ang labis na nagpalungkot sa Tagapagligtas ko!”

Hindi ba’t dapat tayong magalak, kung gayon, na ipinagkaloob sa atin hindi lamang ang magtiis na kasama Niya, kundi ang magtiis din para sa Kanyang pangalan? Ituturing ba nating napakabigat ang anumang pagsubok o napakatindi ang anumang kalungkutan kung ito naman ang magpapadama sa atin na mas totoo at mas malapit si Cristo, at magbibigay ng pagkakataong luwalhatiin ang Kanyang pangalan nang higit pa sa magagawa natin kung wala ito? Makukuntento tayo sa araw na iyon kung mapapakinggan natin Siyang magsabi, “Magaling, mabuti at tapat na lingkod: pumasok ka sa kagalakan ng iyong Panginoon.”

Kabanata 10: “Laging Dala sa Katawan ang Pagkamatay ng Panginoong Jesus”

“Laging dala sa katawan ang pagkamatay ng Panginoong Jesus, upang ang buhay din naman ni Jesus ay mahayag sa aming katawan. Sapagkat kaming nabubuhay ay laging ibinibigay sa kamatayan alang-alang kay Jesus, upang ang buhay din naman ni Jesus ay mahayag sa aming katawang may kamatayan” (2 Corinto 4:10, 11).

Ang ikaapat na kabanatang ito ng 2 Corinto ay ang paliwanag ni Apostol Pablo tungkol sa kapangyarihan para sa paglilingkod. Ipinapakita niya sa atin sa mga nakakaantig na talatang ito na hindi naghahanap ang Diyos ng matatalinong tao, hindi umaasa sa mga mahuhusay magsalita, at hindi lamang mga taong may talento ang ginagamit Niya sa pagpapalaganap ng Kanyang Ebanghelyo sa sanlibutan. Naghahanap ang Diyos ng mga taong wasak ang sarili, ng mga taong hinatulan na ang kanilang sarili sa liwanag ng krus ni Cristo. Kapag may nais Siyang ipagawa, kinukuha Niya ang mga taong nakarating na sa dulo ng kanilang sarili, na ang pagtitiwala at pag-asa ay wala sa kanilang sarili kundi nasa Diyos. May ilang nagdududa sa pagiging apostol ni Pablo mismo, sapagkat sa tingin nila ay hindi siya ang dapat na maging isang apostol ayon sa kanilang pagkaunawa sa tungkuling iyon. Wala ang karangyaan at karangalang inaasahan nila; hindi siya dumating sa kanila na may matatayog at mabubulaklak na salita; hindi niya ipinagmalaki kung ano siya ayon sa laman, hindi niya itinuro ang pansin sa kanyang likas na galing o pinag-aralan; at dito, ang paraan ni Apostol

Pablo ay ibang-iba sa paraan ng marami ngayon na nagpapakilalang mga lingkod ng ating Panginoong Jesu-Cristo. Ang taong ito ay naglakbay sa sanlibutan bilang taong wasak ang sarili, isang taong mababa ang loob, isang taong ang hinahanap lamang ay ang kaluwalhatian ng Panginoong Jesu-Cristo at ang pagpapala sa mga kaluluwa, isang taong maaari sanang nakaupo sa napakataas na lugar kasama ng mga dakila at tanyag sa mundo. Pero siya ay taong tinalikuran ang lahat ng iyon alang-alang kay Jesus, at nakapagsabi, “Huwag nawang mangyari na ako’y magmapuri, maliban sa krus ng ating Panginoong Jesu-Cristo, na sa pamamagitan Niya ang sanlibutan ay ipinako sa krus para sa akin, at ako para sa sanlibutan” (Galacia 6:14). Ang krus na iyon ay larawan ng pinakamalalim na kahihiyan at pagkaalipusta, at ipinagmapuri ito ni Pablo dahil sa pamamagitan ng gawang naganap doon ay naligtas ang kanyang kaluluwa, at natutunan niya na ang pangangaral ng krus, bagaman ito ay “kamangmangan sa mga napapahamak,” ay “kapangyarihan ng Diyos sa ating mga naliligtas” (1 Corinto 1:18). Kaya humayo siya na kuntentong mawasak para magliwanag ang liwanag ng biyaya ng Diyos.

Mapapansin ninyo sa talata 6 na “ang Diyos na nag-utos na magliwanag ang ilaw mula sa kadiliman ay nagliwanag sa aming mga puso, upang ibigay ang liwanag ng pagkakilala sa kaluwalhatian ng Diyos sa mukha ni Jesu-Cristo. Ngunit taglay namin ang kayamanang ito sa mga sisidlang lupa, upang makita na ang dakilang kapangyarihan ay sa Diyos, at hindi sa amin.” Madaling makita kung ano ang nasa isip niya. Walang duda na iniisip niya ang napakatanyag na pangyayaring mababasa natin sa aklat ng Mga Hukom, nang si Gideon at ang kanyang tatlong daang lalaki ay itinaya ang kanilang buhay, na para bang ibinigay na sila sa kamatayan, at sumalakay laban sa

napakalaking hukbo ng mga Midianita. Tiyak na walang ibang hukbo ang may ganitong kagamitan. Sa isang kamay ay may hawak silang trumpeta, at sa kabila ay isang banga, at sa loob ng banga ay may ilawan. Hindi nakikita ang liwanag ng ilawan kahit nakasindi na ito. Hindi ito makita hangga't nasa loob ng bangang lupa. Pinalibutan nila ang hukbo ng mga Midianita sa kalagitnaan ng gabi, at biglang, sa utos ng kanilang pinuno, ibinagsak at binasag sa lupa ang mga banga, at lumabas ang liwanag, at napabalikwas sa gulat ang mga Midianita. Narinig nila ang lagapak at nakita ang liwanag, at inakala nilang napapalibutan sila ng napakalaking hukbo, at nagtagaan sila ng tabak sa isa't isa. Ang Diyos, sa pamamagitan ni Gideon, ang nagdala sa hukbo sa tagumpay. Isang basag na banga para lumabas ang liwanag! Para bang sinasabi ng apostol, "Iyan nga! Kung gusto mong maging ilaw para sa Diyos sa isang sanlibutang tulad nito, maging kuntento kang mawasak, na ang iyong mga pag-asa, ang iyong mga ambisyon, ay madurog lahat, at saka ka kukunin at gagamitin ng Diyos para dalhin ang liwanag ni Cristo sa mga pusong nasa kadiliman."

Paano tayo nawawasak? Sa pamamagitan ng paghihirap, ng mga problema, ng pagdidisiplina ng Panginoon, minsan ng sakit, ng kirot at matinding pighati. Lahat ng ito ay mga paraan ng Diyos sa pagbasag sa Kanyang mga banga para lumabas ang liwanag sa Kanyang papuri at kaluwalhatian. Maaaring mali ang paghatol sa atin ng mga tao, siraan tayo, usigin tayo nang matindi; maaaring wala tayong sapat na pagkain o inumin; maaaring tayo ay ibagsak; maaaring dumanas tayo ng lahat ng uri ng kalungkutan; pero ayos lang ang lahat ng iyon kung ito ang wawasak sa atin para mas magamit tayo ng Diyos. Kaya sinasabi niya, "Kami ay pinipighati sa bawat panig, pero hindi naiipit; naguguluhan, pero hindi nawawalan ng pag-asa;

inuusig, pero hindi pinababayaan; ibinabagsak, pero hindi nasisira;” sapagkat sa lahat ng karanasang ito, tayo ay “laging dala sa katawan ang pagkamatay ng Panginoong Jesus, upang ang buhay din naman ni Jesus ay mahayag sa aming katawan.” Siya ay “bumaba mula sa kalubusan ng kaluwalhatian ng pagka-Diyos hanggang sa kalaliman ng dusa sa Kalbaryo.”

May isang maliit na himno na kung minsan ay inaawit natin, na laging nakakaantig ng puso. Naaalala kong narinig kong sinabi ni Dr. Torrey na sa lahat ng himnong ginamit sa kanyang malalaking pagtitipon sa buong mundo, sa palagay niya ito ang tila pinakapinagpala ng Diyos sa mga tao. Ito iyon:

*“Isinusuko ko ang lahat,
Isinusuko ko ang lahat,
Lahat sa Iyo, mapagpala kong Tagapagligtas,
Isinusuko ko ang lahat”*

Pero hindi ako gaanong naantig ng himnong iyon gaya ng nararapat, hanggang isang araw ay napansin kong binabago ko ang koro nito. Iniisip ko noon Siya na, bagaman Siya ay “nasa anyo ng Diyos, ay hindi itinuring na isang bagay na dapat panghawakan ang pagiging kapantay ng Diyos; kundi hinubad Niya ang Kanyang karangalan, at kinuha ang anyo ng isang alipin, at naging kawangis ng mga tao: at nang Siya ay matagpuan sa anyong tao, nagpakababa Siya, at naging masunurin hanggang kamatayan, oo, hanggang sa kamatayan sa krus” (Filipos 2:6-8).

*Isinuko Niya ang lahat,
Isinuko Niya ang lahat,*

*Lahat para sa akin, mapagpala kong Tagapagligtas,
Isinuko Niya ang lahat.*

At saka sinabi ng puso ko, “O Panginoon, madali na ngayong awitin ito sa dating paraan, sapagkat ano ba ang maibibigay ko, ang maisusuko ko, kung ihahambing sa ibinigay Mo para tubusin ang aking makasalanang kaluluwa mula sa pagbagsak sa hukay?” Habang naiintindihan natin araw-araw kung ano ang ibig sabihin ng lahat ng iyon para sa Kanya, saka natin madadala sa katawan ang pagkamatay ng Panginoong Jesus. Namamatay araw-araw sa sarili nating mga pag-asa at ambisyon, namamatay sa mabuting tingin ng mga tao, namamatay sa papuri at pagsamba ng tao, sa lahat ng bagay na kinakapitan ng likas na puso, namamatay sa lahat ng iyon sa kamatayan ni Jesus, dahil Siya ay namatay para sa atin upang “ang buhay ni Jesus ay mahayag sa aming katawan.”

Mapapansin ninyo na ang mga talata 10 at 11 ay halos magkapareho, pero ito ang malaking pagkakaiba: ang talata 10 ay tumutukoy sa isang bagay na sinasadya at alam nating ginagawa natin, samantalang ang talata 11 ay isang bagay na ginagawa ng Diyos para sa atin. Ano ang tinatawag tayong gawin? “Laging dala sa katawan ang pagkamatay ng Panginoong Jesus”—ipinapaalala sa ating sarili araw-araw na si Jesus ay namatay para sa atin, at dahil Siya ay namatay para sa atin, buong galak nating ilalagay ang ating sarili sa lugar ng kamatayan para sa Kanya.

Sa pagbabalik-tanaw sa krus, nakapagsabi si Apostol Pablo, “Ako’y ipinako sa krus kasama ni Cristo: gayunma’y nabubuhay ako; pero hindi na ako, kundi si Cristo ang nabubuhay sa akin: at ang buhay na ipinamumuhay ko ngayon sa laman, ay

ipinamumuhay ko sa pananampalataya sa Anak ng Diyos, na umibig sa akin, at ibinigay ang Kanyang sarili para sa akin” (Galacia 2:20). Pero kailangan itong isabuhay araw-araw sa pamamagitan ng paglalagay ng aking mga hilig at ambisyon sa lugar ng kamatayan. Iyan ang aking bahagi. Pero ito naman ang bahagi ng Diyos: “Kaming nabubuhay ay laging ibinibigay sa kamatayan alang-alang kay Jesus, upang ang buhay din naman ni Jesus ay mahayag sa aming katawang may kamatayan.” Sabihin mo sa Diyos na handa kang pumuwesto sa lugar ng kamatayan kasama ni Cristo, at sisiguraduhin Niyang matutupad ito; sabihin mo sa Diyos na magtitiwala ka sa Kanya, at susubukin Niya ang iyong pananampalataya at ipapakita sa iyo kung ano ang ibig sabihin ng pagtitiwala sa Kanya; sabihin mo sa Kanya na handa kang isuko ang lahat sa Kanya, at ilalagay ka Niya sa kalagayan kung saan magsisimula mong matuklasan kung ano talaga ang ibig sabihin ng lubos na pagsuko. Wala akong alam na ibang bagay na tila dapat makaantig nang husto sa pusong Cristiano sa ganitong paraan kundi ang madalas na pag-alaala sa ating Panginoong Jesu-Cristo sa Kanyang kamatayan, at sa palagay ko, dahil alam Niyang napakadali para sa atin ang makalimot, kaya sinabi Niya sa Kanyang mga alagad nang ibigay Niya sa kanila ang hapunang ito ng pag-alaala, “Gawin ninyo ito sa pag-alaala sa Akin” (Lucas 22:19). At sinabi ng Espiritu Santo, “Sapagkat sa tuwing kakainin ninyo ang tinapay na ito, at iinumín ang sarong ito, ay ipinapahayag ninyo ang kamatayan ng Panginoon hanggang sa Siya ay dumating” (1 Corinto 11:26). Sa bawat pagkakataong tinatawag tayong alalahanin ang Panginoon sa ganitong paraan, ito ay bagong hamon para tanungin ang ating sarili, “Inaalala ko lang ba Siya sa malamig, pormal at pang-isip na paraan dahil nakaugalian na, o tunay ko

bang inaalala sa puso Siya na lumubog sa madidilim na tubig ng kamatayan para sa akin, at tunay ba akong handa ngayon na laging dalhin sa katawan ang pagkamatay ng Panginoong Jesus?”

Napakababaw naman kung magtitipon tayo sa mga kapulungan para makibahagi sa Hapunan ng Panginoon, at pagkatapos ay lalabas sa gusali at kalilimutan kung ano talaga ang kahulugan ng lahat ng iyon, kalilimutan na ang ating Tagapagligtas ay namatay, na tayo ay nakaugnay sa Kanya na namatay, at na nag-iwan Siya sa atin ng halimbawa upang sundan natin ang Kanyang mga yapak—ibig sabihin, dapat lagi nating dala sa katawan ang pagkamatay ng Panginoong Jesus. Sa tingin ko, ito ay napakalapit na nakaugnay sa ilang bahagi ng Lumang Tipan na itinaturo sa atin sa Hebreo 11. Mababasa natin, “Sa pananampalataya, si Jose, nang siya’y mamamatay na, ay bumanggit tungkol sa pag-alis ng mga anak ni Israel; at nagbigay ng utos tungkol sa kanyang mga buto” (Hebreo 11:22). Napahinto ka na ba at nagtanong kung bakit ang partikular na pangyayaring iyon ang pinili ng Espiritu Santo na bigyang-diin? Itinampok Niya ang isang bagay na malamang ay lalampasan lang natin. Ano ang ginawa ni Jose? “Nagbigay ng utos tungkol sa kanyang mga buto.” Sa Genesis 50:25 mababasa natin na si Jose, habang nakikipag-usap sa mga anak ni Israel, ay nagsabi, “Tiyak na dadalawin kayo ng Diyos, at dadalhin ninyo ang aking mga buto mula rito. Kaya namatay si Jose, na isang daan at sampung taong gulang: at inembalsamo nila siya, at inilagay siya sa isang kabaong sa Egipto.” Iyan ang pagtatapos ng Genesis. Kakaibang paraan ng pagtatapos ng aklat! Pero gusto ng Diyos na isipin natin ang mga buto ni Jose. Naroon sila sa isang kabaong sa Egipto, pero dadalhin sila sa Canaan. Sa Exodo 13 makikita natin na ang mga anak ni Israel

na naingatan ng dugo ng korderong pampaskuwa ay nagsisimula nang maglakbay patungong Canaan, at mababasa natin, “Dinala ni Moises ang mga buto ni Jose: sapagkat mahigpit niyang pinasumpa ang mga anak ni Israel, na sinasabi, Tiyak na dadalawin kayo ng Diyos; at dadalhin ninyo ang aking mga buto mula rito kasama ninyo” (Exodo 13:19). Sino si Jose? Siya ang tagapagligtas ng Israel. Kung hindi dahil sa kanya, nalipol sana silang lahat sa taggutom, pero siya ang kanilang tagapagligtas, at ngayon ay sinasabi niya, “Kapag umalis kayo sa Egipto para pumunta sa Canaan, dalhin ninyo ang aking mga buto.” Nang sila ay umalis, maingat nilang ginawa ang ipinagutos sa kanila, at sa buong paglalakbay sa buhanginan ng disyerto, saanman pumunta ang malaking pulutong na iyon, lagi nilang dala sa katawan ang pagkamatay ni Jose.

Parang nakikita ko ang malaking prusisyong iyon na paikot-ikot na umaakyat sa mga burol; at ang mga Amalecita at mga Midianita ay nakatingin sa kanila nang may pagtataka at nagsasabi, “Ano kaya ang kakaibang madilim na kahong iyan?” Maya-maya ay tinawag nila ang isang Israelita at tinanong siya, at sinabi niya, “Minsan ay nasa pinakamatinding kagipitan kami; kung hindi kami kinaawaan ng Diyos, iniwan na sana kaming mamatay, pero nagbangon Siya ng isang tagapagligtas para sa amin, isa sa aming mga kababayan; Jose ang kanyang pangalan at iniligtas niya kami; si Jose ang nagligtas sa amin. Pero *namatay ang aming tagapagligtas*, at naglalakbay kami patungo sa lupaing ibinigay sa amin ng aming Diyos, at hangga’t hindi kami nakakarating doon, dala namin ang alaala ng kamatayan, ang mga buto ni Jose. Hindi namin siya malilimutan kailanman; namatay siya, pero nasa amin pa rin ang mga alaala.” At pagdating ng panahon, nang marating nila ang lupain, nang dumating sila sa lugar na ang Diyos mismo

ang pumili para sa kanila, sinasabi sa atin na matapos maayos ang lahat ng iba pang bagay, “Ang mga buto ni Jose, na iniahon ng mga anak ni Israel mula sa Egipto, ay inilibing nila sa Shechem, sa isang bahagi ng lupang binili ni Jacob sa mga anak ni Hamor na ama ni Shechem, sa halagang isang daang pirasong pilak: at ito ay naging mana ng mga anak ni Jose” (Josue 24:32). Hindi na kailangang dalhin pa ang mga buto ni Jose sa ilang, sapagkat nasa tahanan na sila ngayon. At, mga minamahal, ikaw at ako ay naglalakbay sa ilang ng sanlibutang ito, at malapit na tayong makarating sa Tahanan, pero hangga’t hindi pa tayo nakakarating doon, tinatawag tayong dalhin sa katawan ang pagkamatay ni Jesus, at habang inaalala natin Siya sa pagpipira-piraso ng tinapay at sa pag-inom sa saro, dapat nating hamunin ang ating sariling puso: Tumitingin lang ba tayo sa krus na iyon mula sa malayo at nagsasabing, “Doon namatay ang ating Tagapagligtas,” o sinisikap ba natin araw-araw na ipakita sa ating pamumuhay na ang Kanyang kamatayan ay higit na mahalaga sa atin kaysa sa lahat ng ipinagmamalaki ng sanlibutang ito?

Kabanata II: Pag-aalaga sa mga Punong Namumunga ng Diyos

“Pagka kinubkob mo ang isang bayan nang mahabang panahon, sa pakikipagdigma laban doon upang sakupin, huwag mong sisirain ang mga punong-kahoy niyaon sa pamamagitan ng pagpapalakol sa mga iyon: sapagkat makakakain ka sa mga iyon, at huwag mong puputulin (sapagkat ang punong-kahoy sa parang ay buhay ng tao) upang gamitin sa pagkubkob: ang mga punong-kahoy lamang na iyong nalalaman na hindi punong-kahoy na makakain ang iyong sisirain at puputulin; at magtatayo ka ng mga kuta laban sa bayang nakikipagdigma sa iyo, hanggang sa ito'y magapi” (Deuteronomio 20:19,20).

Napakarami ng mabubuting aral na inilagay ng Espiritu Santo sa harap natin sa pamamagitan ng mga turong ibinigay sa Israel. Alam na natin na ang mga nangyari sa kanila ay mga larawan, at isinulat para sa ating ikatututo. Ganyan din ang talatang sinipi sa itaas. Nang iutos ng Diyos sa Israel, “Huwag mong lalagyan ng busal ang baka habang gumigiik ng trigo,” ang nasa isip Niya ay ang Kanyang sariling mga lingkod (gaya ng malinaw na ipinakita sa atin ni Apostol Pablo sa 1 Corinto 9:9-14). Kung gayon, hindi ba natin makikita rito, sa “mga punong-kahoy na makakain,” ang larawan din ng mga lingkod ding iyon sa ibang panig, na tanging inaalagaan ng Panginoon?

Binilinan ang bayang Israel na huwag maging pabaya at aksayado sa pagputol ng mga punong nakatayo kapag kinukubkob nila ang mga lungsod ng lupain. Maingat nilang inaalang kung anong uri ang bawat puno bago sila magtaas ng

palakol laban dito. Ang lahat ng punong namumunga ay dapat iligtas, sapagkat bahagi ang mga iyon ng mapagmahal na paglalaan ng Diyos ng pagkain para sa Kanyang bayan.

Hindi ba masasabi rin natin na ganito ring pagkakaiba ang nais ng Diyos na gawin natin ngayon? May mga punong dapat palakulin hanggang ugat; mga punong pabigat lamang sa lupa, o kaya'y namumunga lamang ng nakasasama at nakalalason. Ganyan ang mga nagtataguyod ngayon ng katuwiran ng tao bilang batayan ng pagtanggap sa atin ng Diyos, o ang mga nagkakalat ng masasamang aral na nagkakaila sa mismong pundasyon ng pananampalataya. Makatitiyak ang mga kawal ng Panginoon ng mga Hukbo na sinasang-ayunan Niya sila kapag ginagamitan nila ng palakol ang mga ito—inilalantad ang kanilang mga kamalian. “Ang bawat halaman,” sabi ng Panginoong Jesus, “na hindi itinanim ng Aking Amang nasa langit ay bubunutin.” Ang buong-tapang na pagsalungat sa ganitong masasamang guro, at ang pagtuligsa sa kanilang mga aral at gawain, ay ayon sa espiritu ng Panginoong Jesus at ng Kanyang mga apostol. Wala nang sumaway nang mas matindi sa pagpapanggap ng mga mapagpaimbabaw kaysa kay Cristo mismo. Walang makabagong tagapagtanggol ng pananampalataya, na may kahit kaunting kabanalan, ang gagamit ng mas mabibigat na salita kaysa kay Juan Bautista nang mahigpit niyang sumbatan ang “lahi ng mga ulupong” sa kanyang panahon. Napakabigat din ng mga pagtuligsa ni Apostol Pablo nang mapilitan siyang harapin ang mga kamalian ng mga bulaang guro na gumugulo sa iglesia noong una. Hindi nag-atubili sina Juan, Pedro at Judas na tuligsain ang mga anticristo, ang mga nagkakalat ng mapanirang erehiya, at ang masasamang tao na “ginagawang kahalayan ang biyaya ng ating Diyos, at ikinakaila ang tanging Panginoong Diyos, at ang ating

Panginoong Jesu-Cristo,” na palihim na nakapapasok sa gitna ng mga banal at nagsisikap ibagsak ang kanilang kabanal-banalang pananampalataya.

Pero pansinin natin: ang mga taimtim na pinaratangan at buong-lakas na nilabanan ay hindi mga banal na nagkamali, o mga kapatid na may maling pananaw. Sila'y mga walang-awang “kaaway ng krus ni Cristo, na ang kanilang wakas ay kapahamakan, na ang kanilang diyos ay ang kanilang tiyan, na ang iniisip ay ang mga bagay na panlupa.” At saanman sila matagpuan ngayon, at malinaw na napatunayang ganoon nga sila, dapat silang harapin sa gayunding paraan.

Pero may malaking panganib na baka maitaas ang palakol laban sa ibang uri nang lubos—ang mga punong *namumunga*—na ipinagbawal ng Panginoon na hatulan o kondenahin natin. Ang bawat punong namumunga ay malambing Niyang iniingatan. Sila'y tunay na ipinanganak ng Espiritu, at tunay na nagmamahal sa ating Panginoong Jesu-Cristo. Kung minsan, dahil sa kanilang sigasig para sa Diyos o sa maalab nilang malasakit sa mga kaluluwa ng mga taong naliligaw, baka lumampas sila sa hangganan at gumamit ng mga paraang hindi sinasang-ayunan ng mga kapatid nilang mas maingat o mas naturuan. Pero sila'y mga lingkod ng Panginoon, na nagsabi, “Sino ka na humahatol sa alipin ng iba? Sa kanyang sariling panginoon siya tatayo o mabubuwal.”

Ang espiritu ng pamimintas ay maaaring humantong sa napakalungkot na bunga, at madalas ay nanganganib ang isang tao na matagpuan ang sarili na kumakalaban sa mga tao at mga kilusang kinikilala at pinagpapala ng Diyos. Kailangan ang sukdulang ingat upang makilala ang pagkakaiba ng mga bagay—upang ang galing sa Diyos at ang galing kay Satanas ay hindi

madamay sa iisang malawakang paghatol. At ang ating Panginoon mismo ang nagbigay sa atin ng panuntunan para makilala ang pagkakaiba. Sinabi Niya, “Sa kanilang mga bunga ay makikilala ninyo sila.” Ang masamang puno ay namumunga ng masamang bunga, samantalang ang mabuting puno ay namumunga ng mabuting bunga. Sa alinmang kaso, maaaring hindi laging pareho ang dami o ang uri ng bunga, pero ito'y alinman sa nakasasama o “mabuting kainin.” Dahil lamang maliit kung minsan ang malusog na bunga, o hindi umaabot sa pamantayan, hindi ibig sabihin na puputulin na ang puno. Sa halip, may karunungan ginagamit ang panggupit at nililinis ito upang mamunga nang mas marami at mas mabuti.

At ang pagpupungos na ito ay kailangang pagdaanan paminsan-minsan ng lahat ng punong namumunga ng Diyos. Madalas ay ginagamit Niya ang isang lingkod upang ituwid at tulungan ang isa pa. Pero mas mabuting magagawa ito sa pamamagitan ng mabait at personal na pagpapaalala, o ng pagsisikap na magturo bilang kapatid, kaysa sa malupit na pamimintas at matigas na espiritu ng paghatol. Isang magandang halimbawa ng ganitong mapagmahal na pag-aalaga sa isa sa mga punong namumunga ng Diyos ang ibinigay sa atin sa aklat ng Mga Gawa, sa kaso ni Apollos. Ang kanyang kasigasilan at pagmamahal sa Kasulatan ay tumagos sa puso nina Priscila at Aquila, kahit hindi pa siya umaabot sa pamantayan ng katotohanan ng Bagong Tipan. Hanggang sa bautismo pa lamang ni Juan ang alam niya. Pero ang maka-Diyos na mag-asawang ito, sa halip na ilantad sa iba ang kanyang kakulangan sa kaalaman, o tahasan siyang tuligsain bilang isang legalista na walang tunay na liwanag ng Ebanghelyo, ay isinama siya sa kanilang tahanan. Doon, sa tunay na pag-ibig Cristiano, ipinaliwanag nila sa kanya nang

lalong ganap ang daan ng Diyos. Napakahalaga at pangmatagalang bunga ang naging resulta!

Nakalulungkot na hindi laging ganitong mapagmahal na espiritu ang makikita sa atin kapag nakakatagpo tayo, o nakababalita, ng mga taong nagpapakita ng ganito ring pagtatalaga ng sarili, kahit hindi nila alam ang marami sa mga bagay na pinahahalagahan natin. Kay laking kahangalan ang madalas na nagtutulak sa atin na kumalaban sa ganitong mga lingkod ni Cristo, sa halip na magpakita ng maka-Diyos na malasakit sa kanila. Walang-ingat nating itinataas ang ating mga palakol laban sa mga punong namumunga ng Diyos, at sinisira natin ang maaari sana nating iligtas. Maraming tao na hindi pa alam ang maraming mahalagang katotohanan, pero namumunga pa rin sa pagkaligtas ng mga kaluluwa at sa pagpapasigla ng espiritu ng mga mananampalataya. Samantala, may iba namang napakalinaw ng pagkaunawa sa isip tungkol sa mga simulain ng Diyos at nakauunawa ng maraming tinatawag na mataas na katotohanan, pero kakaunti lamang ang naibubunga nilang ganito ring pinagpalang bunga.

O, minamahal na mga kapatid, panatilihin nating matalas ang ating mga palakol para sa nakamamatay na mga punong upas ng kasalanan at ng pangunahing kamalian na naglipana sa bawat panig. Pero hindi ba tayo hihingi ng biyaya sa Diyos upang magkaroon tayo ng espirituwal na pagkilala, nang sa gayon ay hindi natin masira sa anumang paraan ang mga punong mabuting kainin?

Maaasahan ninyo na si Satanas at ang kanyang mga sugo ay magbubuhos ng sapat na pang-aabuso sa mga tunay na Cristiano at tunay na lingkod ng Panginoong Jesus, kahit hindi na makisali pa ang kanilang mga kapwa lingkod sa ganoong di-

karapat-dapat na gawain. Huwag nating kalimutan ang mga salitang nasipi na, “Sino ka na humahatol sa alipin ng iba? Sa kanyang sariling panginoon siya tatayo o mabubuwal.” At sinabi pa ng Espiritu Santo, “Oo, siya'y patatayuin, sapagkat makapangyarihan ang Diyos na siya'y patayuin.”

Kabanata 12: Mga Pagbubulay sa Buhay at mga Sulat ni Apostol Pablo

Kahanga-hanga ang pagkakatimbang at kaayusang makikita sa paraan ng pagpapahayag ng Diyos sa sangkatauhan. Nagsalita ang Diyos sa Kanyang Salita—ang Salitang persona at ang Salitang nasusulat. Ang kautusan at ang mga propeta ay hanggang kay Juan. Ang biyaya at ang katotohanan ay dumating sa pamamagitan ni Jesu-Cristo. Kasunod ng Kanyang pagkapako sa krus, pagkabuhay na muli at pag-akyat sa langit, dumating ang Espiritu Santo upang buuin ang iglesya ng bagong dispensasyon, at upang maging Gabay, Mang-aaliw at Guro ng mga banal hanggang ang lahat ay umabot sa pagkakaisa ng pananampalataya at maiharap na walang dungis sa harapan ng kaluwalhatian ni Cristo. Pumili Siya ng iba't ibang lingkod upang bigyang-diin ang iba't ibang panig ng katotohanan. Kina Pedro, Santiago at Judas ibinigay na ipaliwanag ang nagpapabanal na katotohanan tungkol sa kaugnayan ng mananampalataya sa kaharian ng Diyos, habang ang kahariang iyon ay tinatanggi pa ng sanlibutan. Kay Apostol Juan ibinigay lalo na ang pagpapakilala ng mahahalaga at malalapit na bagay tungkol sa ating kalagayan bilang mga anak sa pamilya ng Diyos. At kay Pablo, na itinalaga noon pa upang maging apostol sa mga bansa, ipinahayag nang buong kapuspusan ang dakilang hiwaga ng Katawan ni Cristo. Ang iba't ibang linyang ito ng katotohanan ay hindi nagsasalungatan, at walang isa man na pumapalit sa iba at nagpapawalang-kabuluhan sa ibang linya ng katotohanan. Kailangan ang lahat upang ang mananampalataya ay maging sakdal o ganap ang gulang, na walang kulang. Sapagkat ang

Cristiano ay sabay-sabay na anak sa pamilya, mamamayan ng kaharian, at bahagi ng Katawan.

Kung ang nasa isip ng Diyos ay isantabi ng ministeryo ni Pablo ang lahat ng iba pa, siya sana ang huling sumulat. Pero ang totoo, naisulat na ang lahat ng kanyang mga sulat, at malamang ay nasa langit na siya, nang isulat ni Pedro ang kanyang ikalawang sulat. At ang lahat ng isinulat ni Juan ay naisulat maraming taon pagkatapos matapos ang personal na ministeryo ni Pablo sa lupa. Ang mga bagay na ito pa lamang ay dapat nang magtanim sa atin ng pagpapahalaga sa bawat bahagi ng Salita ng Diyos.

Talagang kagaya ng Diyos ang piliin para sa natatanging misyon sa mga Hentil ang isang dating mahigpit at panatikong Judiong masugid, na hindi matanggap ang anumang karagdagang pahayag bukod sa ibinigay ni Moises at ng mga propeta, at bulag na bulag sa pagkiling kaya hindi niya nakita kay Cristo Jesus ang Siyang tinutukoy ng lahat ng propetang ito. Ang kanyang kahanga-hangang karanasan sa daan patungong Damasco ang nagmulat ng kanyang mga mata sa mga katotohanang makalangit, at nagbulag sa mga iyon sa lahat ng relihiyon ng tao at kaluwalhatian ng sanlibutan. Ang pagpapahayag ng Anak ng Diyos sa kanya ang lubos na bumago sa kanya. Mula noon ay wala na siyang ibang nais malaman sa kanila kundi si Jesu-Cristo, at Siya na ipinako sa krus. Nang itago siya nang ilang panahon sa Arabia Petra, tinuruan siya ng Panginoon mismo tungkol sa mensaheng dadalhin niya sa sanlibutan. Dalawahan ang magiging ministeryo niya: ang sa Ebanghelyo at ang sa iglesya.

Mula pa sa simula ay lumampas na siya sa labindalawa sa kanyang pangangaral ng Ebanghelyo, sapagkat ipinangaral niya

ang pag-aaring-ganap mula sa lahat ng bagay, bukod pa sa kapatawaran ng mga kasalanan. At ipinahayag niya, kahit sa Damasco pa lamang, na si Jesus ang Cristo, ang Anak ng Diyos. Ipinahayag naman ni Pedro na Siya ang Cristo, ang Lingkod ng Diyos; sapagkat kung titingnan ang Revised Version, makikita na ito ang salitang ginamit sa Mga Gawa 3:13, 26; 4:30. Hindi ikinaila ni Pedro ang Kanyang pagka-Anak. Tinawag niya Siyang Panginoon at Cristo, na nangangahulugan ng ganap na pagka-Diyos (Mga Gawa 2:36), at gaya ng nakatala sa Mateo 16, ipinahayag na niya noon pa na Siya ang Anak ng Diyos na Buhay. Pero nang iharap niya Siya sa Israel sa simula, bilang Lingkod ni Jehova niya Siya ipinahayag. Pero mula pa sa simula ay inakay si Pablo na igiit ang Kanyang pagka-Anak. Kasabay ng hiwagang ito ng Ebanghelyo ay ang hiwaga ng Katawan. Nakita ng ibang mga apostol, kahit bahagya man lamang, na ang Judio at ang Hentil ay pagpapalain sa iisang batayan ng biyaya (Mga Gawa 15:7-10). Kay Pablo ipinagkaloob ang dakilang katotohanan na ang pader na nasa gitna ay lubos nang inalis, at ang lahat ng sumampalataya ay binautismuhan ng iisang Espiritu sa iisang Katawan, kaya't kasinlapit ng kaugnayan ng bawat isa sa iba gaya ng kaugnayan ng mga bahagi ng katawan ng tao sa ulo nito at sa isa't isa (1 Corinto 12:12, 13).

Kay Pablo ibinigay na lubusin ang Salita ng Diyos sa pamamagitan ng paglalahad ng lahat ng Kanyang mga panukala at layunin. Sapagkat kahit may ibang sumulat pagkatapos niya, gaya ng nakita natin, wala nang bagong paglalahad ng doktrina ang naidagdag sa pahayag na ito ng hiwaga.

Kung maingat nating pagbubulayan ang mga sulat ni Pablo, makikita natin ang kahanga-hangang lawak ng kanyang

ministeryo, na malapit na nakaugnay sa ministeryo ng lahat ng kanyang mga kapwa lingkod, at gayunma'y higit pa sa kanilang lahat.

Sa mga sulat sa mga taga-Tesalonica, na siyang pinakaunang mga sulat niya na naingatan para sa ikatitibay ng iglesia, inilahad niya ang mahalagang katotohanan tungkol sa hantungan ng paglalakbay ng Cristiano, ang pagdating ng ating Panginoong Jesus at ang ating pagtitipon sa Kanya. Sa unang sulat, ang diin ay nasa pagdating ng ating Panginoon para sa Kanyang mga banal, upang kunin sila na makasama Niya. Sa ikalawang sulat, mahabang tinalakay niya ang pagpapakita ni Cristo mula sa langit kasama ang lahat ng Kanyang mga banal, kapag bumaba Siya upang kunin ang kaharian at maghari sa katuwiran sa isang tinubos na sansinukob.

Kasunod sa pagkakasunod-sunod ng panahon ang mga sulat sa mga taga-Corinto. Sa una, makikita natin ang kaayusan at disiplina ng iglesia ng Diyos ayon sa pananagutan nito, sa lugar ng pagpapatotoo sa lupa; at sa ikalawa, ang nakapagpapatibay na ministeryong ibinigay ng nabuhay na muling Cristo sa Kanyang iglesia para sa pagkatuto at paglago nito. Pansinin na sa Kasulatan, ang iglesia ay hindi kailanman ang guro, gaya ng paniniwala ng Romano Katoliko; sa halip, nagbigay si Cristo ng mga kaloob sa Kanyang iglesia upang ito'y maturuan Niya sa pamamagitan ng Kanyang mga lingkod. Kung mas pasakop lamang ang mga iglesia ngayon sa ibinigay sa atin ng Panginoon sa mga sulat na ito sa mga taga-Corinto, ang maka-Diyos na kaayusan ang papalit sa makalamang kaguluhan.

Hindi masasabi nang may lubos na katiyakan kung ano ang pagkakasunod-sunod ng pagkakasulat ng lahat ng sulat ni

Pablo, pero maliwanag na ang Galacia at Roma ay tiyak na magkaugnay. Sa una, lubusang tinalakay ang kautusan at biyaya, at nilinaw ang kani-kanilang lugar sa plano ng Diyos; samantalang sa ikalawa naman ay makikita ang pinakaganap na paglalahad ng Ebanghelyo ng Diyos na naipakilala kailanman. Ipinahahayag ng Ebanghelyong iyon ang katuwiran ng Diyos, at ipinakikita kung paanong ang Diyos ay maaaring maging matuwid at Siya ring umaaring-ganap sa lahat ng sumasampalataya kay Jesus. Pinagtutugma nito ang kasalukuyang gawa ng biyaya ng Diyos sa lahat ng tao at ang mga pangakong ibinigay noong una sa Israel, at ipinakikita ang mga praktikal na bungang dumadaloy mula roon.

Magkasama ang Colosas at Filemon. Isinulat man ang mga ito, gaya ng palagay ng ilan, sa bilangguan sa Cesarea, o kasama ng iba sa Roma, kapwa dinala ang mga ito sa Colosas ni Onesimo, ang tumakas na alipin na nagbalik-loob. Ang dakilang paksa ng mas mahabang sulat ay ang pagka-Ulo ni Cristo, isang katotohanang nanganganib na maisantabi dahil sa mga bulaang guro, kaya kailangang ulit-ulitin at ipaliwanag nang lubos. Ang mas maikling sulat ay angkop na inilarawan bilang “ang pinakamagandang halimbawa ng personal na liham ng mga unang Cristiano na umiiral pa.” Napakagandang larawan ito ng mga dakilang katotohanan ng paghalili at pagtanggap.

Ang Efeso ang korona ng pahayag kay Pablo. Dito ay muling inilahad ang “buong panukala ng Diyos” na sinabi ni Pablo sa matatanda ng Efeso na naipahayag na niya sa kanila. Binubuksan nito ang katotohanan ng iglesya bilang Katawan ni Cristo, kasama ang maluwalhating mga pribilehiyo nito, at gayundin ang pamumuhay na dapat makita sa mga taong pinagpala nang gayon kasagana.

Ang Filipos ang sulat ng karanasang Cristiano, kaya ito'y nagniningning sa kagalakan ng Panginoon. Sapagkat ang tunay na karanasang Cristiano ay ang pagkakilala, ang pagtatamasa, at ang pagpapakita kay Cristo mismo, at ito ang tinatalakay ng sulat.

Ang mga sulat pastoral kina Timoteo at Tito ay nagbibigay-diin sa kahalagahan ng wastong aral na may kasamang wastong pamumuhay, upang labanan ang lumalalang kasamaan ng panahon.

Alam ko na hindi iniuugnay ng marami ang Hebreo kay Pablo. Naibigay ko na sa ibang lugar¹ ang sarili kong mga dahilan kung bakit naniniwala akong si Pablo ang sumulat nito. Ito ang panawagan sa mga Hebreong nagbalik-loob na lumabas sa kampo ng Judaismo, at ibigay kay Cristo ang pinakamataas na lugar, yamang tinupad Niya ang lahat ng larawan at anino ng dispensasyon ni Moises. Kaya ito'y angkop na pangwakas sa kahanga-hangang lawak na ito ng ministryong ibinigay sa pamamagitan ni Pablo.

Ang buhay niya ay isang buhay ng matinding pagtatalaga sa Cristong umakit sa kanyang puso at nagbukod sa kanya upang maging Kanyang sugo sa mga Hentil. Ipinagmalaki niya ang tawag na ito. Pinarangalan niya ang kanyang tungkulin. Pero sa kabilang banda, hindi kailanman nawala ang kanyang maalab at nananabik na pag-ibig sa Israel, at saanman siya magpunta, ang kanyang mensahe, hanggang sa pinakahuli, ay sa Judio muna. Walang nakakita nang mas malinaw sa mga kasalanan at kabiguan ng kanyang bayan, pero wala ring handang magtiis nang higit pa para sa kanila, kung maakay lamang niya sila kay Cristo.

Ang talaan ng kanyang mga paghihirap ay talagang nakagugulat. Mapapaisip ka kung paanong nakayanan ng isang tao ang lahat ng tiniis niya alang-alang sa Ebanghelyo. Pero tiniis niya ang lahat nang may kagalakan, na ang tanging hangad ay madakila si Cristo sa kanya, sa buhay man o sa kamatayan. Habang nililingon natin ngayon ang labinsiyam na raang taon ng kasaysayan ng tao, nangingibabaw siya nang mataas sa lahat ng tao sa kanyang panahon, at hinahamon tayo na tularan siya gaya ng pagtulad niya kay Cristo.

Kabanata 13: Si Uzias, Hari ng Juda, o ang Panganib ng Tagumpay

2 Cronica 26

Totoong-totoo ang panganib ng tagumpay para sa mga nilalang na nagkasala, kahit sila'y mga anak ng Diyos at nakatalaga sa Kanya ayon sa kanilang sukat. Ang salita ng Panginoon kay Baruc, “Humahanap ka ba ng mga dakilang bagay para sa iyong sarili? Huwag mong hanapin,” ay dapat ngang idiin sa puso ng bawat isa sa atin. Hindi tayo mapagkakatiwalaan. Nakahihiya ito, pero totoo; at dahil totoo, napakahalaga na si Cristo lamang at ang Kanyang kaluwalhatian ang nasa harap ng ating kaluluwa sa anumang paglilingkod na ginagawa o sinusubukan nating gawin para sa Diyos.

Si Haring Uzias, gaya ng tawag sa kanya sa 2 Cronica 26, o Azarias, gaya ng pangalang ibinigay sa kanya sa 2 Hari 14:21 at 15:1-7, ay isang kapansin-pansing halimbawa nito. Maganda ang kanyang simula pero masama ang kanyang wakas. Hinalinhan niya ang kanyang amang si Amazias sa murang edad na labing-anim na taon, at mula pa sa simula ay hinanap niya ang Panginoon, “at habang hinahanap niya ang Panginoon, pinagtagumpay siya ng Diyos” (2 Cronica 26:5).

Isang napakapambihirang bagay para sa isang binatilyong ganoon kabata ang tumayo nang buong tapang para sa Diyos at sa Kanyang katotohanan. Walang duda na nagkaroon ng tunay na gawa ng biyaya sa kaluluwa ni Uzias, walang alinlangang bunga ng tapat na pagtuturong tinanggap niya sa kanyang ama. Kahit ang amang ito ay kulang nang malaki sa

karunungan, ang kanyang mga lakad sa kabuuan ay sinang-ayunan ng Diyos. Ang pagbanggit sa pangalan ng ina, si Jecolias na taga-Jerusalem, ay nagpapahiwatig din na malamang ay siya ang naging gabay ng kanyang anak sa mga unang taon nito, na inaakay ang mga hakbang nito sa daan ng katuwiran. Napakagandang bagay para sa isang bata ang magkaroon ng maka-Diyos na mga magulang. Kapansin-pansin ito sa Salita ng Diyos, at gayundin sa karanasan ng daan-daang tanyag na Cristianong pinuno sa ating sariling dispensasyon.

Pero bukod sa tulong ng magulang, nalaman natin na may isang lingkod ng Diyos na may malaking impluwensiya kay Uzias sa ikabubuti, si Zacarias, “na may pagkaunawa sa mga pangitain ng Diyos.” Hindi natin gaanong kilala ang taong ito na may pananaw ng propeta, sapagkat tila hindi na siya nabanggit sa ibang bahagi ng Biblia. Sinasabi sa atin na sa kanyang mga araw ay naging maayos ang lahat para kay Uzias. Maliwanag na si Uzias ay uri ng taong nangangailangan ng pumipigil at ng katuwang o tagapayo, at natagpuan niya ang dalawang ito kay Zacarias. Dumating ang panganib nang kailanganin na niyang umasa, gaya ng sabi ng mga tao, sa sarili niyang kakayahan; bagaman walang anak ng Diyos na dapat umasa sa anuman maliban sa kapangyarihan ng Diyos.

Sa loob ng ilang panahon, ang buhay ni Uzias ay mahabang talaan ng tagumpay na iilang hari lamang ang nakaranas. Lumabas siya sa digmaan at nagwagi saanman. Dahil sa kanyang galing, naibalik sa Juda ang kaunting kaluwalhatian nito noong panahon nina David at Solomon. Nagtayo siya ng mga tore sa ilang para sa depensa, at sa gayon ay pinalawak ang kanyang mga hangganan; at humukay siya ng maraming balon para sa pampasigla at pagpapala. Masipag din siya sa

mapayapang gawain ng pagsasaka; isang taong natutuwang magbungkal ng lupa at paani-anihin ito ng magbibigay ng saya at pagkain. Ang sa kanya ay hindi bukid ng tamad na tinutubuan ng mga tinik at dawag, kundi bukid ng masipag na tumatanggap ng pagpapala mula sa Diyos.

Puno ng aral ang lahat ng ito at maaaring magsalita sa atin, tayong mga tinawag upang makipaglaban para sa pananampalataya sa mahirap na panahong ito. Gaya ni Uzias, kailangan tayong magmalasakit sa pagtatanggol ng Ebanghelyo. Tinatawag tayo na tumayo nang hindi natitinag para sa pananampalatayang minsan magpakailanman ay ibinigay sa mga banal. Kailangan tayong mapakain at maitayo sa mga salita ng wastong aral. Hindi ito panahon ng pagpapabaya o pagwawalang-bahala sa katotohanan ng Diyos, ang dakilang ipinagkatiwalang iyon sa atin. May mga kaaway sa bawat panig na nagsisikap na agawin sa atin ang ating nararapat na mana. Pero habang humahayo tayo nang may mapagpakumbabang pag-asa sa Panginoon, kumakain ng Kanyang Salita at nakatalaga sa Kanyang mga kapakanan, makatitiyak tayo ng tagumpay laban sa bawat kaaway.

Kinilala ni Uzias ang kahalagahan ng simulaing ipinahayag nang lumaon, “Sa panahon ng kapayapaan, maghanda para sa digmaan.” Kaya pinatibay niya ang Jerusalem at ang iba pang mga lungsod ng Juda. At naglaan siya ng imbakan ng pagkain sakaling kubkubin sila. Mayroon din siyang malaking hukbo na 307,500 lalaki, na pinamumunuan ng 2,600 magigiting at mahuhusay na pinuno; isang hukbo, ayon sa ating nababasa, “na nakikipagdigma na may malaking kapangyarihan, upang tulungan ang hari laban sa kaaway” (t. 13). Hindi rin magulong pulutong ang hukbong ito, kundi sanay na sanay at may

wastong kagamitan. Talagang mabibigo ang isang hukbong walang bala sa harap ng kaaway, at nakatatakot na marami sa hukbo ng Panginoon ngayon ang kulang na kulang sa sandatang panlaban sa kanilang mga espirituwal na kaaway. “Ang ating pakikibaka ay hindi laban sa laman at dugo,” sabi sa atin sa Efeso 6, “kundi laban sa masasamang espiritu sa mga kalangitan, sa mga namamahala sa sanlibutan ng kadilimang ito.” At upang makatayo laban sa kanila, kailangan natin ang buong kagayakan ng Diyos. Ang lahat ng ito ay tila ipinahihiwatig ng mga paghahandang ginawa ni Uzias upang wastong masangkapan ang kanyang malaking hukbo, kaya nagpatuloy siya mula sa tagumpay hanggang sa tagumpay sa masayang pag-asa sa Diyos.

Hindi natin alam kung ilang taon siyang nagpatuloy sa ganitong maka-Diyos at maayos na paraan; pero sa talatang 15 ay makikita natin ang biglang pagputol sa masayang talaan: “Siya’y kamangha-manghang tinulungan hanggang sa siya’y lumakas.” Habang maliit siya sa sarili niyang paningin, maipagkakatiwala sa kanya ng Diyos ang tagumpay; pero nang lumakas na siya, nakalimutan niya, sa isang paraan, na ang mga tagumpay ay hindi dahil sa sarili niyang galing at wala siyang anumang hindi niya tinanggap. “Ngunit nang siya’y lumakas, ang kanyang puso ay nagmataas sa kanyang ikapapahamak: sapagkat siya’y sumalangsang laban sa Panginoon niyang Diyos, at pumasok sa templo ng Panginoon upang magsunog ng insenso sa dambana ng insenso” (t. 16).

Maliwanag na may bagay na matagal nang kumikilos sa puso ni Uzias na hindi pa lumilitaw noon. Kahit ang mismong tagumpay niya ay nagpalago, sa isang antas, ng damdamin ng pagkakuntento sa sarili at ng hangaring itaas ang sarili. Kay

laking babala nito para sa bawat isa sa atin! Sino ang makapagtitiwala sa sarili niyang puso? Napakasama natin sa likas na pagkatao kaya kahit ang mismong pagpapala ng Diyos sa ating paglilingkod ay maaaring magpalaki lamang ng kapalaluan ng ating likas na puso, kung hindi natin dadaanan ang lahat ng bagay nang may pakikipag-isa sa Kanya na tumawag sa atin upang maglingkod sa mga banal na bagay. Kay daling makalimutan natin na wala tayong lakas, walang kapangyarihan, walang kakayahan sa ating sarili! “Kundi ang aming kakayahan ay mula sa Diyos, na siyang gumawa sa amin na may kakayahang mga ministro ng bagong tipan.” Kaya wala tayong dahilan para magmalaki sa anumang nagagawa natin, sapagkat hindi ba sinabi ng ating pinagpalang Panginoon, “Kung hiwalay sa Akin ay wala kayong magagawa”?

Pero nakalimutan ito ni Uzias. Sanay na sanay na siya sa tagumpay kaya tila umabot na siya sa puntong inaakala niyang anuman ang subukan niyang gawin ay tiyak na tama, at kikilalanin ng Diyos. Tiyak na alam niya na ang mga saserdote lamang ang may karapatang magsunog ng insenso sa Dakong Banal. Pero sinikap niyang agawin ang paglilingkod na ito ng saserdote kahit wala siyang karapatang gawin iyon. Na tinawag ng Diyos ang iba upang gawin ang isang bagay na wala siyang bahagi ay tila parang apdo at kapaitan sa mapagmataas na hari. Sa halip na makuntentong gamitin ang sarili niyang mga kaloob sa pagpapasakop sa Panginoon at punuin ang lugar na itinakda sa kanya, ang di-mapakali niyang likas ay nanabik na gawin ang ipinagbawal ng Diyos.

Walang-saysay ang pagsisikap ng saserdoteng si Azarias na ipakita sa kanya ang kanyang pagkakamali. Ayaw niyang magpakumbaba o mapigilan. Ipinahayag ng Diyos na walang

sinuman maliban sa pinahirang saserdote ang dapat lumapit upang maghandog ng insenso. Si Uzias ay hari pero hindi saserdote; kaya ang pagpupumilit na pumasok ay paghihimagsik laban sa Panginoon. Buong katapatang nagbabala at nakiusap si Azarias, at sinaway pa siya sa pangalan ni Jehova. Pero walang nangyari. Palibhasa'y mapagmataas, hindi siya mapakiusapan, kaya galit niyang dinampot ang isang insensaryo at itinuloy ang kanyang balak.

Saka namagitan ang Diyos. Habang ang hari, sa kanyang mapagmataas na pagsunod sa sariling kalooban, ay nagpupumilit na makihalubilo sa pangkat ng mga saserdote, lumitaw ang ketong sa kanyang noo! Sinaktan siya ng Panginoon, gaya nina Miriam at Gehazi bago sa kanya. Halos hindi na kailangan pang “itaboy siya” ng saserdote; sapagkat “siya rin naman ay nagmadaling lumabas,” nang mapagtanto niya sa kakila-kilabot na sandaling iyon kung kaninong kamay ang dumapo sa kanya.

Ang kautusan tungkol sa ketong sa Levitico 13 ay nagtatangi sa ketong ng katawan at ketong ng ulo. Kapwa ito tumutukoy sa kasalanan: ang una, sa kahalayan nito gaya ng mga pita ng laman; ang ikalawa, sa mas tusong anyo nito na hindi gaanong kasuklam-suklam sa mata ng tao, pero lalo pang kinasusuklanan ng Diyos—ang mga pita ng isip. Ito ang kaso ni Uzias. Nagmataas ang kanyang isip dahil sa kasaganaan. Kaya sinaktan siya sa ulo.

Hanggang sa araw ng kanyang kamatayan ay namuhay siyang nakabukod sa kapulungan ng Panginoon; nakahiwalay sa bahay ni Jehova. Nanatili siya hanggang wakas na isang malungkot na patotoo na ang Diyos ay hindi napabibiro. Siya ay pababanalin sa mga lumalapit sa Kanya.

Sinasabi sa atin na si Jotam, ang kanyang anak, ang namahala sa bahay ng hari, at humatol sa bayan ng lupain. Ibig sabihin, siyempre, habang buhay pa si Uzias at hindi na magampanan ang tungkulin ng hari dahil sa bunga ng kanyang kapangahasan at kahangalan, ginawang rehente ang kanyang anak at ito ang namahala sa gobyerno kapalit ng ama. Kung pakakawalan natin ang ating imahinasyon, maiisip natin si Uzias, may sakit at durog ang loob, nakaupo sa harap ng bahay na nakabukod kung saan siya nakatira bilang isang maruming ketongin, nakatanaw sa lungsod ng Jerusalem, at sinasabi sa sarili, “Doon sana ako; ako sana ang namamahala sa bayang ito; pinahiran ako bilang hari sa Israel. Pero heto ako, itinakwil, at lahat ng ito ay dahil sa sarili kong katigasan ng ulo at kahangalan.” O maaari pa nating isipin ang isang araw na nagmamartsa ang mga hukbo ng Israel papunta sa digmaan, pinangungunahan ni Jotam, ang Prinsipeng Rehente, habang nakatanaw si Uzias mula sa malayo, nadudurog ang puso sa dalamhati sa pag-iisip kung gaano siya kalubhang nabigo, at sumisigaw sa hapis, “Ako sana ang namuno sa mga hukbo ngayon; ako sana ang lumalabas laban sa mga kaaway ng Panginoon; pero dito ako dapat manatili bilang isang hindi sinang-ayunan ng Diyos, lubos na isinantabi, dahil nakalimutan ko na ang mga lumalakad sa kapalaluan ay kaya Niyang ibaba.” Isipin ninyo ang pagkabigo at ang kawalang idinulot sa buong Israel ng pagtitiwala sa sarili ng makapangyarihang haring ito. At habang iniisip natin ito, manginig tayo baka tayo man ay kailanganing patunayan balang araw ang katotohanan ng mga salitang, “Ang kapalaluan ay nauuna sa kapahamakan, at ang mapagmataas na espiritu ay nauuna sa pagkabuwal.”

Noong taon ng pagkamatay ni Uzias—habang nasa ilalim pa ng namamahalang kamay ng Diyos—nakita ni Isaias ang

Panginoon, gaya ng isinalaysay sa Isaias 6:1. Kay laking pagkakaiba ng saloobin ng dalawang taong ito. Ang isa, isang propeta, ay tumanggap sa lugar ng ketongin, tinakpan ang kanyang bibig at sumigaw, “Marumi!” Ang isa naman ay umangkin sa lugar ng isang banal na saserdote, padalus-dalos na pumasok sa harapan ng Diyos, at dahil doon ay naging ketongin! Inilibing siya sa parang ng mga libingan, pero hindi, sa palagay ko, sa mismong mga libingan ng mga hari, “sapagkat kanilang sinabi, Siya’y ketongin” (t. 23).

Ang kanyang maagang buhay ng pag-asa sa Diyos, ang kanyang kakila-kilabot na kabiguan, ang paghatol sa kanya at ang kanyang kamatayan ay pare-parehong maaaring magsalita nang malakas sa ating mga kaluluwa. O, sana’y magkaroon tayo ng biyaya na tularan ang kanyang mabubuting katangian at iwasan ang kanyang pagkakamali, upang sa gayon ay maingatan tayo sa kamay ng ating Diyos para sa pagpapala, at hindi na kailanganing mapasailalim sa Kanyang pamamahala dahil sa kapalaluan at pagsuway!

Kabanata 14: Ang Araw ng Panginoon, ang mga Pribilehiyo at Pananagutan Nito

Isang mensaheng ipinangaral sa Moody Memorial Church sa Ika-limampu't tatlong Anibersaryo ng Lord's Day Alliance.

Nais kong magsalita sa inyo ngayon tungkol sa “Ang Araw ng Panginoon, ang mga Pribilehiyo at Pananagutan Nito.”

Hihilingin kong buksan ninyo kasama ko ang tatlong bahagi ng Kasulatan, hindi talaga bilang mga teksto, kundi bilang panimula sa paksang ito.

Una, sa Exodo 20:8-11 ay mababasa natin: “Alalahanin mo ang araw ng sabbath upang ipangilin. Anim na araw kang magtatrabaho at gagawin mo ang lahat ng iyong gawain; ngunit ang ikapitong araw ay sabbath ng Panginoon mong Diyos: huwag kang gagawa ng anumang gawain, ikaw, o ang iyong anak na lalaki, o ang iyong anak na babae, o ang iyong aliping lalaki, o ang iyong aliping babae, o ang iyong mga hayop, o ang dayuhang nasa loob ng iyong mga pintuan: sapagkat sa anim na araw ay ginawa ng Panginoon ang langit at ang lupa, ang dagat, at ang lahat ng naroroon, at nagpahinga sa ikapitong araw: kaya pinagpala ng Panginoon ang araw ng sabbath, at pinakabanal ito.”

Sumunod, sa Apocalipsis 1:10: “Ako’y nasa Espiritu nang araw ng Panginoon.”

At ang ikatlong talata ay Roma 8:3, 4: “Sapagkat ang hindi magawa ng kautusan, dahil mahina ito sa pamamagitan ng laman, ay ginawa ng Diyos: sinugo Niya ang Kanyang sariling Anak sa anyo ng makasalanang laman, at dahil sa kasalanan (ibig sabihin, bilang handog para sa kasalanan), hinatulan Niya

ang kasalanan sa laman: upang ang katuwiran ng kautusan ay matupad sa atin, na hindi lumalakad ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu.”

May tatlong bagay na nais kong subukang ilahad sa inyo, ayon sa kakayahang ibibigay sa akin ng Panginoon. Una, nais kong ipakita kung ano ang itinuturo ng Kasulatan tungkol sa sabbath ng ikapitong araw, ang sabbath ng kautusan bilang alaala ng paglalang at tatak ng tipan ng kautusan na ginawa sa Israel sa Bundok Sinai. Pagkatapos, nais kong magsalita sa inyo tungkol sa Araw ng Panginoon, ang unang araw ng sanlinggo, isang alaala ng pagkabuhay na muli ng ating Panginoong Jesu-Cristo at tatak ng bagong tipan. At saka nais kong talakayin ang pananagutan ng Cristiano na tuparin ang lahat ng matuwid na hinihingi ng kautusan, kahit na siya mismo ay wala sa ilalim ng kautusan kundi nasa ilalim ng biyaya.

Kung gayon, una nating pag-usapan ang sabbath ng kautusan, o ang sabbath ng Lumang Tipan. Sa ikalawang kabanata ng Genesis ay sinasabi sa atin na tinapos ng Diyos ang gawain ng paglalang sa loob ng anim na araw at nagpahinga sa ikapitong araw, pinakabanal ito at tinawag itong sabbath. Iyon ang kapahingahan ng Diyos, ngunit agad itong nasira ng kasalanan. Hindi tiyak na sinasabi sa atin na ibinigay ng Diyos ang sabbath na iyon sa tao upang ipangilin. Maaaring ginawa Niya iyon, ngunit hindi sinasabi sa atin na ginawa Niya.

Ang sumunod na pagbanggit sa sabbath ay matatagpuan sa Exodo 16, nang lumipas na ang libu-libong taon at ang bayang Israel ay nailabas na mula sa Egipto at inakay ni Moises sa ilang. Dumaing sila sa Diyos para sa tinapay at binigyan Niya sila ng manna, at ipinaliwanag ni Moises na sa ikaanim na araw ay magbibigay ang Diyos ng dobleng dami ng manna, sapagkat

ang kasunod na araw ay sabbath. Walang anumang salita mula Genesis 2 hanggang Exodo 16 tungkol sa pagpapangilin ng sabbath hanggang sa pagbibigay ng kautusan sa Sinai, nang isinama ang utos tungkol sa sabbath sa sampung utos. Noon sinabi ng Panginoon, “Alalahanin mo ang araw ng sabbath upang ipangilin. Anim na araw kang magtatrabaho at gagawin mo ang lahat ng iyong gawain, ngunit ang ikapitong araw ay sabbath ng Panginoon mong Diyos.”

Dito ay malinaw na sinasabi sa atin na ang araw ng sabbath ay alaala ng paglalang at dapat itong ipangilin ng tao nang buong ingat hangga’t maaari. Hindi lamang dapat tumigil ang Israelita sa kanyang mga gawain sa araw na iyon, kundi hindi rin siya pinahihintulutang umupa ng ibang tao para gawin ang trabahong hindi niya puwedeng gawin. Hindi puwedeng magtrabaho siya o ang kanyang mga alipin. Bukod dito, itinakda ng Diyos na ang araw na iyon ay maging sabbath ng kapahingahan maging para sa mga hayop sa parang. Hindi siya pinahihintulutang pagtrabahuhin ang kanyang mga baka, ang kanyang mga kabayo, o alinman sa mga alagang hayop sa kanyang bukid sa araw na iyon. Ang sabbath ay ibinukod bilang panahon ng kapahingahan, ganap na kapahingahan, para sa tao at para sa hayop.

Kapag binuksan natin ang ika-31 kabanata ng aklat ding ito ng Exodo, malalaman natin na ang sabbath ay ibinigay lalo na sa isang bayan—ang Israel. Sa talata 13 ay mababasa natin:

“Magsalita ka rin sa mga anak ni Israel, na sabihin, Tunay na ipangingilin ninyo ang Aking mga sabbath: sapagkat ito’y tanda sa pagitan Ko at ninyo sa buong panahon ng inyong mga lahi; upang inyong makilala na Ako ang Panginoon na nagpapabanal sa inyo.”

May napakahigpit na mga patakaran kaugnay nito at may taimtim na babala ng paghatol kung may lalabag dito: “Ipangingilin nga ninyo ang sabbath; sapagkat ito’y banal sa inyo: ang bawat lumapastangan dito ay tiyak na papatayin: sapagkat ang sinumang gumawa ng anumang gawain sa araw na iyon, ang taong iyon ay ihihiwalay sa kanyang bayan. Anim na araw na gagawin ang gawain; ngunit ang ikapito ay sabbath ng kapahingahan, banal sa Panginoon: ang sinumang gumawa ng anumang gawain sa araw ng sabbath ay tiyak na papatayin. Kaya ipangingilin ng mga anak ni Israel ang sabbath, upang ingatan ang sabbath sa buong panahon ng kanilang mga lahi, bilang walang hanggang tipan. Ito’y tanda sa pagitan Ko at ng mga anak ni Israel magpakailanman: sapagkat sa anim na araw ay ginawa ng Panginoon ang langit at ang lupa, at sa ikapitong araw ay nagpahinga Siya at naginghawahan.”

Ngayon, ito ang mahalagang dapat mapansin: kahit saan sa Lumang Tipan ay hindi sinasabi sa atin na ang sabbath ng kautusan ay ibinigay sa mga Gentil sa paraang ibinigay ito sa naunang bayan ng Diyos, ang Israel, at na dapat nila itong ipangilin magpakailanman.

Buksan natin ang Deuteronomio 5:12-15, sapagkat may idinagdag doon na napakahalaga para sa tamang pagkaunawa sa araw na iyon: “Ipangilin mo ang araw ng sabbath upang pakabalanin ito, gaya ng iniutos sa iyo ng Panginoon mong Diyos. Anim na araw kang magtatrabaho at gagawin mo ang lahat ng iyong gawain: ngunit ang ikapitong araw ay sabbath ng Panginoon mong Diyos: huwag kang gagawa ng anumang gawain, ikaw, o ang iyong anak na lalaki, o ang iyong anak na babae, o ang iyong aliping lalaki, o ang iyong aliping babae, o

ang iyong baka, o ang iyong asno, o alinman sa iyong mga hayop, o ang dayuhang nasa loob ng iyong mga pintuan.”

Ang sinumang dayuhang nakikipamayan sa lupain ng Israel ay obligadong kilalanin ang sabbath ng Israel at umiwas sa anumang uri ng makalupang hanapbuhay kahit na siya mismo ay wala sa tunay na pakikipagtipan sa Diyos. “Upang ang iyong aliping lalaki at ang iyong aliping babae ay makapagpahinga rin gaya mo. At alalahanin mo na ikaw ay naging alipin sa lupain ng Egipto, at inilabas ka roon ng Panginoon mong Diyos sa pamamagitan ng makapangyarihang kamay at ng unat na bisig: kaya iniutos sa iyo ng Panginoon mong Diyos na ipangilin ang araw ng sabbath.”

Ngayon, pansinin ninyo ang isa pang dahilang ibinigay dito sa pagpapangilin ng sabbath. Sinasabi Niya sa Israel, “Inilabas ka roon ng Panginoon mong Diyos sa pamamagitan ng makapangyarihang kamay, iniligtas ka sa pagkaalipin sa Egipto; kaya iniutos sa iyo ng Panginoon mong Diyos na ipangilin ang araw ng sabbath.” Kaya sa isang natatanging paraan, ang sabbath noong una ay tanda ng pagliligtas ng Diyos sa Israel mula sa kanilang pagkaalipin.

Marami pa tayong mabubuksang talata sa Lumang Tipan kung saan idinidiin ng Panginoon ang kahalagahan ng tamang pagpapangilin sa araw na ito, ngunit kuntento na ako sa isa pang bahagi ng Lumang Tipan bago tayo bumaling sa Bagong Tipan. Isaia 58:13, 14 (at tandaan ninyo na ang Diyos ay nagsasalita pa rin sa bansang Israel): “Kung iiwas mo ang iyong paa sa sabbath, sa paggawa ng iyong kaluguran sa Aking banal na araw; at tatawagin mong kaluguran ang sabbath, ang banal ng Panginoon, na marangal; at pararangalan mo Siya, na hindi ginagawa ang iyong sariling mga lakad, ni hinahanap ang iyong

sariling kaluguran, ni sinasalita ang iyong sariling mga salita: kung magkagayo'y malulugod ka sa Panginoon; at pasasakayin kita sa matataas na dako ng lupa, at pakakainin kita ng mana ni Jacob na iyong ama: sapagkat ang bibig ng Panginoon ang nagsalita nito.”

Ang espirituwal at makalupang mga pagpapala ng Israel ay nakatali sa pagkilala nila na ang isang araw sa bawat pito ay pag-aari ng Diyos, at hindi nila dapat gamitin kailanman ang araw na iyon para sa sarili nilang kaluguran o sa sarili nilang kapakanan o sa pagtatrabaho para sa makalupang mga bagay, kundi dapat nilang ilaan ito nang buo sa Diyos at gawin itong araw ng kapahingahan at pagsamba.

Hindi kailanman ibinigay ng Diyos ang sabbath para maging pabigat sa tao ang pagpapangilin nito, kundi ibinigay Niya ito dahil sa Kanyang pag-ibig sa Kanyang bayan at dahil sa kabutihang idudulot nito sa kanila; kaya kapag binuksan natin ang Ebanghelyo ni Marcos, maririnig natin ang ating Panginoong Jesus na nagsasalita tungkol sa sabbath sa ganitong paraan, sa mga talata 27, 28 ng ikalawang kabanata: “Ang sabbath ay ginawa para sa tao, at hindi ang tao para sa sabbath: kaya ang Anak ng Tao ay Panginoon din ng sabbath.”

Siya na nakatayo sa gitna nila, na dumating sa biyaya upang iligtas sila—ang Panginoong Jesu-Cristo—ay nagpahayag na Siya ay Panginoon maging ng araw ng sabbath. Ngayon, napakamakahulugan ng pananalitang iyan, lalo na kapag nakita natin na pagkatapos ng kamatayan at pagkabuhay na muli ng ating Panginoong Jesu-Cristo, unti-unting lumilitaw sa unahan ang ibang araw at ang sabbath ng ikapitong araw ng Israel ay lalong napupunta sa likuran. Bakit ganoon? Sapagkat ang Anak ng Tao ay Panginoon maging ng araw ng sabbath, at sa ilalim

ng bagong dispensasyon ay may kapamahalaan Siyang isantabi ang sabbath ng ikapitong araw ng Israel at magdala ng isang lubos na bagong araw na may lubos na ibang mensahe. At sa unang kabanata ng Apocalipsis ay maririnig natin si Apostol Juan, nang siya ay ipatapon sa Pulo ng Patmos dahil sa patotoo ni Jesus, na nagsasabing, “Ako’y nasa Espiritu nang Araw ng Panginoon.”

Ngayon, ang katagang ito—ang Araw ng Panginoon—ay hindi kapareho, at hindi rin pareho ang kahulugan, ng sabbath ng Israel. Ito ay isang lubos na bagong araw. Ito ay araw na lalong nagsasalita tungkol sa tagumpay ng ating Panginoon laban sa kamatayan. May mga nag-aakala na ang araw ng Panginoon (the day of the Lord) at ang Araw ng Panginoon (the Lord’s Day) ay iisa ang kahulugan. Kung ang “Lord’s Day” sa orihinal ay nasa anyong paari, maaaring totoo iyon, ngunit hindi ganoon. Ang salitang isinalin na “Lord’s” dito ay talagang anyong pang-uri, *Kuriakos*, at kung isasalin mo ito nang literal sa Ingles ay kailangan mong isalin itong “Lordian” day, o gaya ng sasabihin ng iba, “Lordly” day—ang araw na makapanginoon.

Kung kukuha tayo ng salita mula sa Latin, ganito natin ito isasalin—“Ako’y nasa Espiritu nang Dominican day (araw na Dominikal),” at ang araw na Dominikal ay ang araw ng pag-alaala sa pagkabuhay na muli ng ating Panginoon mula sa mga patay.

Ang “araw ng Panginoon” ay isang araw na darating pa, kung kailan babangon ang Diyos upang hatulan ang mga bansa sa katuwiran, at saklaw nito hindi lamang ang aktuwal na pagbubuhos ng mga paghatol bago itatag ang kaharian, kundi ang buong panahon ng kaharian, na tinatawag nating Milenyo.

Ngunit ang “Araw ng Panginoon,” mula pa sa pinakaunang mga araw ng iglesyang Cristiano, ay inunawang nangangahulugan ng araw pagkatapos ng sabbath ng mga Judio. Karaniwan nang maririnig sa isang uri ng mga tagapagturo—ang tinutukoy ko ay ang mga taong may mabuting hangarin na tinatawag na Seventh-day Adventists—na ang Iglesya Katolika Romana raw ang naglipat ng sabbath mula Sabado tungo sa Linggo. O sinasabi nila na si Constantine the Great raw ang unang naglipat ng sabbath sa unang araw ng sanlinggo. Ang Iglesya Katolika Romana, gaya ng pagkakakilala natin dito ngayon, ay hindi pa umiiral noong panahon ni Constantine. Ang unang obispo ng Roma na umangkin ng pangkalahatang pamumuno sa Iglesya ay nabuhay sa pasimula ng ikapitong siglo, at si Constantine ay nabuhay at namatay noong ikaapat na siglo. Totoong-totoo na naglabas si Constantine ng isang kautusan na nag-uutos na ang mga Cristianong alipin at mga Cristianong lingkod ay palayain sa kanilang trabaho sa tinatawag niyang “ang dakila at kagalang-galang na araw ng Araw,” upang makapagtipon sila para sa pagsambang Cristiano. Ngunit kinikilala lamang ni Constantine ang isang bagay na kilalang-kilala na sa loob ng dalawa’t kalahating siglo bago pa siya.

Nais kong ibigay sa inyo, nang maikli hangga’t maaari, ang mga patotoo ng ilang unang Cristianong manunulat. Si Ignatius, na nabuhay at namatay ilang taon lamang pagkamatay ni Apostol Juan, ay nagsasalita tungkol sa mga Cristiano bilang “hindi na nagpapangilin ng Sabbath, kundi namumuhay ayon sa buhay ng Panginoon, na sa pamamagitan nito ay muling sumibol ang ating buhay sa pamamagitan Niya.” Hindi nila ipinangingilin ang Sabado, ang sabbath ng mga Judio, kundi ang araw na

ipinangingilin nila ay ang araw na nagsasalita tungkol sa buhay ng Panginoon na lumabas mula sa libingan.

May isang sulat na tinatawag na “The Epistle of Barnabas,” na maaaring hindi siya ang sumulat, ngunit anuman ang kaso ay kumakalat na noong mga a.d. 120, wala pang dalawampu’t limang taon pagkamatay ni Apostol Juan, at sinasabi ng sulat na ito: “Ang inyong mga Sabbath ngayon ay hindi kalugod-lugod sa akin, kundi ang ginawa ko nang bigyan ko ng kapahingahan ang lahat ng bagay ay gagawin kong pasimula ng ikawalong araw... iyon ang pasimula ng ibang sanlibutan. Kaya naman ipinangingilin din namin nang may kagalakan ang ikawalong araw, ang araw na muling nabuhay si Jesus mula sa mga patay.” Ito ang patotoo ng isang Cristianong manunulat dalawampu’t limang taon matapos lisanin ng huli sa mga apostol ang mundong ito, at sinasabi nito sa atin kung ano ang kaugalian noon sa unang iglesya.

Mayroon ding isang manuskritong tinatawag na “Teaching of the Apostles,” na nagmula rin noong 120 A.D., o, gaya ng palagay ng ilang iskolar, mas maaga pa roon. “Ngunit sa sariling araw ng Panginoon ay magtipon kayo, at magpira-piraso ng tinapay at magpasalamat.” Napakamakahulugan niyan, lalo na dahil sa Mga Gawa 20:7 ay mababasa natin: “At nang unang araw ng sanlinggo, nang magkatipon ang mga alagad upang magpira-piraso ng tinapay, si Pablo ay nangaral sa kanila, na handa nang umalis kinabukasan; at ipinagpatuloy niya ang kanyang pananalita hanggang hatinggabi.” At ang lumang sulating ito, na nagmula pa sa pinakapasimula ng panahong Cristiano, ay tinawag ang araw na iyon na “ang sariling araw ng Panginoon,” kaya natutulungan tayong maunawaan kung ano

ang pagkaunawa ng unang iglesya sa mga salita ni Juan sa unang kabanata ng aklat ng Apocalipsis.

Marami pang ibang halimbawa ang maaaring banggitin, gaya nina Gregory, Nazianzen, Melito ng Sardis—na lahat ay sumulat bago ang a.d. 170—na gumamit ng pananalitang “ang Araw ng Panginoon” bilang pagtukoy sa unang araw ng sanlinggo, at sinasabi nila sa atin na iyon ang araw na nagtitipon ang mga Cristiano upang luwalhatiin ang Diyos at sambahin ang Panginoong Jesu-Cristo.

Si Justin Martyr, na nabuhay mula mga a.d. 100-167, na sumulat noong mga a.d. 147, mga limampung taon matapos isulat ang Ebanghelyo ni Juan, ay nagsasabi nito: “Sa araw na tinatawag na Linggo, ang lahat ng nakatira sa mga lungsod o sa lalawigan ay nagtitipon sa iisang lugar, at binabasa ang mga alaala ng mga Apostol o ang mga sinulat ng mga propeta, hangga’t pinahihintulutan ng oras; pagkatapos, kapag tumigil na ang tagabasa, ang nangungulo ay nagtuturo nang pasalita at nanghihiikayat na tularan ang mabubuting bagay na ito.

Pagkatapos ay sabay-sabay kaming tumatayo at nananalangin, at gaya ng sinabi namin kanina, kapag natapos na ang aming panalangin, dinadala ang tinapay at alak at tubig, at ang nangungulo ay gayundin naghahandog ng mga panalangin at pasasalamat... tumutulong sa mga ulila at mga balo... at sa lahat ng nangangailangan. Ngunit ang Linggo ang araw na ginaganap namin ang aming sama-samang Kapulungan, sapagkat ito ang unang araw ng sanlinggo kung kailan ang Diyos... ay lumikha ng sanlibutan; at si Jesu-Cristo na ating Tagapagligtas ay muling nabuhay mula sa mga patay sa araw ding iyon.”

Sapat na ang mga ito upang ipakita na wala talagang katotohanan ang pahayag na ang unang iglesya ay patuloy na

nagpangilin ng sabbath ng mga Judio hanggang, halimbawa, sa panahon ni Constantine the Great o hanggang sa bumangon ang Iglesya Katolika Romana at palitan ang araw. Mula pa sa pinakapasimula ay kinilala ng mga mananampalataya ang araw ng pagkabuhay na muli ng ating Panginoong Jesus bilang araw na, sa iglesyang Cristiano, ay pumalit sa sabbath ng mga Judio. Tiyak na dapat itong magsalita sa atin, sapagkat sinasabi sa atin sa bahaging binasa ko mula sa Sulat sa mga taga-Roma na “ang hindi magawa ng kautusan, dahil mahina ito sa pamamagitan ng laman (ibig sabihin, hindi kayang pilitin ng kautusan ang puso ng tao na sumunod), ay ginawa ng Diyos: sinugo Niya ang Kanyang sariling Anak sa anyo ng makasalanang laman, at dahil sa kasalanan (bilang handog), hinatulan Niya ang kasalanan sa laman: upang ang katuwiran ng kautusan ay matupad sa atin, na hindi lumalakad ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu.”

Sa ilalim ng kautusan ay kinilala ng Diyos na kailangan ng tao ang isang araw na pahinga sa bawat pito para sa kanyang katawan, at kinilala Niya na maging ang hayop sa parang ay kailangang magpahinga ng isang araw sa bawat pito; ngunit higit pa ryan, kinilala Niya na kailangan ng tao ang isang panahon na maaari siyang lumayo sa lahat ng makalupang gawain, sa lahat ng makamundong layunin at hangarin, at ituon ang kanyang kaluluwa sa mga espirituwal na katotohanan; kaya sinabi Niya sa Israel, “Ngayon, kung mag-iingat kayo sa pagpapangilin ng Aking banal na araw, kung gagamitin ninyo ang araw na ito sa paraang iniutos Ko, darating sa inyong mga kaluluwa ang ginhawa at pagpapala, at pauunlarin Ko kayo sa makalupang mga bagay.”

Nakalulungkot para sa ating mga Cristiano, dahil wala na tayo sa ilalim ng kautusan kundi nasa ilalim ng biyaya, kung mangangatwiran tayo nang ganito: “Buveno, yamang ang sabbath ng mga Judio ay inalis na sa krus ni Cristo, at sinasabi ng Salita ng Diyos, ‘Kaya huwag kayong hatulan ninuman sa pagkain, o sa inumin, o tungkol sa isang banal na araw, o sa bagong buwan, o sa mga araw ng sabbath,’ kung gayon ay puwede nang balewalain lubos ng mga Cristiano kung paano gagamitin ang araw na pumalit sa sabbath ng mga Judio.” Kung kinalugdan ng Diyos noong una na ituon ng Kanyang bayan ang kanilang isip sa mga espirituwal na katotohanan isang araw sa bawat pito, makapagpapasalamat tayo sa Kanya na mayroon tayong ganitong pribilehiyo sa ilalim ng bagong dispensasyong ito, at sa ganito natutupad ang katuwiran ng kautusan sa atin na hindi lumalakad ayon sa laman kundi ayon sa Espiritu. Ang ibig sabihin nito ay hindi na dapat tayong maging pabaya ngayon sa pagpapangilin ng Araw ng Panginoon, kundi buong galak at pasasalamat nating ibigay sa Diyos ang ikapitong bahagi ng ating panahon sa natatanging paraang ito; na sabihin natin sa araw na ito na nagtagumpay ang ating Tagapagligtas laban sa kamatayan: “Ito ang araw na ginawa ng Panginoon; tayo’y magagalak at matutuwa rito.”

Ipakita mo sa akin ang isang Cristianong pinaglalaruan lamang ang mga pribilehiyo ng Araw ng Panginoon, na ginagamit ang Araw ng Panginoon para lamang sa sarili niyang makasariling kaluguran, na itinatuturing itong araw para sa pamamasyal sa labas, araw para sa mga libangan, at araw para sa mga piknik (gaya ng ginagawa ng marami kapag pinipili nilang sundin ang sarili nilang likas na hilig), at ipakikita ko sa iyo ang isang Cristianong hindi lumalago sa biyaya ng ating Panginoong

Jesu-Cristo, at hindi ginagamit ng Diyos sa paghahatid ng mahahalagang kaluluwa sa Tagapagligtas.

Ipakita mo sa akin ang isang Cristianong maingat na ginagamit ang mga oras ng unang araw ng sanlinggo, hangga't kaya niya, ayon sa itinakda ng Diyos, na sinisikap gamitin ang panahong iyon bilang pagsunod sa Salita upang makipagtipon sa kanyang mga kapwa Cristiano para sa panalangin at papuri at pagpapatotoo ng Salita, at ipakikita ko sa iyo ang isang lumalagong Cristiano na umuunlad sa espirituwal, at isang Cristianong pauunlarin ng Diyos sa makalupang mga bagay habang hinahanap niya muna ang kaharian ng Diyos at ang Kanyang katuwiran.

Alam kong karaniwan nang sinasabi ng mga tao ngayon, “Ay, ewan ko kung bakit kailangan pa nating magtipon sa simbahan para sambahin ang Diyos. Hindi ba natin Siya puwedeng sambahin sa kalikasan; hindi ba puwedeng manatili na lang tayo sa bahay at sambahin Siya habang nagpapahinga ang ating katawan, nang hindi nakikipagtipon sa bayan ng Diyos?” Ngunit nakakalimutan natin na iniutos sa atin ng Kasulatan: “Huwag nating pabayaang ang ating sama-samang pagtitipon, gaya ng kaugalian ng iba; kundi magpalakasan tayo ng loob: at lalo pa ngayong nakikita ninyong papalapit na ang araw,” ibig sabihin, ang araw ng pagdating ng ating Tagapagligtas.

Naniniwala ako na isa sa mga pangunahing kasamaan sa ating panahon ay ang lumalaking pagwawalang-bahala sa Araw ng Panginoon. Saanman tayo tumingin ay nakikita natin ang sanlibutan na ginagamit ang araw na iyon para lamang sa kaluguran at kahangalan. At kayong narito sa America, na marahil ay natutuksong maging pabaya sa pagpapahalaga sa mga pribilehiyo nito, kailangan lamang ninyong maglakbay sa

kabila ng dagat patungong France, o sa alinmang bansa sa Europe pag-alis ninyo sa Great Britain, maliban sa Scandinavia at Holland, at makikita ninyo kung paano ginagamit ng mga lalaki at babae ang unang araw ng sanlinggo sa kaluguran at kahangalan nang walang anumang pagkilala sa banal na katangian nito, at sa palagay ko ay mauunawaan ninyo noon ang mga pribilehiyong mayroon tayo rito.

Makapagpapasalamat tayo sa Diyos na, sa pangkalahatan, ay ibinubukod ng mga pinuno at mga may kapangyarihan ang isang araw bilang araw ng pahinga, ngunit nasa atin bilang mga Cristiano kung gagawin natin itong araw ng pagsamba at araw ng paglilingkod Cristiano.

Natitiyak kong may mga taong makababasa nito na lumaki sa mga tahanang Cristiano at tinuruang ipangilin ang unang araw ng sanlinggo, at ang pinakapasimula ng isang buhay ng kasalanan at ng paglayo sa Diyos ay dumating nang sila ay naging pabaya at walang pakialam sa paggamit ng unang araw ng sanlinggo. Ang ilan sa inyo ay tandang-tanda pa noong una kayong nangahas na gamitin ang Araw ng Panginoon para sa isang piknik siguro, o para lumabas sa probinsiya at magsaya. Naaalala ninyo kung paano kayo inusig ng inyong budhi noong una. Ngunit tila walang nangyari, at sa sumunod na pagkakataon ay mas madali nang gamitin ang araw sa ganoong paraan, at di-nagtagal ay nawalan na kayo ng pagpapahalaga sa lahat ng banal at sa lahat ng may kinalaman sa pagkilala sa Diyos sa inyong buhay. Marami sa inyo ang naligtas na mula noon, o naibalik na sa Diyos. Ngayon, tiyakin ninyo na ang katuwiran ng kautusan ay natutupad sa inyong buhay, habang lumalakad kayo hindi ayon sa laman, kundi ayon sa Espiritu.

Isa pang kaisipan: Ang sabbath noong una ay may pagtingin sa nakaraan. Lumilingon ito sa paglalang at sa tipan ng Diyos sa Bundok Sinai, at sa pagliligtas sa Israel mula sa lupain ng Egipto; ngunit mayroon din itong pagtingin sa hinaharap. Ang sabbath ay larawan. Ito ay larawan ng bagay na ngayon, sa pamamagitan ng biyaya, ay naidulot na ng natapos na gawain ng Panginoong Jesus, sapagkat mababasa natin, “Kaya may natitira pang kapahingahan para sa bayan ng Diyos”—isang kapahingahan, o isang pagpapangilin ng sabbath. Ang sabbath noong una ay dumarating *pagkatapos* ng anim na araw ng pagpapagal. Ang Araw ng Panginoon ay kapahingahan *bago* mo simulan ang sanlinggo ng pagpapagal. Ngunit ang tao ay nagpapagal, nagtatrabaho, sa buong paglipas ng mga taon, at ngayon ay lumalapit sa kanya ang Panginoong Jesu-Cristo at nagsasabi, “Ako ang tunay na Sabbath; gusto mo ba ng kapahingahan? Lumapit kayo sa Akin, kayong lahat na nahihirapan at nabibigatang lubha, at kayo’y bibigyan Ko ng kapahingahan.” Kung nais mong matagpuan ang tunay na kapahingahan ng sabbath para sa iyong kaluluwa, sa Panginoong Jesu-Cristo mo lamang ito matatagpuan. Sinubukan mo na ang ibang mga bagay, bumaling ka na sa mga iniaalok ng sanlibutan, ngunit hindi mo kailanman natagpuan ang kasiyahan ng puso, at hindi mo ito matatagpuan kailanman. Wala pang sinumang nakatagpo nito. Ang sanlibutang ito ay hindi kailanman nakapagbigay-kasiyahan sa sinumang lalaki o babae na nabuhay para rito, at makatitiyak ka na hindi ka rin nito masisiyahan kailanman. Ngunit kung matitipon lamang natin sila, makakukuha tayo ng mga patotoo mula sa literal na milyun-milyong tao na nagsasabing nang lumapit sila kay Jesus, nang magtiwala sila sa Kanya at tanggapin Siya bilang Tagapagligtas, pumasok sila sa

kapahingahan ng sabbath; natagpuan nila ang kapayapaan ng puso, natagpuan nila ang katahimikan ng espiritu, natagpuan nila ang kagalakan ng kaluluwa, na hindi nila kailanman natagpuan sa sanlibutan. Oo, may natitira pang kapahingahan ng sabbath para sa bayan ng Diyos.

Kabanata 15: Ang Tala sa Umaga at ang Araw ng Katuwiran

Apocalipsis 22:16-21

Nagtatapos ang Lumang Tipan sa mabibigat na salitang ito: “Baka Ako’y dumating at sumpain ang lupa.” “Sumpa” ang huling salita ng Lumang Tipan, sapagkat iyon lamang ang kayang idulot ng Kautusan sa tao. “Sumpain ang bawat isang hindi nananatili sa lahat ng bagay na nasusulat sa aklat ng kautusan, upang gawin ang mga iyon” (Galacia 3:10). Pero ang Bagong Tipan ay nagtatapos sa mga salitang, “Ang biyaya ng ating Panginoong Jesu-Cristo ay sumainyo nawang lahat. Amen.”

Napakaangkop na inayos ito ng Espiritu Santo nang ganito: pagdating natin sa dulo ng Kasulatan, ang huling tinig na maririnig natin ay ang tinig ng ating minamahal na Tagapagligtas. Pansinin ninyo kung paano Niya kinakausap ang Kanyang bayan, gamit ang Kanyang personal na pangalang “Jesus” na ibinigay sa Kanya nang Siya’y isilang dito sa lupa. Bago pa Siya isinilang, sinabi ng anghel, “Tatawagin mo ang Kanyang pangalan na Jesus, sapagkat ililigtas Niya ang Kanyang bayan sa kanilang mga kasalanan.” Para sa atin, natatangi ang pangalang Jesus, pero hindi ito kakaiba sa mga Hebreo. Ang pangalang “Josue” ay ang anyong Hebreo ng salitang ito; sa Griego naman ay “Iesous,” o sa ating pagbigkas, “Jesus.” Ang ibig sabihin ng Josue ay “si Jehova ang Tagapagligtas.” Sinasabi ng pangalang iyon kung sino Siya at kung ano Siya. Nang lumaki Siya rito sa lupa, dala Niya ang pangalang iyon. Siya si Jesus sa pagawaan ng karpintero. Siya si Jesus habang nilalakad Niya ang mga burol at mga lambak ng

Galilea, Samaria at Judea, ipinangangaral ang Ebanghelyo.
Nang Siya'y nakabitin sa punungkahoy,

*“Isinulat nila ang pangalang iyon sa itaas Niya,
Upang malaman ng lahat ang dahilan kung bakit tayo
Magpakailanma'y dapat umibig sa Kanya.”*

Nag-utos si Pilato, at ginawa ang isang karatula sa wikang Hebreo, Griego at Latin na nagsasabing, “Ito si Jesus, ang Hari ng mga Judio.” Sinadya iyon ni Pilato bilang isang mapait na biro, sapagkat kinasusuklaman ng mga tao ang titulong iyon; pero para na ring sinabi ni Pilato, “Kaya ko ipinapapako sa krus ang Taong ito ay dahil sinisikap Niyang mag-udyok ng paghihimagsik laban kay Cesar, at ipinapahayag Niya ang Kanyang sarili na Hari.”

Nang Siya'y bumangon mula sa mga patay at umakyat sa kanang kamay ng Diyos, sinasabi sa atin na itinakda ng Ama na “sa pangalan ni Jesus ay lumuhod ang bawat tuhod, ng mga nasa langit, at ng mga nasa lupa, at ng mga nasa ilalim ng lupa” (Filipos 2:10). Kasama pa ryan pati ang mga nasa kailaliman. “At upang ipahayag ng bawat dila na si Jesu-Cristo ay Panginoon, sa ikaluluwalhati ng Diyos Ama” (Filipos 2:11).

Sinasabi ng apostol, “Nakikita natin si Jesus, na ginawang mababa nang kaunti kaysa sa mga anghel dahil sa pagdurusa ng kamatayan, na pinutungan ng kaluwalhatian at karangalan” (Hebreo 2:9). Ngayon, nang kausapin Niya ang sarili Niyang bayan sa huling pagkakataon bago Siya bumaba upang tawagin tayo na makasama Niya, sinabi Niya, “Akong si Jesus ay nagsugo ng Aking anghel upang magpatotoo sa inyo ng mga bagay na ito para sa mga iglesya” (Apocalipsis 22:16). “Akong si Jesus”—si Jehova ang Tagapagligtas.

Si John Hamilton, ang aktor na naligtas, ay mahilig gawing akrostiko ito: “Jesus Exactly Suits Us Sinners” (Si Jesus ay Saktong-sakto para sa Ating mga Makasalanan). Ang limang unang titik ay bumubuo ng “Jesus.” Natuklasan mo na ba iyan? Tumakbo ka na ba sa Kanya bilang isang kawawang makasalanan?

“Tapat ang pananalitang ito, at karapat-dapat tanggapin ng lahat, na si Cristo Jesus ay naparito sa sanlibutan upang iligtas ang mga makasalanan, na ako ang pinakapangulo,” sabi ni Pablo. Kaya ang pinakapangulo ng mga makasalanan ay nasa Langit na, at puwedeng sumunod sa likuran niya ang lahat ng iba pa kung gugustuhin lang nila.

Ang Apocalipsis, bagaman karamihan ng sinasabi nito ay tungkol sa mga mangyayari pagkaalis na ng Iglesya, ay siya pa ring huling mensahe ng Diyos sa mga iglesya. Para ito sa Kanyang Iglesya sa panahong ito, upang maiayos nila ang kanilang pamumuhay ngayon habang tinatanaw ang darating na araw na iyon. Kapag nauunawaan ko kung ano ang darating, natutulungan akong magkaroon ng tamang saloobin sa sanlibutang ito sa kasalukuyan.

“Ako ang Ugat at ang Supling ni David,” sabi ni Jesus (Apocalipsis 22:16). “Ako ang Ugat ni David”—ibig sabihin, si David ay nagmula sa Kanya. Iyan ay titulo ng pagka-Diyos —“Ako ang Ugat ni David.” Umiral si David dahil sa makapangyarihang kapangyarihan ni Jesus. Siya ang Maylalang kay David. Pero idinagdag Niya, “Ako ang Supling ni David.” Bilang Diyos, si David ay nagmula sa Kanya; pero bilang Tao, Siya ay nagmula kay David. Si Maria ay tuwirang inapo ni David sa pamamagitan ng anak nitong si Natan, at si Jose ay tuwirang inapo ni David sa pamamagitan ng isa pang anak, si Solomon.

“Ako ang... maningning na Tala sa Umaga” (Apocalipsis 22:16). Ano ba ang tala sa umaga? Ito ang tagapagbalita ng buhang-liwayway. Sinasabi nito sa atin ang tungkol sa Panginoong Jesus bilang Siyang Darating. Sinasabi ni Pedro na dapat nating pahalagahan ang salita ng hula sapagkat ito’y nagniningning na parang ilaw sa isang madilim na dako. Dapat natin itong ingatan sa ating puso hanggang sa sumikat ang Tala sa Umaga. Si Jesus ang Tala sa Umaga—ang maningning na Tala sa Umaga. Hindi na magtatagal at Siya’y magniningning sa kaluwalhatian—tahimik, payapa, napakaganda—upang ibalita ang darating na araw.

Hindi ganyan inilalarawan ang Ikalawang Pagparito sa Lumang Tipan, at hindi rin palagi sa Bagong Tipan. Sa Malakias, matapos ilarawan ang nakakatakot na mga bagay na mangyayari sa lupa sa panahon ng Malaking Kapighatian, na nasa pagitan ng pagdagit sa mga banal at ng pagpapakita ni Jesus sa Kanyang kaluwalhatian, sinasabi ng Espiritu ng Diyos, “Sa inyo na natatakot sa Aking pangalan ay sisikat ang Araw ng Katuwiran, na may kagalingan sa Kanyang mga pakpak” (Malakias 4:2). Ang ating Panginoong Jesu-Cristo ay darating bilang Araw ng Katuwiran upang pawiin ang lahat ng ulap ng kasalanan dito sa lupa at pasimulan ang paghahari ng walang-hanggang katuwiran.

“Narito, isang hari ang maghahari sa katuwiran” (Isaias 32:1). “Sa kanyang kaarawan ay giginhawa ang matuwid; at saganang kapayapaan hanggang sa mawala ang buwan” (Awit 72:7). “Ang lupa ay mapupuno ng kaalaman ng kaluwalhatian ng Panginoon, gaya ng tubig na tumatakip sa dagat” (Habakuk 2:14). Ganyan tinuruan ang bayang Israel na hintayin Siya. Iyan ang aspeto ng Kanyang pagdating na inihaharap sa Mateo,

Marcos at Lucas; halos lahat ng sinasabi nila ay tungkol sa muli Niyang pagparito bilang Araw ng Katuwiran upang itatag ang kaharian; ibig sabihin, ang pagdating ng Anak ng Tao. Ang katawagang iyon ay laging tumutukoy sa pagparito Niya sa lupa.

Pero sa Ebanghelyo ni Juan, may iba pang aspeto ng Kanyang pagdating. Noong huling gabi bago Siya pumunta sa Halamanan ng Kapighatian, habang nakapaligid sa Kanya ang Kanyang mga alagad, nagbabala Siya na isa sa kanila ang magkakanulo sa Kanya; at nang ipahayag ni Pedro na siya ay hindi kailanman magkukulang sa pagsunod kay Jesus kundi ibibigay pa ang buhay niya para sa kanyang Panginoon, sinabi sa kanya ng Panginoon, “Hindi titilaok ang manok hanggang sa Ako'y maikaila mo nang makatlo” (Juan 13:38). Kasunod agad nito, idinagdag ni Jesus, “Huwag mabagabag ang inyong puso: kayo'y nananampalataya sa Diyos, manampalataya rin kayo sa Akin.” Napansin mo ba kung paano sumunod ang mga salitang ito sa sinabi Niya kay Pedro? Alam ni Jesus kung gaano kadurog ang puso ni Pedro matapos niyang ikaila ang kanyang Panginoon, at kung paano siya lalabas sa dilim at iiyak nang buong pait; alam Niya kung ano ang mararamdaman ni Pedro kapag naunawaan na niya ang kakila-kilabot na bagay na nagawa niya. Kaya sinabi Niya, “Kahit na ganoon, huwag kang mabagabag: nananampalataya ka sa Diyos, manampalataya ka rin sa Akin. Nananampalataya ka sa Diyos kahit hindi mo Siya nakikita; manampalataya ka rin sa Akin kapag hindi mo na Ako nakikita. Kapag wala na Ako rito nang personal upang umaliw at tumulong, manampalataya ka sa Akin, magtiwala at umasa ka sa Akin. Sa bahay ng Aking Ama ay maraming tahanan—maraming tirahan, maraming pahingahan para sa inyo. Ako'y paroroon upang ipaghanda kayo ng lugar. At kung Ako'y

pumaroon at maipaghanda Ko kayo ng lugar, Ako'y babalik at kayo'y tatanggapin Ko sa Aking sarili; upang kung saan Ako naroroon, kayo rin ay naroon” (Juan 14:3). Walang ganito sa Mateo, Marcos o Lucas. Walang anumang pahiwatig sa mga Ebanghelyong iyon na ang unang mangyayari kaugnay ng Ikalawang Pagparito ay ang pagkuha Niya sa Kanyang sariling bayan upang makasama Niya sa Langit. Ito ay isang bagong pahayag, isang bagong paglalahad ng katotohanan, ang pagbubukas ng isang napakahalaga at napakagandang bagay na hindi pa nila narinig kailanman.

Ito ang aspeto ng Kanyang pagdating na ipinaliwanag ni Pablo sa pamamagitan ng Espiritu Santo. Ginamit siya upang lalo pang buksan ito. Sinabi niya, “Ang Panginoon din ang bababang mula sa langit, na may isang sigaw, may tinig ng arkanghel, at may pakakak ng Diyos; at ang mga patay kay Cristo ay unang magsisibangon: kung magkagayo'y tayong nangabubuhay, na nangatitira, ay aagawing kasama nila sa mga alapaap, upang salubungin ang Panginoon sa hangin: at sa ganito'y sasa Panginoon tayo magpakailanman” (1 Tesalonica 4:16). Si Pablo ang nagsasabi sa atin, “Narito, sinasabi ko sa inyo ang isang hiwaga: hindi tayong lahat ay mangatutulong, nguni't tayong lahat ay babaguhin, sa isang sandali, sa isang kisap-mata, sa huling pagtunog ng pakakak. Sapagkat tutunog ang pakakak, at ang mga patay ay bubuhaying walang kasiraan, at tayo'y babaguhin” (1 Corinto 15:51, 52). “Sapagkat ang may kasiraang ito ay kinakailangang magbihis ng walang kasiraan, at ang may kamatayang ito ay kinakailangang magbihis ng walang kamatayan.” Iyan ang mangyayari kapag ang Panginoong Jesus ay nagningning bilang maningning na Tala sa Umaga.

Ang ilan sa atin ay hindi madalas makakita ng tala sa umaga. Nagniningning ito bago mag-umaga, kung kailan pinakamadilim ang lahat dito sa ibaba. Sa gitna ng dilim, naroon ang magandang talang iyon na nagniningning. Gaano man kadilim, huwag kang panghinaan ng loob. Kahit lumalaganap ang pagtalikod sa pananampalataya, dumarami ang kasamaan, lumalamig ang pag-ibig ng marami, may kapighatian sa lupa at matinding kalituhan, nanlulupaypay ang puso ng mga tao dahil sa takot—gaano man kadilim ang kalagayan, darating si Jesus. Maaari Siyang dumating anumang sandali ngayon, at kapag nagniningning na ang Tala sa Umaga, alam nating malapit nang lumitaw ang araw—ang araw ng katuwiran.

“Ako ang Ugat at ang Supling ni David, ang maningning na Tala sa Umaga,” sabi ni Jesus (Apocalipsis 22:16). At kaagad may tugon mula sa Kanyang sariling bayan: “At ang Espiritu at ang Kasintahang Babae ay nagsasabi, Halika. At ang nakikinig ay magsabi, Halika” (Apocalipsis 22:17).

Sa palagay ko, ang salitang “Halika” rito ay hindi para sa mga hindi pa ligtas. Karaniwan, ginagamit ang talatang ito na para bang mensahe lamang ito sa mga makasalanan. Totoong ganoon ang huling bahagi ng talata, pero ang unang dalawang pangungusap ay may ibang-iba talagang kahulugan. Gusto kong basahin ang lumang salin sa Ingles ni Wycliffe: “I am ye roote and ye offspring of David, and ye bright and morning star. And ye Spirit and ye spouse are saying, Come Thou. And let him that heareth say, Come Thou” (Ako ang ugat at supling ni David, at ang maningning na tala sa umaga. At ang Espiritu at ang kabiyak ay nagsasabi, Halika Ka. At ang nakikinig ay magsabi, Halika Ka). Ang “halika” ay para kay Cristo, at

saanman dalhin ang mensahe at makinig ang mga tao nang may pananampalataya, sabihin nila, “Halika, Panginoong Jesus.”

Naaalala ko ang isang gabi sa Stockton, California, sa isang iglesyang Aleman, nangangaral ako tungkol sa pagdating ni Jesus. Habang nananalangin ako, napansin kong may isang babaeng tumayo at lumabas, sapagkat noong mga panahong iyon ay kumakaluskos ang palda tuwing naglalakad ang isang babae. Sa tingin ko'y nagmamadali talaga ang babaeng iyon sa paglabas. Pagkatapos ng panalangin ko, pumunta ako sa pintuan upang batiin ang mga kaibigan, at nakita ko ang isang babaeng palakad-lakad nang pabalik-balik sa pasilyo. Pagkakita niya sa akin, sinabi niya agad, “Paano ka nangahas manalangin nang ganoon—‘Halika, Panginoong Jesus’? Ayokong dumating Siya. Masisira ang lahat ng plano ko. Ang lakas ng loob mo!”

Sinabi ko, “Mahal kong dalaga, darating si Jesus gustuhin mo man o hindi.” Pero galit na galit siya, nag-iinit ang ulo.

Ikinuwento niya sa akin ang ilang makamundong bagay na pinagkakaabalahan niya; gusto raw niyang maging Cristiano balang araw, pero hindi hangga't hindi pa natatapos ang lahat ng iyon.

Pero hindi ka puwedeng makipagtawaran kay Cristo nang ganyan. Kung uunahin mo ang mga bagay ng sanlibutan, baka dumating ang araw na handa ka nang lumapit kay Cristo, pero matuklasan mong wala ka nang ganang lumapit. Sinasabi ng Panginoon, “Narito, ngayon ang panahong kanais-nais; narito, ngayon ang araw ng kaligtasan.” Kaya huwag mong patigas in ang iyong puso.

Pero naku, kung kilala mo Siya at mahal mo Siya, tiyak na sinasabi ng puso mo, “Halika, Panginoong Jesus.” Kung talagang hinihintay natin ang Kanyang pagdating, siyempre

hindi tayo magiging walang-pakialam sa pangangailangan ng sanlibutan. Natural lang na magmamalasakit tayo sa mga lalaki at babaeng hindi pa ligtas. Kaya matutuwa tayong ipaabot ang paanyaya ng Ebanghelyo na nasa huling bahagi ng talata, “At ang nauuhaw ay pumarito. At ang sinumang may ibig, ay kumuha ng tubig ng buhay nang walang bayad” (Apocalipsis 22:16). May kawawa bang uhaw na kaluluwa rito? Sinubukan mo nang walang saysay na pawiin ang iyong uhaw sa mga tubig ng sanlibutan. Ang sinabi ni Jesus tungkol sa tubig sa balon ng Samaria ay totoo sa lahat ng iniaalok ng sanlibutang ito: “Ang bawat umiinom ng tubig na ito ay muling mauuhaw.” Wala akong pakialam kung ano pa iyan, subukan mo man ang lahat, mauuhaw ka pa rin—“Nguni’t ang sinumang uminom ng tubig na Aking ibibigay sa kanya ay hindi mauuhaw kailanman, kundi ito’y magiging sa kanya’y isang bukal ng tubig na buhay, na bumubukal hanggang sa buhay na walang hanggan.”

*“Sinubukan ko ang mga sirang balon, Panginoon,
Ngunit tubig nila’y nawalang lahat.*

*Sa pagyuko ko upang uminom ay tumakas,
At ako’y kinutya habang ako’y umiiyak.*

*“Ang mga nawalang aliw ay aking iniyakan,
Ngunit para sa Iyo’y hindi lumuha,
Hanggang tumanggap ng biyaya ang bulag kong mata
Upang Iyong kagandahan ay makita.*

*“Ngayon, si Cristo lamang ang makasisiya,
Wala nang ibang pangalan para sa akin;
Naroon ang buhay, pag-ibig, at walang-hanggang ligaya,
Panginoong Jesus, sa Iyo matatagpuan.”*

Dahil alam namin kung gaano Niya kayang bigyang-kasiyahan ang kaluluwa ng tao, inuulit namin ang panawagan at inaanyayahan ka naming lumapit. “Ang nauuhaw ay pumarito. At ang sinumang may ibig, ay kumuha ng tubig ng buhay nang walang bayad.”

Ngayon ay dumating tayo sa dalawang napakabigat na talata, Apocalipsis 22:18, 19: “Ako’y nagpapatotoo sa bawat tao na nakikinig ng mga salita ng hula ng aklat na ito, Kung ang sinuman ay magdagdag sa mga bagay na ito, ay daragdagan siya ng Diyos ng mga salot na nasusulat sa aklat na ito.” Kinikilabutan ako kapag binabasa ko ang ganyang talata at naiisip kung paano sinisikap ng mga tao na dagdagan ang Kasulatan ng mga kunwaring pahayag na gawa-gawa nila, at ipinipilit ang mga ito sa iba. Isipin mo si Mohammed na gumawa ng Koran para sa kanyang relihiyon, at sinikap itong ipilit sa mga tao bilang dagdag sa Aklat ng Diyos. Isipin mo si Smith na nagsikap ipilit ang *Book of Mormon* bilang dagdag sa Kasulatan, at si Mary Baker Eddy na nagsikap ipilit sa sanlibutan ang kanyang aklat, “Science and Health with Key to the Scriptures,” bilang isang bagay na idinagdag sa Biblia. Hindi ko kailangan ang kanyang susi, sapagkat bukas na Aklat na ang Biblia.

Ganito ang sinasabi ko minsan sa Moody Memorial Church nang may isang batang babae na nagpadala sa akin ng isang sulat na nagsasabing, “Ang hina mo naman, Doktor! Hindi kailanman ginawa ang aklat ni Mrs. Eddy para buksan ang Kasulatan: ginawa iyon para ikandado ito.” Naisip ko, matalino rin pala ang batang iyon.

“Kung ang sinuman ay magdagdag sa mga bagay na ito.” Kakilakilabot para sa mga lalaki at babae na harapin sa walang

hanggan ang ibinunga ng kanilang ginawa. Pero kasimbigat din ang sumunod na talata, at pinanginginig ako nito para sa ating mga tinatawag na “modernista.” “At kung ang sinuman ay mag-alis sa mga salita ng aklat ng hulang ito, ay aalisin ng Diyos ang kanyang bahagi sa aklat ng buhay, at sa bayang banal, at sa mga bagay na nasusulat sa aklat na ito” (Apocalipsis 22:19). Sinasabi ng Diyos, “Hindi ka kailanman makararating sa Langit kung sisikapin mong sirain ang Aking Salita.” Napakabigat na bagay na ituro sa mga lalaki at babae na ang Biblia ng Diyos ay hindi naman pala kinasihang Salita ng buhay na Diyos!

Pero pagkatapos ng dalawang napakabigat na pahayag na ito, naririnig natin muli ang tinig ni Jesus mula sa Langit—ang huling salitang maririnig kailanman mula sa Langit hanggang sa matupad ang 1 Tesalonica 4, at “ang Panginoon din ang bababang mula sa langit, na may isang sigaw.” Iyon ang susunod na salita mula sa Langit. Nasa Apocalipsis 22:20 ito. “Ang nagpapatotoo ng mga bagay na ito ay nagsasabi, Tunay na Ako’y madaling pumaparito. Amen.” At si Juan, nagsasalita para sa buong tinubos na Iglesia ng Diyos, ay nagsabi, “Gayon nga, pumarito Ka, Panginoong Jesus.” Iyan din ba ang sinasabi ng puso mo?

Ang mga lubos na nakakakilala sa kanilang Biblia at pinakapamilyar sa kalagayan ng sanlibutan ngayon ay kumbinsidong nabubuhay na tayo sa mga huling oras ng panahong Cristiano. Nakikita natin ang kalagayang umiiral sa Iglesia ng Diyos—patuloy na lumalalang pagtalikod sa pananampalataya sa ilan, kasabay ng lalong lumalaking interes sa gawaing misyonero sa iba—at sinasabi sa atin ng mga tanda na malapit nang dumating si Jesus. Nakikita natin ang mga Judio na nagtitipon pabalik sa sarili nilang lupain, ang hula ay

natutupad sa harap mismo ng ating mga mata, at sinasabi ng mga bagay na ito na ang puno ng igos ay naglalabas na ng mga luntiang dahon nito, tanda na malapit nang dumating si Jesus. Nakikita natin ang kalagayan sa Europa at sa Malayong Silangan na papunta na sa mismong mga pangyayaring inihula ng Kasulatan tungkol sa mga huling araw. Kung hindi lang alam ng marami sa atin na si Jesus ang ating Tagapagligtas, mapupuno ng takot at pangamba ang ating puso; pero dahil alam natin, wala tayong takot o pangamba. Nang may galak ay sumisigaw tayo, “Gayon nga, pumarito Ka, Panginoong Jesus.”

Kabanata 16: Ang Bahay ng Ama at ang Daan Patungo Roon

“Huwag mabagabag ang inyong puso: kayo'y nananampalataya sa Diyos, manampalataya rin kayo sa Akin. Sa bahay ng Aking Ama ay maraming tahanan: kung hindi gayon, ay sinabi Ko sana sa inyo. Ako'y paroroon upang ipaghanda kayo ng lugar. At kung Ako'y pumaroon at maipaghanda Ko kayo ng lugar, Ako'y babalik, at kayo'y tatanggapin Ko sa Aking sarili; upang kung saan Ako naroroon, kayo rin ay naroon. At kung saan Ako paroroon ay alam ninyo, at ang daan ay alam ninyo. Sinabi sa Kanya ni Tomas, Panginoon, hindi namin nalalaman kung saan Ka paroroon; paano naming malalaman ang daan? Sinabi sa kanya ni Jesus, Ako ang Daan, ang Katotohanan, at ang Buhay: walang taong makaparoroon sa Ama, kundi sa pamamagitan Ko” (Juan 14:1-6).

Sa mga talatang ito, may dalawang namumukod na katotohanang binibigyang-diin: una, ang bahay ng Ama, at ikalawa, ang personal na pagbabalik ng ating Panginoon para sa Kanyang sariling bayan. Palagay ko'y alam nating lahat na hindi isinulat ang Biblia nang may mga kabanata at talata. Ang mga paghahating ito sa teksto ay inilagay ng mga patnugot, at kamakailan-kailan lamang, ang ilan ay noong panahon pa lamang ng Repormasyong Protestante. At kung minsan, parang hindi magandang lugar napapatapat ang paghahati ng kabanata. Sa palagay ko, ganyan ang nangyari rito. Sino, halimbawa, sa pagsisimulang basahin ang unang talata ng ikalabing-apat na kabanata, ang nag-uugnay nito sa kanyang

isip sa mga salita ng ating Panginoon kay Apostol Pedro sa dulo ng ikalabintatlong kabanata? Pero may tunay na kaugnayan ang mga ito. Ibinibigay noon ng Panginoong Jesus ang Kanyang mga huling mensahe sa Kanyang mga alagad. Ipinahiwatig na Niya na hindi magtatagal at iiwan nila Siya at magsisitakas. Sinabi na Niya sa kanila na Siya'y aalis at sa ngayon ay hindi sila makasusunod sa pupuntahan Niya. At sa ikatatlumpu't anim na talata ng ikalabintatlong kabanata, mababasa natin:

“Sinabi sa Kanya ni Simon Pedro, Panginoon, saan Ka paroroon? Sumagot sa kanya si Jesus, Kung saan Ako paroroon ay hindi ka makasusunod sa Akin ngayon; nguni't susunod ka pagkatapos.”

Kita mo, pupunta Siya sa bahay ng Ama. Uuwi Siya sa Diyos sa pamamagitan ng krus at ng pagkabuhay na muli, at hindi agad makasusunod si Pedro. Pero sinabi ng Panginoon, “Susunod ka pagkatapos.” Hindi iyon naunawaan ni Pedro, kaya sinabi niya sa Kanya:

“Panginoon, bakit hindi ako makasusunod sa Iyo ngayon? Ibibigay ko ang aking buhay alang-alang sa Iyo.

“Sumagot sa kanya si Jesus, Ibibigay mo ba ang iyong buhay alang-alang sa Akin? Katotohanan, katotohanang sinasabi Ko sa iyo, Hindi titilaok ang manok hanggang sa Ako'y maikaila mo nang makatlo.”

At kasunod agad nito, idinagdag Niya:

“Huwag mabagabag ang inyong puso: kayo'y nananampalataya sa Diyos, manampalataya rin kayo sa

Kita mo, ang mga salitang ito ng Panginoong Jesus ay para sa lahat ng Kanyang mga alagad, siyempre, pero tuwiran—tuwirang-tuwiran—para sa alagad na magkakaila sa Kanya sa loob ng napakaikling panahon. At tiyak na napakalaking aliw ito sa ating puso. Magkukulang si Pedro sa Panginoon—alam ni Jesus na magkukulang siya—pero sa kaibuturan ng puso ni Pedro ay may maalab na pag-ibig sa Panginoong Jesus. At nang sabihin niya, “Ibibigay ko ang aking buhay alang-alang sa Iyo,” buong-puso niyang sinabi iyon. Pero hindi niya alam kung gaano kahindi mapagkakatiwalaan ang sarili niyang puso. Ito ay kaso ng espiritu na may ibig, pero mahina ang laman. At alam ni Jesus ang matinding panghihina ng loob na babalot sa kaluluwa ni Pedro kapag natauhan na siya at naunawaang lubos siyang nagtaksil sa oras na pinakakailangan siya ng kanyang Panginoon. Sa mismong oras na kailangan ni Jesus ng isang taong maninindigan para sa Kanya at buong tapang na magsasabing, “Oo, isa ako sa Kanyang mga tagasunod, at mapatotohanan ko ang kalinisan ng Kanyang buhay at ang kabutihan ng Kanyang mga daan”—sa oras ding iyon, si Pedro, natakot sa mga kawal na nakapaligid, ay itinangging may kilala siya tungkol sa kanyang Tagapagligtas. At naku, ang mga araw at gabing susunod, na madarama niyang tiyak na itinakwil na siya nang lubusan, tiyak na hindi na siya pagkakatiwalaan kailanman ng Panginoon! Pero kung naalala niya ang mga salitang ito, napakalaking aliw siguro ang naidulot ng mga ito sa kawawa niyang pusong nasasaktan! Sapagkat para na ring sinasabi ni Jesus, “Alam Ko ang lahat, Pedro. Alam Ko kung paano ka magkukulang, pero gusto Kong malaman mo ito: sa bahay ng Aking Ama ay maraming tahanan, at balang araw ay

makakasama kita sa isa sa mga tahanang iyon. Hindi Ko hahayaan, Pedro, na tuluyan kang madaig. Hindi Ko hahayaang tuluyan kang tumalikod sa pananampalataya. Babagsak ka, pero ibabangon kang muli, at makakasama mo Ako sa isang lugar sa maraming tahanan.”

Nang sabihin Niyang, “Huwag mabagabag ang inyong puso,” hindi ang ibig Niyang sabihin ay, “Huwag mong pag-isipan nang mabigat ang iyong pagkukulang,” sapagkat Siya mismo ang nagsikap na pukawin ang puso ni Pedro, at sa isang kahanga-hangang paraan ay ibinalik niya ito sa dati nitong kalagayan sa tabi ng Dagat ng Galilea pagkatapos. Kundi ito ang ibig Niyang sabihin: “Huwag kang panghinaan ng loob. Huwag mong hayaang paniwalain ka ng kaaway ng iyong kaluluwa na wala ka nang pag-asa, na wala ka nang pagkakataon.”

Iniisip ko kung may kinakausap ba ako ngayong gabi na nagkulang, marahil gaya ng pagkukulang ni Pedro. Sa bigat ng mga pangyayari, ikaw rin ay nagkaila sa iyong Panginoon, ikinaila Siya sa gawa kung hindi man sa salita, at sinasabi sa iyo ngayon ng kaaway ng iyong kaluluwa, “Tapos ka na; wala nang pag-asa ang kaso mo. Nakilala mo si Cristo noon, pero napakalaki ng pagkukulang mo, hindi ka na Niya kikilalanin kailanman.” Naku, hayaan mong tiyakin ko sa iyo na ang malasakit Niya sa iyo ay kasinlalim pa rin ng dati. Kung talagang nagtiwala ka sa Kanya bilang iyong Tagapagligtas, ang katotohanang nagkulang ka nang ganoon kabigat, at ang katotohanang dinaramdam mo ito, ay lalo lamang nagpapatunay na ikaw ay Kanya. Sinasabi pa rin Niya, “Magbalik kayo, O mga anak na tumalikod, sa Akin; sapagkat Ako’y asawa ninyo”—hindi, “Hiniwalayan Ko na kayo.” Kaya

hinihintay ka Niyang bumalik at ipagtapat ang iyong pagkukulang at ang iyong kasalanan, at nangako Siya ng ganap na panunumbalik, sapagkat, “Kung ipinahahayag natin ang ating mga kasalanan, Siya’y tapat at banal na tayo’y patatawarin sa ating mga kasalanan, at tayo’y lilinisin sa lahat ng kalikuan.” At balang araw, para sa iyo rin, may lugar sa bahay ng Ama.

“Huwag mabagabag ang inyong puso: kayo’y nananampalataya sa Diyos, manampalataya rin kayo sa Akin.” Kita mo, noong mga araw bago pa dumating si Jesus sa kanila, may pananampalataya na ang bayang Israel sa iisang tunay at buhay na Diyos. Hindi pa nila Siya nakikita kailanman, at sinasabi ngayon ni Jesus sa Kanyang mga alagad, “Nanampalataya kayo sa Diyos kahit hindi ninyo Siya nakikita; ngayon ay aalis Ako sa loob ng kaunting panahon at hindi na ninyo Ako makikita, pero gusto Kong magtiwala kayo sa Akin gaya rin noong narito pa Ako. Kung paanong nanampalataya kayo sa Diyos na hindi nakikita sa loob ng mga taon, gusto Kong ilagak ninyo ang inyong pananampalataya sa Akin, ang Cristong hindi nakikita, pagbalik Ko sa Ama.” Mayroon ba tayong ganyang buong pagtitiwala at pag-asa sa Kanya, at nauunawaan nating may malalim Siyang malasakit sa bawat detalye ng ating buhay? Sinasabi ng Salita, “Ilagak ninyo sa Kanya ang lahat ninyong kabalisan, sapagkat Siya’y nagmamalasakit sa inyo.” Wala talagang anumang bagay na may kinalaman sa Kanyang bayan na hindi Niya pinagmamalasakitan. Kaya gusto Niyang iwaksi natin ang lahat ng bigat at lahat ng pagkabalisa. Sinasabi Niya, “Huwag kayong mabalisa sa anumang bagay; kundi sa lahat ng bagay, sa pamamagitan ng panalangin at pagdaing na may pagpapasalamat, ay ipaalam ninyo ang inyong mga kahilingan sa Diyos.” “Kayo’y nananampalataya sa Diyos, manampalataya rin kayo sa Akin.”

At pagkatapos ay idinagdag Niya, “*Sa bahay ng Aking Ama ay maraming tahanan.*” “Ang bahay ng Aking Ama,” at ang ibig Niyang sabihin doon, siyempre, ay ang Langit, at isang lugar ang tinutukoy Niya, isang lugar na pupuntahan Niya, at isang lugar na balang araw ay pagdadalhan Niya ng lahat ng Kanyang sariling bayan. Madalas kong marinig na sinasabi ng mga tao, “Ang Langit ay isang kalagayan sa halip na isang lugar.” Ang Langit ay kapwa isang lugar at isang kalagayan. Totoong hindi gaanong marami ang mababasa natin tungkol sa Langit sa Biblia. May nagsabi, “Ang Langit ay ang lupain ng *wala na.*” Mas marami tayong mababasa sa Biblia tungkol sa mga bagay na wala sa Langit kaysa sa mga bagay na naroon. Alalahanin na sa aklat ng Apocalipsis ay mababasa natin na wala nang kasalanan, wala nang luha, wala nang sakit, wala nang dalamhati, wala nang sumpa, wala nang dilim, wala nang anumang uri ng kapighatian sa bahay ng Ama. Ang bahay ng Ama ay ang lugar kung saan naroroon si Cristo, at iyon ang lugar na pupuntahan ng mga tinubos.

Baka naisip ng ilan sa inyo na medyo kakaiba ang pananalitang ito, “*Sa bahay ng Aking Ama ay maraming tahanan*” (sa Ingles, *mansions*). Kung bakit, ang salitang *mansion* para sa karamihan sa atin sa Estados Unidos ay may nakasanayang kahulugan na wala noong una. Kapag nakakita tayo ng isang malaking gusali, tinatawag natin itong mansion. Pero ang salita, sa orihinal na gamit nito, ay hindi talaga ganoon ang kahulugan. Mas malapit ang kahulugan nito sa isang *apartment*, gaya ng gamit natin sa salitang iyon ngayon, isang napakagandang apartment. Kaya ang isang gusali ay maaaring may maraming mansion sa loob. At sinasabi sa atin ni Jesus, “*Sa bahay ng Aking Ama ay maraming silid-tirahan, maraming pahingahan.*” May lugar,

isang sariling lugar, para sa bawat isa sa Kanyang sariling bayan, lahat sa loob ng bahay ng Ama.

“Kung hindi gayon, ay sinabi Ko sana sa inyo.” Ano ang ibig Niyang sabihin doon? May paniniwala na ang mga Judio sa isang langit ng kaligayahan pagkatapos ng kamatayan, at sinabi ni Jesus, *“Kung mali kayo rian, itinuwid Ko sana kayo.”* Pero dahil hindi Niya ito itinuwid kundi pinagtibay pa nga, alam nating totoo ito, na may maluwalhating tahanan sa kabila ng kalangitan para sa mga tinubos, na makakasama natin Siya roon pagdating ng panahon.

Idinagdag Niya, *“Ako’y paroroon upang ipaghandang kayo ng lugar”* Ano ang ibig Niyang sabihin doon? Kita mo, iba na ang mga tahanan ngayon kaysa noong bago Siya bumalik doon. Bago Siya bumalik sa bahay ng Ama, hindi pa naaayos kailanman ang usapin ng kasalanan. Bago Siya bumalik sa bahay ng Ama, hindi pa napupunit ang tabing, hindi pa naiwiwisik ang dugo sa luklukan ng awa. Kaya ang mga banal noong una ay pumunta sa Paraiso nang pautang. Wala sa kanila ang gayunding pinagpalang paglapit sa mismong harapan ng Diyos na mayroon ang mga banal ngayon. Mababasa natin sa Sulat sa mga Hebreo na tayo ngayon ay lumapit sa mga espiritu ng mga taong matuwid na pinasakdal. Sila ang mga espiritu ng mga taong matuwid sa lahat ng mga siglo bago ang krus; tinubos sila ng Diyos at dinala sa Paraiso, pero hindi pa sila pinasakdal noon. Hindi sila mapasasakdal hangga’t hindi pa naibubuhos sa krus ang mahalagang dugo ni Jesus. Ngayon, nang maayos na Niya ang usapin ng kasalanan, pumasok Siya sa kabanal-banalang dako dala ang sarili Niyang dugo, bilang katuparan ng larawan, iniwisik ang sarili Niyang dugo sa luklukan ng awa sa itaas, at ngayon ay may lugar nang

nakahanda sa kabanal-banalang dako para sa lahat ng Kanyang sariling bayan; ang mga espiritu ng mga taong matuwid noong nakaraan ay pinasakdal na, at tayong mga nananampalataya ngayon ay pinasakdal magpakailanman. Kaya tayong lahat ay angkop na sa lugar na pupuntahan natin. “Ako’y paroroon upang ipaghanda kayo ng lugar.”

At pagkatapos ay sinabi Niya, “*At kung Ako’y pumaroon at maipaghanda Ko kayo ng lugar, Ako’y babalik, at kayo’y tatanggapin Ko sa Aking sarili; upang kung saan Ako naroroon, kayo rin ay naroon.*” Alam kong maraming tao ang nag-iisip na ito ay salita tungkol sa kamatayan, at siyempre, kapag namatay ang isang mananampalataya, siya ay pumupunta upang makasama si Cristo. Pero hindi kailanman sinasabi sa atin ng Kasulatan na sa oras ng kamatayan ay dumarating si Cristo para sa Kanyang bayan. Kung puwede tayong humango ng paghahambing mula sa isang bagay na sinabi ng ating Panginoon noong narito Siya sa lupa, mahihinuha nating halos hindi iyon totoo. Sinasabi sa atin na may isang mahal na anak ng Diyos na naghihingalo—isa siyang pulubi, totoo. Itinakwil siya, nakahandusay sa pintuan ng mayaman, pero tunay siyang anak ni Abraham. May pananampalataya siya sa Diyos ng lahat ng biyaya. At namatay ang pulubi, sabi sa atin, at dinala ng mga anghel sa sinapupunan ni Abraham. Dinala ng mga anghel ang kawawang pulubi—hindi na kawawa ngayon—sa Paraiso. Ang nahihinuha ko roon ay ito: ang huling paglilingkod ng mga anghel, na laging nagbabantay sa bayan ng Diyos, ay ang ihatid sila sa harapan ng Diyos. Naroon Siya sa bahay ng Ama, at inihahatid ng Kanyang mga anghel ang Kanyang mga banal sa Kanyang harapan.

Pero iba ang tinutukoy Niya rito. Ang kamatayan ay ang pagpunta ng mananampalataya upang makasama si Cristo. Iyan ang sinasabi sa atin ng Kasulatan—“Wala sa katawan, kasama ng Panginoon;” “Ang umalis at makasama ni Cristo, na lalong mabuti.” Pero ang mananampalatayang umuuwi upang makasama si Cristo ay inilalarawang hinubaran, sapagkat iniwan na niya ang kanyang katawan. Naroon siya sa harapan ng Panginoon bilang isang espiritung niluwalhati, pero naroon siyang naghihintay sa kanyang tinubos na katawan. Kapag tinupad na ng Panginoong Jesus ang sinasabi rito sa ikalabing-apat na kabanata ng Juan, saka tatanggapin ng mga mananampalataya ang kanilang niluwalhating katawan at magiging lubos na katulad Niya. Ang pagparitong ito na tinutukoy rito ay mas ipinaliliwanag sa atin sa ikaapat na kabanata ng Unang Sulat sa mga taga-Tesalonica. Doon ay mababasa natin sa ikalabintatlong talata:

“Hindi namin ibig na kayo'y hindi makaalam, mga kapatid, tungkol sa mga natutulog”

—ibig sabihin, ang mga banal na ang katawan ay natutulog sa mga libingan pero ang espiritu ay kasama na ni Cristo—

“Hindi namin ibig na kayo'y hindi makaalam, mga kapatid, tungkol sa mga natutulog, upang kayo'y huwag malumbay, na gaya naman ng iba na walang pag-asa. Sapagkat kung tayo'y nananampalataya na si Jesus ay namatay at muling nabuhay, gayon din naman ang mga natutulog kay Jesus ay dadalhin ng Diyos na kasama Niya. Sapagkat ito'y sinasabi namin sa inyo sa pamamagitan ng salita ng Panginoon, na tayong nangabubuhay, na nangatitira hanggang sa pagparito ng Panginoon, ay tiyak na hindi mangauuna sa

mga natutulog. Sapagkat ang Panginoon din ang bababang mula sa langit, na may isang sigaw, may tinig ng arkanghel, at may pakakak ng Diyos: at ang mga patay kay Cristo ay unang magsisibangon: kung magkagayo'y tayong nangabubuhay, na nangatitira, ay aagawing kasama nila sa mga alapaap, upang salubungin ang Panginoon sa hangin: at sa ganito'y sasa Panginoon tayo magpakailanman”

Ito ang pagparitong tinutukoy ng ating Tagapagligtas nang sabihin Niya: “Kung Ako'y pumaroon at maipaghandha Ko kayo ng lugar, Ako'y babalik at kayo'y tatanggapin Ko sa Aking sarili.” Sa pagparitong iyon matutupad ang inaasahan nating ganap na pagkatubos. Sa ikawalong kabanata ng Roma, sinasabi sa atin ni Apostol Pablo sa ikalabinsiyam na talata:

“Sapagkat ang marubdob na paghihintay ng nilalang ay naghihintay sa pagpapakita ng mga anak ng Diyos.”

Mga talatang ikadalawampu't dalawa at ikadalawampu't tatlo:

“Sapagkat nalalaman natin na ang buong sangnilalang ay sama-samang dumaraing at nagdaramdam ng sakit hanggang ngayon. At hindi lamang sila, kundi pati tayo naman, na may mga pangunahing bunga ng Espiritu, tayo rin ay dumaraing sa loob ng ating sarili, na naghihintay sa pagkukupkop—

Ano ang ibig niyang sabihin doon?

—“samakatwid бага'y ang pagtubos sa ating katawan.”

Natubos na ang ating mga espiritu, natanggap na natin ang kaligtasan ng ating mga kaluluwa, pero hinihintay pa natin ang ganap na kaligtasan ng katawan, ang pagtubos sa katawan sa pagparito ng Panginoong Jesu-Cristo.

“Sapagkat tayo'y naligtas sa pag-asa: nguni't ang pag-asang nakikita ay hindi pag-asa” (Roma 8:24).

Kung gayon, anong pag-asa ito? Ang pag-asa sa pagparito ng ating Panginoon. At ito rin ang muli niyang tinutukoy sa ikatlong kabanata ng Sulat sa mga taga-Filipos, kung saan mababasa natin sa ikadalawampung talata:

“Sapagkat ang ating pamumuhay (talagang, pagkamamamayan) ay nasa langit; mula roon ay hinihintay rin naman natin ang isang Tagapagligtas, ang Panginoong Jesu-Cristo: na Siyang magbabago ng katawan ng ating pagpapakababa, upang maging katulad ng katawan ng Kanyang kaluwalhatian, ayon sa paggawa na sa pamamagitan nito ay kaya Niyang pasukuin ang lahat ng bagay sa Kanyang sarili” (R.V.).

Ito ang maluwalhating pangyayaring magaganap kapag bumalik na ang Panginoon, kapag bumalik Siya para sa atin.

Kita mo, napakalaki ng pagkakaiba nito at ng panahon kung kailan Siya mahahayag bilang Anak ng Tao upang hatulan ang di-makadiyos na sanlibutan at sa huli ay itatag ang Kanyang kaharian. Isa itong maliit na lihim na ibinubunyag ng Panginoon sa mga apostol na ito noong gabing iyon sa silid sa itaas. Sa tatlong Sinoptikong Ebanghelyo, hindi ito binanggit. Si Apostol Pablo ang piniling kasangkapan upang ipaliwanag

ito; pero tila ba ang Panginoong Jesus, bago Siya umalis, ay may lihim na umaapaw sa Kanyang puso, wika nga, na hindi na Niya mapigilan, at kailangan Niyang sabihin sa kanila nang kaunti ang tungkol dito. Kaya sinabi Niya, “Aalis Ako, pero aalis Ako upang ipaghanda kayo ng lugar. Pero kung Ako’y pumaroon at maipaghanda Ko kayo ng lugar, Ako’y babalik at kayo’y tatanggapin Ko”—hindi, “Ipadadala Ko sa inyo ang anghel ng kamatayan,” o ang anumang ibang anghel, kundi “Ako’y babalik, at kayo’y tatanggapin Ko sa Aking sarili, upang kung saan Ako naroroon ay naroon din kayo.”

Kita mo, hindi Siya masisiyahan kailanman hangga’t hindi kasama Niya ang bawat isa sa Kanyang mga tinubos sa kaluwalhatian, sa bahay ng Ama. Iyan ang pinananabikan ng Kanyang puso.

Ngayon, isang salita tungkol sa bahay ng Ama. Pansinin na ito ay ang *bahay ng Ama*, at ang bahay ng Ama ay para sa lahat ng mga anak ng Ama. Maraming kakaibang bagay ang naririnig natin sa mga araw na ito. May ilang nagsasabi sa atin na ang mga lubhang espirituwal lamang sa bayan ng Diyos ang aagawin kasama ng Panginoong Jesus sa Kanyang pagdating. Kapag ganyan magsalita ang mga tao, napakaliit ng pagkaunawa nila sa puso ng Ama! Isipin mo ang isang karaniwang ama o ina rito sa lupa, na may, sabihin nating, walo o sampung anak—malaking pamilya na iyan, hindi ba? Bukas ang bahay ng ama sa lahat ng mga anak. Naaawa ako sa tahanan, at naawa ako sa mga anak, kapag ang ama o ang ina ay may itinatanging anak at may hindi. Sa palagay ko, malungkot na bagay kapag sa ilang magkakapatid ay may isang marahil ay may natatanging lugar sa puso ng ama at ang iba ay inilalayo. “Naku,” sasabihin mo, “baka isa o dalawa sa kanila ay

pasaway. Siyempre hindi kayang mahalín ng ama ang mga pasaway na anak nang kasimbigat ng pagmamahal niya sa mababait.” Totoo ba iyan? Aba, kahit ang mga pasaway na anak ay napakamahal sa puso ng ama, kaya nga marami silang naidudulot na gabíng walang tulog sa kanya habang iniisip niya ang kanilang kapasawayan. Mahal niya sila at tunay niyang pinananabikang makita silang maging lahat ng nararapat sa kanila. Laging may pagtanggap para sa kanila sa bahay ng ama.

Kailangan din nating tandaan na sa bahay ng Ama sa itaas, walang pagtatangi. Madalas sabihin sa akin ng mga tao, “Naku, makapasok lang ako sa Langit at makaupo kahit sa likod ng pinto, masisiyahan na ako. Alam kong hindi ako karapat-dapat sa anumang mas mabuti pa.”

Mahal kong kaibigan, hindi ka karapat-dapat na makarating doon kahit kailan. Ako man ay hindi karapat-dapat na pumunta roon. Pero hindi ako pupunta roon dahil karapat-dapat ako; pupunta ako sa Langit dahil ako’y ipinanganak na muli, at ang Panginoong Jesu-Cristo ay naghahanda ng lugar para sa akin, at ang bahay ng Ama ay para sa lahat ng mga anak ng Ama.

Isa pang bagay ay ito: Walang upuan sa likod ng pinto roon! Sana’y masabi ko ito nang napakalakas upang maunawaan ng lahat. Walang ganyan sa Salita ng Diyos. Walang pagtatangi sa pagtanggap na matatamo ng mga mananampalataya sa bahay ng Ama. Inuulit ko, ang bahay ng Ama ay may iisang pagtanggap para sa lahat ng mga anak ng Ama.

Sasabihin mo, “Pero hindi ba ipinahihiwatig ng Biblia na ang ilan ay magkakaroon ng mas malalaking gantimpala kaysa sa iba?” Oo naman, pero walang kinalaman ang mga gantimpala sa pagtanggap sa bahay ng Ama. Ang mga gantimpala ay may kinalaman lalo na sa darating na maluwalhating kaharian;

siyempre ibinibigay ang mga ito sa Langit, ibinibigay sa Hukuman ni Cristo, pero ang mga pagkakaiba ay nasa kaharian. Halimbawa, tingnan ang Ikalawang Sulat ni Pedro: “Sapagkat sa ganito’y ibibigay sa inyo nang sagana ang pagpasok sa—” Sa ano? Sa Langit? Hindi; hindi totoo na ang ilang tao ay magkakaroon ng saganang pagpasok sa Langit at ang iba ay hindi magkakaroon ng ganoon kainit at kamagiliw na pagtanggap. Ano ang ibig sabihin nito? Sinasabi nito na ang ilang tao ay bibigyan nang sagana ng pagpasok. Oo, pero sa ano? “Sa walang-hanggang kaharian ng ating Panginoon at Tagapagligtas na si Jesu-Cristo.” Huwag mong paghaluin o pagkalituhin sa iyong isip ang bahay ng Ama at ang walang-hanggang kaharian. Ang bahay ng Ama ay ang tahanan ng mga banal; ang walang-hanggang kaharian ay ang larangan ng paglilingkod at mga gantimpala, kung saan sa buong walang hanggan, una sa Milenyo at pagkatapos sa mga panahong darating, ay maglilingkod tayo sa ating pinagpalang Panginoon na naghanda ng lugar para sa atin sa bahay ng Ama. Puwede ba akong gumamit ng isang napakalumang halimbawa? Ipagpalagay natin na narito ang isang mabuting makalumang pamilya, isang pamilya noong panahon ni Reyna Victoria na may sampu o labindalawang anak. Ngayon, kalat-kalat na ang mga anak sa iba’t ibang lugar. Papalapit na ang Pasko, at may malaking salu-salo sa bahay. Nagtitipon ang pamilya, at naipadala na ang paanyaya sa lahat ng mga anak na umuwi para sa Pasko. Sige, darating silang lahat. Ang ilan ay darating sakay ng kotse, ang ilan ay sakay ng Pullman na tren, ang ilan ay sakay ng eroplano, ang ilan ay sakay ng bus, at baka may isa pang napilitang maglakad. Pero heto sila, galing sa iba’t ibang dako, umuuwi sa bahay ng ama para sa Pasko.

Naiisip ko na ang malaking mesang punong-puno ng lahat ng masasarap na pagkaing inihanda ng mga mapagmahal na kamay. Naiisip ko si Tatay at si Nanay na pumapasok para sa huling sulyap, upang tingnan kung ayos na ang lahat. Naroon ang puwesto ni Nanay at ang puwesto ni Tatay. Dito ilalagay ang napakalaking bandehado na may dalawang malalaking pabong tiglalabinlimang libra, at ang lahat ng iba pang masasarap na inihanda ay nakahain na sa mesa. Pumasok si Tatay at si Nanay, at sinabi ni Nanay, “O, Tatay, inilagay ko si Bob sa tabi mo mismo.”

(Si Bob ay nasa sanlibutan, isa siyang senador, nakagawa siya ng malaking pangalan para sa kanyang sarili, pero sa bahay ay si Bob lang siya.)

“At narito ang puwesto ni Mary.”

(Sa palagay ko'y si Mary ang presidente ng isang kolehiyo para sa kababaihan o ganoon. Alam mo na, napaka-pormal niya kapag nakasuot na siya ng toga, pero sa bahay ay si Mary lang siya, iyon lang.)

“Tapos narito ang puwesto ni Tom.” (Teka, sino ba si Tom? Sa palagay ko'y heneral si Tom sa hukbo, pero sa bahay ay si Tom lang siya.)

“At narito ang puwesto ni Anna.”

(Si Anna, sino si Anna? Baka siya ay isang doktora at tanyag sa kanyang propesyon, at siya ay si Dr. Anna sa labas, pero sa bahay ay si Anna lang siya, alam mo na.)

At ganoon nga, isa-isa niyang inaayos ang hanay. At sinabi ni Nanay, “Maglalagay ako ng puwesto rito mismo sa aking kanan para kay Jim.”

(Sino si Jim? Aba, si Jim ang walang-assenso sa pamilya. Kawawang Jim! Napakarami na niyang sinubukan.)

Karaniwan, naiisip ko si Jim bilang isang imbentor. Napakarami na niyang naimbentong iba't ibang bagay, pero laging may isang maliit na piyesa na hindi gumagana nang tama. Kung mapaaandar lang niya ang mga bagay-bagay, milyon-milyon ang kikitain doon, pero naubos na niya ang lahat ng pera niya at lahat ng nahiram niya, at wala pa rin siyang narating. Kawawang Jim!

Nakatira si Jim sa kalapit na lungsod sa isang maliit na kuwarto sa dulo ng pasilyo na ang bintana ay nakaharap sa isang makitid na puwang sa pagitan ng mga gusali, kung saan hindi siya makalanghap ng sariwang hangin, at halata nga sa itsura niya, ang putla at ang hina niya. Hindi siya makakauwi kung hindi lang siya pasimpleng inabutan ni Nanay ng isang dalawampung-dolyar na papel para makabili ng isa pang terno ng damit, para naman maging presentable siya sa pag-uwi. At baka isa sa mga kapatid na lalaki ang nagpadala ng pamasahe niya sa bus. Naiisip ko ang ama at ina niya na nag-uusap tungkol dito. At naiisip ko ang ama na nagsasabi, “Alam mo, Nanay, si Jim— hindi ko alam kung dapat ba nating paupuin si Jim sa mesa kasama ng iba. Napakatanyag ng ating pamilya at napakaganda ng narating nila, at si Jim ay napakalaki ng kabiguan. Hindi kaya mas mabuting ilagay si Jim sa kusina? Puwede siyang kumain kasama ng mga katulong doon sa kusina.”

At biglang nag-init si Nanay, “Ano iyan? Ibibigay natin kay Jim ang pinakamabuting kaya nating ibigay! Gusto kong malaman niya na kung may lugar man sa mundo kung saan siya tanggap, iyon ay ang bahay ng kanyang ama at ang bahay ng kanyang

ina. At Tatay, gusto kong bantayan mo ngayon kapag naghahain ka na ng pabo, at dagdagan mo ng isang malapad na hiwa ng puting laman si Jim. Ang iba sa kanila ay madalas makakain ng pabo, at malamang si Jim ay puro hamburger lang ang kinakain mula nang huli siyang narito. At saka maglagay ka ng isang malaking dagdag na kutsara ng palaman sa plato ni Jim. Gustong-gusto iyon ni Jim, iyong palaman na may kastanyas, sage at talaba. Bigyan mo si Jim ng dagdag na kutsara, at ako na ang bahala sa iba!”

At naiisip ko na pagdating ng platong iyon kay Jim, tambak na tambak na ito.

Kita mo, sa tahanan, sa bahay ng ama, tanggap silang lahat, at lahat sila ay pinakikitunguhan nang kasimbuti ng kayang ibigay ng ama at ina.

Pero di nagtagal, tapos na ang malaking araw at naghihiwa-hiwalay na sila. Bumalik si Mary sa kolehiyo, at bumalik si Bob sa Washington sa senado. Bumalik si Anna sa kanyang praktis sa malaking lungsod, at bumalik si Tom sa hukbo, at iba pa. Di nagtagal, bumalik din ang kawawang Jim sa maliit niyang kuwarto roon sa lungsod. Pero nakikita ko ang ina na nagbibigay sa kanya ng huling halik ng pamamaalam, at ano iyon na pasimple niyang isinisingit sa kamay nito? Isang limampung-dolyar na papel. At umalis na si Jim, alam mo na, dala ang napakakasayang alaala ng bahay ng ama!

Isa lamang itong napaka-pantaong halimbawa, pero baka maipakita nito ang ibig kong sabihin kapag sinasabi kong ang bahay ng Ama ay isang bagay at ang kaharian ay iba. Ang bahay ng Ama ay ang tahanan ng lahat ng mga anak ng Ama. Pero tayo mismo ang gumagawa ng ating puwesto sa kaharian sa pamamagitan ng sarili nating pagtatalaga sa Panginoong Jesu-

Cristo. Nakikita mo ba ang pagkakaiba? Kaya may lugar para sa lahat sa bahay ng Ama.

Tungkol naman sa daan patungo roon. Makararating ba ang lahat sa bahay ng Ama? Sana nga. Si Richard Baxter ay laging nananalangin noon, “O Diyos, isang punong Langit at isang walang-laman na Impiyerno!” Pero naku, naku, marami ang nagpupumilit sa paghihimagsik laban sa Diyos, kaya ang panalanging iyon ay hindi kailanman masasagot! Lisa lamang ang daan patungo sa bahay ng Ama. At ano ang daang iyon? Napakaraming beses nang may nagsabi sa akin, “Magkakaiba ang dinadaan natin, pero makararating din tayong lahat sa Langit sa bandang huli.” Hindi, hindi; hindi ko iyan nakikita sa aking Biblia. Sinasabi ng aking Biblia, “May daan na tila matuwid sa tao, nguni’t ang dulo niyaon ay mga daan ng kamatayan” (Kawikaan 14:12), at binabalaan ako nito laban sa pagtahak sa malapad na daan na patungo sa kapahamakan, at sinasabi sa akin na tahakin ang makitid na daan na patungo sa buhay.

Kaya narito, sinabi ni Jesus, “At kung saan Ako paroroon ay alam ninyo, at ang daan ay alam ninyo. Sinabi sa Kanya ni Tomas—” Tapat si Tomas at hindi kailanman natakot na basta sabihin nang tahasan ang buong katotohanan. Sinabi niya, “Hindi namin alam ang sinasabi Mo. Kailangan naming aminin na wala kaming alam, at hindi namin alam kung saan Ka pupunta, kaya paano naming malalaman ang daan?”

Sinabi sa kanya ni Jesus—at naku, mahal kong mga kaibigan, unawain ninyo ang sinabi Niya, sapagkat para sa inyo rin ito, hindi lang para kay Tomas—“Sinabi sa kanya ni Jesus, Ako ang daan, ang katotohanan at ang buhay. Walang taong makaparoroon sa Ama, kundi sa pamamagitan Ko.”

Naku, huwag nang pag-usapan ang maraming daan. Iisa lamang—si Jesus lamang ang daan. Walang ibang pangalan sa silong ng langit na ibinigay sa mga tao na sukat nating ikaligtas, kundi ang pangalan ni Jesus. Lumapit ka na ba sa Kanya? Nagtitiwala ka ba sa Kanya? Kung oo, nasa daan ka na patungo sa bahay ng Ama, at ngayon ay makapaghihintay ka nang may gayunding masayang pananabik sa oras ng Kanyang pagbabalik, sapagkat sinabi Niya, “Kung Ako'y pumaroon, Ako'y babalik at kayo'y tatanggapin Ko sa Aking sarili.” Kailan Siya darating? Hindi natin iyan masasabi, pero hinihintay natin Siya araw-araw.

*“Hindi ko alam kung kailan darating ang Panginoon,
O sa anong oras Siya magpapakita,
Kung sa hatinggabi man o sa umaga,
O sa anong panahon ng taon.*

*Ang alam ko lamang ay malapit na Siya,
At ang tinig Niya'y aking maririnig na.
Ang alam ko lamang ay malapit na Siya,
At ang tinig Niya'y aking maririnig na.”*

Mga Tala

1. The Epistle to the Hebrews and Lectures on Titus. Ng parehong may-akda, \$1.25 na may telang pabalat; 60c. na may papel na pabalat.

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.